

Dagsorden for mødet den 6. maj 1999.

Forslag om optagelse af sager på dagsordenen

- 171/99. Godkendelse af Vejnavnenævnets indstilling om, at vejstrækningen fra Hammelstrupevej til Haveforeningen Kalvebod navngives Brahmsvej
- 172/99. Endelig vedtagelse af forslag til byfornyelses-beslutning om fælles gårdanlæg i karreen Zinnsgade, Øster Søgade, Collinsgade og Øster Farimagsgade
- 173/99. Endelig vedtagelse af forslag til byfornyelsesbeslutning om fælles gårdanlæg i karreen Grækenlandsvej, Parmagade, Maltagade og Kretavej
- 174/99. Udtalelse til Indenrigsministeriet vedrørende en af Indre Nørrebro Bydelsråd indgivet klage over Bygge- og Teknikudvalgets beslutning om opførelse af boligbyggeri på grunden "Folkets Park"
- 179/99. Udpegning af en suppleant for det juridisk sagkyndige medlem af Boligkommissionen
- 183/99. Kapitalbevilling til fremkommelighedsprojekter for bustrafikken i København i 1999
- 192/99. Udtalelse til Indenrigsministeriet vedrørende en af Mogens Busk Sørensen, Brofogedvej 14, indgivet klage vedrørende den indgåede aftale mellem HT og Københavns Kommune om HT's brugsret til terminalbygningen på Rådhuspladsen
- 164/99. Kapitalbevilling til udskiftning af CAD-arbejdsstationer (CAD: Computer Aided Design) til renovering af tegnings- og tegningsregistreringssystem for kraftværkerne og anlægsafdelingen
- 165/99. Kapitalbevilling til overtagelse af havnesiloen for aske på Amagerværket
- 175/99. Kapitalbevilling til anlægsudgifter ved oprensningsprojekter på eksisterende affaldsdepoter i områder med særlige drikkevandsinteresser, samt om kapitalbevilling på 8,9 mio. kr. til anlægsudgifter ved oprensningsprojekter vedr. arealer med meget følsom arealanvendelse i overensstemmelse med forslag til prioriteringsprincipper og prioriteringsrækkefølge jf. strategi vedr. håndtering af forurenede jord m.v.
- 176/99. Kapitalbevilling til Københavns Vand til flytning af Grønjordsvej kloakpumpestation, herunder vederlagsfri overdragelse af matr. nr. 124 til Ørestadsselskabet I/S, flytning og rørlægning af Digevejsgrøften
- 178/99. Offentliggørelse af Københavns Kommuneplanberetning 1999 samt Fælles Beretning for de fem regionale enheder i hovedstadsområdet som grundlag for at indkalde ideer, forslag m.v. til arbejdet med Kommuneplan 2001
- 189/99. Indstilling om, at "Redegørelse om Handicappedes forhold i Københavns Kommune" tages til efterretning
- 191/99. Indstilling om, at "Letter of Intent" om Måltidets Hus i København godkendes samt at der gives en tillægsbevilling til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget til dækning af lejeudgifter for to bygninger i Den Grå Kødby samt at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget indarbejder den samlede lejeudgift i 2000 i udvalgets budgetforslag for år 2000, som et rammeløft
- 180/99. Godkendelse af lejekontrakt vedrørende lokaler til brug for Sundhedsforvaltningen
- 186/99. Indstilling om, at Ungdomshuset på Jagtvejens nuværende aktiviteter ophører, og at ejendommen afhændes, samt at Kultur- og Fritidsforvaltningen pålægges at søge lignende aktivitetsmuligheder for Ungdomshusets brugere andet steds i byen
- 187/99. Tillægsbevilling til dækning af udgifterne ved valg til Europa-Parlamentsvalget den 10. juni 1999

- 188/99.** Indstilling om, at redegørelsen for Københavns Kommunes udgifter til afholdelse af valg og afstemninger tages til efterretning
- 190/99.** Tiltrædelse af indstilling fra Folkeoplysningsudvalget om et samarbejdsprojekt med Malmø Kommunes Fritidsforvaltning på folkeoplysningsområdet
- 177/99.** Godkendelse af procedure ved mistanke om seksuelle overgreb på børn og unge, herunder forebyggelse af overgreb
- 184/99.** Kapitalbevilling i forbindelse med indgåelse af aftale om leje af feriekolonien Bose-rup og etablering af en udflyttergruppe på 22 børnehavebørn tilknyttet den integrerede institution, Rosenvængets Alle 18
- 181/99.** Ændring af Mona Heibergs orlov fra den 1. juni 1999 til den 30. juni 1999 til perioden fra den 10. juni 1999 til den 10. juli 1999
- 201/99.** Suppleringsvalg til Lokalradionævnet for Københavns Kommune
- 202/99.** Suppleringsvalg til R98's repræsentantskab
- 185/99.** Indstilling om salg af en ejendom
- 193/99.** Indstilling om råden over vejareal

Mødet 6. maj 1999

Torsdag den 6. maj 1999 kl. 17.30

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal indledningsvis byde velkommen til Preben Bille-Brahe, der er genindtrådt i forsamlingen, men han har meddelt, at han først er i stand til at være her kl. ca. 18.00.

Der er til mødet udsendt en dagsorden med i alt 24 punkter, og så har jeg modtaget 2 sager, som under forudsætning af forsamlingens godkendelse vil blive optaget på dagsordenen.

Det drejer sig om sag 201/99, som er en meddelelse fra den store valggruppe om, at Jens Kjær Christensen udtræder som medlem af Lokalradionævnet for Københavns Kommune, samt at Manja Sand indtræder som nyt medlem af nævnet.

Så er der sag 202/99, der er en anmodning fra Morten Kabell om tilladelse til at udtræde som medlem af R 98's repræsentantskab samt en meddelelse fra Enhedslistens Gruppe om, at Mikkel Warming indtræder som nyt medlem af repræsentantskabet.

Jeg skal foreslå, at de 2 nævnte sager behandles som henholdsvis næstsidste og sidste sag for åbne døre, altså som punkt 22 a og 22 b.

Er der bemærkninger til, at sag 201/99 og sag 202/99 optages på dagsordenen som foreslået? (*Ophold*). Det er der ikke, så er det godkendt. Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det ser der ikke ud til at være, så den er godkendt.

Jeg skal sige, inden vi går over til behandlingen af den første sag på dagsordenen, at ved forsamlingens næste møde, den 20. maj, er der en fotograf, Ole Christiansen, til stede. Han vil tage et billede her i Borgerrepræsentationens mødesal til brug for en pjece, der udarbejdes af Københavner Information.

1) 171/99

*Indstilling om godkendelse af Vejnavnenævnets indstilling om, at vejstrækningen fra Hammelstrupvej til Haveforeningen Kalvebod navngives Brahmsvej.
(Bygge- og Teknikudvalget - standsningsret)*

Borgmester **Søren Pind**: Dette er jo en sag, der har optaget mange sjæle i offentligheden såvel som i Borgerrepræsentationen. Det er første gang, vi sådan set har den nye struktur i København i forhold til vejnavne rigtig på prøve.

Der er måske nogle, der i sidste ende undrer sig lidt over, at man efter den heftige offentlige debat, der har været, indstiller, at navnet på den pågældende vejstrækning bliver »Brahmsvej«.

Vejnavnenævnet, som jo er det, der til Københavns Kommunalbestyrelse indstiller vejnavne, har indstillet lidt forskellige navne, og det har været oppe i Bygge- og Teknikudvalget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

og er blevet tilbagesendt til Vejnavnenævnet med krav om, at der skulle indstilles et komponistnavn.

Det har man så gjort, og under behandlingen i Bygge- og Teknikudvalget var det flertal, som havde fordret, at der blev indstillet et komponistnavn, stadig til stede.

Nu er den så havnet her i salen. Jeg er bekendt med, at der er nogle, der har en anden holdning. Det er ikke på nuværende talende tidspunkt afklaret, om der kan stilles andre forslag her i salen, da det i hvert fald var sådan før 1. januar 1998, at det var Vejnavnenævnet, der havde kompetence til at indstille navne, og Borgerrepræsentationens kompetence på dette område var kun at sige ja eller nej.

Men jeg er sikker på, at der er mange her, der vil bidrage til debatten. Jeg er samtidig sikker på, at der er mange dygtige mennesker på dette Rådhus, der vil undersøge sagen til bunds. Og så vil jeg naturligvis inden debattens afslutning kunne klargøre for Borgerrepræsentationen, hvad der kan lade sig gøre, og hvad der ikke kan lade sig gøre.

Men indstillingen er klar, der indstilles altså navnet »Brahmsvej«.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal vende tilbage til spørgsmålet om legaliteten ved at kalde vejstykket for »Tudsemindevej« til allersidst.

Men først vil jeg forholde mig til selve indstillingen. Man skal bemærke sig i denne indstilling, at flertallet gør meget opmærksom på, at man ønsker, at vejnavnet skal passe ind i områdets vejnavnesystematik.

Hvis man ved et tilfælde skulle være bekendt med, hvordan vejstrukturen er ude i Kongens Enghave, så må man konstatere, at dette vejstykke ligger helt uden for området, i dag adskilt af godsshunten til Øresundsbroen. I øvrigt må man sige, at vejstykket faktisk nærmere betegnet ligger i Valbyparken. Det er realiteten. Så selve forudsætningen for beskrivelsen er i virkeligheden fejl.

Så kan man sige, at flertallet har haft lyst til at støtte, at vejen så skulle hedde »Johannes Brahmsvej«, efter at vi havde været over en tur med en vis socialdemokrat, A.C. Meyer, som der ikke var stemning for.

Der kan man så sige, at årsagen til, at det passer så fint i Valbyparken, er, at »en egenartet fascinerende musikalsk kraft og fornyer af romantikkens begreber« stod Brahms for.

Se, hvis man nu virkelig tager det seriøst, erkender, at det rent fysisk ikke ligger i det, vi kalder komponistkvarteret derude, og så i øvrigt tager begrundelsen alvorligt omkring romantik og fornyer, så må man jo sige, at »Tudsemindevej« i hvert fald er det navn, der passer på en prik.

Så er man i øvrigt inde på noget, som kunne betragtes som lidt mistænkeligt, ved at fremhæve, at Brahms specielt også gjorde sig inden for den ungarske sigøjnermusik. Det kunne så være det, der var årsagen til, at man mente, at beboerne ude i HF Kalvebod skulle begejstres med dette navn. Men det tror jeg nu heller ikke er tilfældet.

Vejnavnenævnet har dog, og det er jo et fremragende organ, den opfattelse, at Johannes Brahms helt klart er en mangel blandt de store komponistnavne. Man kunne lige så godt have argumenteret, som der jo også er i indstillingen, for, at det kunne have været Mahler for den sags skyld. Det er et forsøg på med meget lidt fantasi at påtvinge beboerne og i øvrigt bydelsrådet, som er enigt med beboerne, et andet navn end det, de ønsker.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

I Enhedslisten er vi enige i, at vi skal fastholde en systematik omkring vejnavngivning i København. Men når der intet er, der taler for en særlig systematik, så skal man være meget stiv i sin sjæl, hvis man dog ikke lytter til, hvad folk siger, og hvad folk ønsker, og som i øvrigt har en direkte reference til der, hvor vejen befinder sig, og det er det her med tudserne og munden, minde.

Det ligger altså et sted, hvor vi selv har været med til at finansiere frøparker og hvad ved jeg, og der kommer endnu flere frøparker og tudseparker lige ved siden af vejen. Hvad forkert er der så i at kalde det »Tudsemindevej«? Det er svært at forstå.

Det er lidt trist, synes jeg, at Venstre og Socialdemokratiet ikke har udvist en større grad af fleksibilitet her, også over for deres egne partikammerater.

Så er der det rent legale. Søren Pind spurgte mig, før mødet startede, hvad det egentlig var, der blev vedtaget i sin tid, og der er måske kommet et svar. Jeg kan huske, at jeg stillede et ændringsforslag, hvorved Vejnavnenævnet blev bevaret, og det var lidt overraskende dengang.

Men jeg mener stadig væk, at Vejnavnenævnet behandler indstillingerne – de har også behandlet »Tudsemindevej« på deres første møde, som det fremgår af indstillingen her – med reference til Bygge- og Teknikudvalget. I Bygge- og Teknikudvalget har vi haft sagen oppe, men der var i beslutningen intet nævnt om, at den almindelige ret, som Borgerrepræsentationen har til at fastsætte det ene eller det andet, var sat ud af kraft.

Men jeg kan se, at Søren Pind står på stikker til måske at belære mig om noget andet. Hvis dette skulle være tilfældet ... (*Afbrydelse*). Det er det ikke. Det er med glæde, jeg kan meddele nu, at Borgerrepræsentationen kan beslutte i aften, at vejen skal hedde »Tudsemindevej«.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Søren Pind**: (*Mikrofonen afbrudt*) ... Jens Kjær det jo sådan set selv. Men i mellemtiden er det blevet afklaret, at Jens Kjær Christensens forslag i sin tid gik ud på følgende: »At Bygge- og Teknikudvalget foretager navngivning efter indstilling fra Vejnavnenævnet.« Men deri ligger jo ikke, at det kun er Vejnavnenævnet, der kan vedtage navnet.

Jens Johansen (F): Jeg skal på vegne af SF og Enhedslisten, Jens Johansen og Jens Kjær Christensen, stille *forslag* om, at vejstrækningen fra Hammelstrupvej til Haveforeningen Kalvebod navngives »Tudsemindevej«. Og det forslag vil vi gerne have til afstemning.

Jeg skal samtidig meddele, at vi i SF også vil stemme for et eventuelt ændringsforslag om at kalde vejstrækningen »Tudsevej«, men vi vil ikke selv fremsætte det forslag.

Peter Skaarup (O): Nu er det jo ikke verdens største sag denne her, må vi nok erkende. Der er nok større sager, som Borgerrepræsentationen har været konfronteret med igennem de seneste måneder.

Men alligevel skal det, når det nu er kommet på bordet for os, selvfølgelig være sådan, at vi også har en mening om det. Der skal det da ligge fuldstændig klart, at i Dansk Folkeparti kan vi slet ikke forstå, at man vil trække et navn ned over hovedet på nogle mennesker, der er kommet og har sagt igennem lang tid, at de altså gerne vil have et andet navn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Derfor er det, at vi stiller et ændringsforslag her i dag, der går på, at man i stedet for »Brahmsvej« kalder vejen for »Tudsemindevej«. Det er jo simpelt hen fordi vi gerne vil lytte til de borgere, og jeg kan forstå, at det nærmest er enstemmigt, at man lokalt ønsker sig et andet navn. Derfor synes vi selvfølgelig, at det er i orden.

Vi skal også henlede opmærksomheden på en skrivelse, der er kommet fra Susan Hedlund, der er bydelsrådsformand, hvoraf det fremgår, at dette område, der er benævnt Musikbyen, ikke indbefatter den såkaldte »Brahmsvej« eller »Tudsemindevej« eller hvad den nu kommer til at hedde.

Derfor synes jeg nok, at nogle af de argumenter, der har været fremme i debatten, falder til jorden, i og med at det altså ikke ligger inden for det traditionelle Musikbyområde.

Som nævnt regner vi med, at der kan blive flertal, og håber på, at der kan blive flertal for, at man i stedet for »Brahmsvej« kalder den »Tudsemindevej«.

Ole Hentzen (C): Der skal ikke være nogen tvivl om, at ønsket om at fastholde en Musikby med de navne, som det nu har afstedkommet gennem årtier eller århundreder, fastholder Den Konservative Gruppe også.

Men da dette område ikke tilhører det område, så ville der altså være tale om en ganske ny praksis med at udvide et helt bydelsområde ind i Musikbyen i Kongens Enghave, og det er der jo ikke stillet forslag om, det er sådan en tilsnigelse.

Så Den Konservative Gruppe kan fuldt ud tilslutte sig det lokale ønske om, at man i Valbyparken benævner denne vejstrækning »Tudsemindevej«.

Jeg har selvfølgelig lidt svært ved umiddelbart af indstillingen at se, og det er måske også lidt løst beskrevet, at der på det pågældende møde i Bygge- og Teknikudvalget jo rent faktisk var et ønske om at fastholde navnet »Tudsemindevej«. Det er ikke optrykt, så det kan fremstå, men det er jo sagt af Jens Kjær Christensen og Jens Johansen. Og jeg skal også sige ja, De Konservative er også med, og sige, at det hersens skal være »Tudsemindevej«.

Der skal heller ikke være tvivl om, at det var også præsentationen på mødet, ikke af den levende tudse og alt det andet show, der nu var ud af det, og lyd, men det, at der var et kortmateriale, der klart beviste, at denne vejstrækning intet som helst havde med de øvrige og Musikbyen at gøre. Og hvorfor pludselig begynde at kalde det nogle musiknavne?

Jeg er såmænd ganske overbevist om, at hvis vi havde haft dette materiale til rådighed på det tidspunkt, hvor vi afviste socialdemokraten Meyer, ja, så var det sådan en nødløsning. Jeg siger: Jamen er det ikke musik, vi har ude i Kongens Enghave, så altså det må I da kunne finde et eller andet musiknavn til. Og så blev den jaget tilbage i Vejnavnenævnet.

Havde vi haft et kortmateriale, der klart ligesom havde vist for udvalget, hvor denne vejstrækning var, så var det aldrig blevet sagt, at de skulle finde et musiknavn, for det var åbenbart for enhver, at det slet ikke hører til det pågældende område.

Jeg beklager selvfølgelig, at Vejnavnenævnet, sådan som det er optrykt i sidste afsnit i indstillingen, nu 3 gange har måttet behandle dette spørgsmål, for sådan læser jeg teksten, at »Vejnavnenævnet finder på baggrund af foretrædet ikke, at der fremkom oplysninger, der ændrer ved opfattelsen af, at »Tudsemindevej« ikke er« det rette navn.

Det kan jeg kun tage som om Vejnavnenævnet endnu en gang har været indkaldt, efter at Bygge- og Teknikudvalget har behandlet sagen anden gang. Jeg kan så her fra talerstolen sige,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

jamen det skal vi forsøge at gøre meget mere klart over for Vejnavnenævnet, for det er selvfølgelig utilfredsstillende, at Vejnavnenævnet nu 3 gange har måttet beflitte sig med en sag af denne dimension.

Lars Hutters (L): Borgerrepræsentationen har altid haft meget stor interesse i, hvad der skal komme af nye navne på veje i København. Jeg erindrer adskillige tidligere debatter, hvor der ikke har været enighed i Borgerrepræsentationen.

Det afspejler naturligvis, at der er signalværdi, der er politisk symbolik, og det afspejler, at det ikke er tilfældigt, hvad det er for navne, man giver Københavns gader og veje.

Jeg har fulgt denne sag fra sidelinjen, jeg er ikke medlem af Bygge- og Teknikudvalget, og jeg må ærligt indrømme, at jeg var dybt, dybt chokeret, da jeg igennem pressen, medierne, radio, aviser kunne høre, at man til fulde fuldstændig tilsidesatte beboernes ønske om, at den pågældende vej skulle have navnet »Tudsemindevej« for at rejse et berettiget tegn på, at man derude i Sydhavnen havde kæmpet for den grønbrogede tudse og dermed altså givet en fantastisk værdifuldhed til beboerne ude i Sydhavnen.

Jeg synes, det har været en flot kamp, og det glæder mig naturligvis, at beboerne stort set med bydelsrådet i spidsen har stået bag ved det pågældende navn.

Jeg synes ikke, at Vejnavnenævnet har haft nogen som helst heldig sag her. Jeg var dybt chokeret, da jeg forud for mødet her fik at vide, at Vejnavnenævnet efter forlydende skulle have en helt enestående vetoret over for Borgerrepræsentationen, fuldstændig i modsætning til en hvilken som helst anden.

Jamen jeg har ikke noget mod, at der kommer indstillinger til Borgerrepræsentationen, men vi lever altså i et folkestyre, hvor det naturligvis er Borgerrepræsentationen, der suverænt træffer de beslutninger, der skal træffes.

Jeg er også glad for, at jeg sandsynligvis ikke i aften kommer til at konstatere, at man træder beboerne under fode herinde fra Borgerrepræsentationen. Men jeg kan høre, at der er et stort flertal af partier, der lytter efter beboerne, og som godt vil give den cadeau til beboerne derude, at det skal hedde »Tudsemindevej« til minde om den fantastiske flotte kamp, der er ført.

Så jeg håber, at vi om lidt uden nogen som helst dikkedarer kan træffe en beslutning, så repræsentanter derude fra Sydhavnen kan gå tilbage og sige: Borgerrepræsentationen lytter, man indgår i en dialog, og til trods for det der lidt konservative Vejnavnenævn får man det, som folket gerne vil have, »Tudsemindevej«. Jeg synes, det virkelig er flot.

A. Benhaddou (D): CD støtter også borgerne i området i Sydhavnen og går dermed også imod flertallet i Bygge- og Teknikudvalget.

I indstillingen bruger man et argument, der for mig er så møgkedeligt som at høre på P2-musikaften, hvor man skal sidde og argumentere for 2 forskellige kedelige musikalske indlæg hele aftenen. Modsat selve argumentet fra borgerne i området er den helt mangelfuld; vi får slet ikke noget at vide i indstillingen om borgernes argumentation for at kalde vejen for »Tudsemindevej«.

Jeg opfatter det, der er tale om, som reelt nærdemokrati, ikke fordi jeg vil støtte bydelsrådet, men fordi jeg vil støtte borgerne i området. Hvis vi skal tale om systematik, jamen så kal-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

der vi det et musikalsk område. Så er mit spørgsmål, om man så om nogle år vil kalde en eller anden vej i området for »Kim Larsensvej« eller et eller andet. Det vil nok heller ikke passe ind i området måske. Vi har da også på Christianshavn en vej, der hedder Overgaden Oven Vandet. Det synes jeg også lyder meget mærkeligt.

Jeg støtter altså SF's ændringsforslag om at kalde vejen for »Tudsemindevej«.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 2. runde.

Borgmester **Søren Pind**: Jeg bliver næsten nødt til at tage ordet, når jeg hører, at Lars Hutters er blevet dybt, dybt chokeret over, at man ikke har lyttet til nærdemokratiet i denne sag. Jeg tror, det var sådan nogenlunde det. Jeg er glad for at kunne se, at hr. Lars Hutters er kommet sig over sit dybe, dybe chok – velkommen til overfladen.

Lad mig sige det på den måde: Der er én ting, som er en af de trælse ting ved at sidde som borgmester for den pågældende forvaltning, jeg er formand for, og det er, når man får klager fra folk, hvor brandvæsen, hvor ambulancevæsen og andre slige foreteelser ikke har kunnet finde rundt.

Derfor er det sådan, at der i Københavns Kommune er et system, så man nøje gennemtænker hvert eneste vejnavn, så det har tilknytning til kvarterer og lignende.

Derfor er det ikke bare sådan, at vi altid kan følge, hvad denne eller hin nærdemokratiske enkeltborger måtte mene om vejnavne. Det skyldes, at der rent faktisk – og jeg kommer selv fra et nærdemokratisk parti – er overordnede interesser af ganske vital samfundskarakter, som jeg også er ret sikker på, at Lars Hutters er bekendt med, som kan spille ind. Det kan handle om sekunder eller minutter. Derfor skal beslutningerne være velgennemtænkte, og derfor gør man det på denne facon.

Så der er for så vidt ingen grund til at være dybt, dybt chokeret. Det er faktisk en ganske alvorlig sag.

Lad mig så dog i det mindste sige én ting, og det er, at denne debat kan dog så have bidraget til, at mange inden for redningstjeneste og lignende nu i hvert fald er blevet klar over, hvor den pågældende vej, der efter alt at dømme kommer til at hedde »Tudsemindevej«, er placeret. Men at gøre nar af proceduren og gøre det til et nærdemokratisk lokalspørgsmål synes jeg faktisk, sagens alvor taget i betragtning, ikke er klædeligt.

Lars Hutters (L): Jeg synes ikke, at Søren Pind fra Venstre har nogen særlig god sag her. Han henviser til, at vores ganske gode brandfolk og ambulancefolk ikke kan finde ud af, hvor vejene ligger. Det nægter jeg at tro på.

Jeg synes, det er fantastisk godt, at vi lige præcis, hvis der skulle være et problem, giver det signal til dem, der skal rykke ud, når det ikke ligger i Musikkvarteret, at den kommer til at hedde »Tudsemindevej«.

Jeg vil godt have lov til at understrege, at Søren Pind fra Venstre ikke har nogen god sag. Når der kommer en ganske klar indstilling fra bydelsrådet, som jeg dog trods alt ved, at Venstre og SOL, Solidarisk Alternativ, er fælles om at kæmpe for skal høres, og at man skal forsøge at imødekomme de ønsker, der er fra bydelsrådene, så oplever vi altså, at Søren Pind be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

klageligvis som borgmester og partiet Venstre fuldstændig skøjter hen over de meget stærke ønsker fra bydelsrådet og fra beboerne. Det klæder altså ikke Venstre.

Nu viser det sig i øvrigt, når vi ser på, hvordan man har behandlet det, at man jo dårligt har vidst, at det slet ikke lå i Musikkvarteret. Det synes jeg egentlig godt, at man kunne have gennemgået meget mere grundigt i Bygge- og Teknikudvalget.

Men det politiske point, og hvor jeg ikke synes, at Søren Pind fra Venstre har en særlig god sag, er, at man her beklageligvis i en så symbolladet sag ikke vil høre på bydelsrådet.

Jeg må så omvendt notere, at hvor vi ellers har haft vanskeligheder med, at indstillinger fra bydelsrådene bliver fulgt i Borgerrepræsentationen, så er der, selv om vi i denne sag mangler Venstre, alligevel flertal i Borgerrepræsentationen, og det skal Borgerrepræsentationen have meget stor tak for.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal ikke svinge mig op til Lars Hutterske højder, bare konstatere, at det er meget overraskende, hvad borgmester Søren Pind siger her fra talerstolen.

Søren Pind begynder at snakke om ambulancetjeneste og vitale samfundsinteresser. Så siger jeg: Av min arm. Nu har vi siddet og brugt 2 udvalgs møder på denne vejnavnesag. På intet tidspunkt har vi hørt fra forvaltningen eller fra borgmester Søren Pinds mund, at der lå samfundsvitale interesser begravet her, hvor redningstjenester ikke kunne finde ud af at komme ud på Tudsemindevej.

Man kunne åbenbart godt finde ud af at komme ud på »Brahmsvej« eller »Meyersvej«. Uanset det vil jeg da forestille mig, om det er ambulancechauffører eller taxachauffører, at det er noget vanskeligt at skelne, om »Meyersvej« og »Brahmsvej« ligger i Kongens Enghavekvarteret eller på Østerbro. Hartmann og Weyse forekommer lige så tyskklingende som Brahms.

Undskyld, jeg forventer selvfølgelig af redningstjenesten og brandvæsenet, at de godt kan finde ud af, hvor »Tudsemindevej« befinder sig i København. Det er den eneste vej, der har dette navn, og jeg er sikker på, at borgmesteren efter beslutningen i aften, specifikt vil meddele brandvæsenet dette forhold, så vi er helt sikre på, at der ikke sker nogen fejltagelser.

Peter Skaarup (O): Selv om jeg er meget enig i det, som Jens Kjær Christensen siger, så har jeg svært ved at svinge mig op til det store engagement i denne sag.

Det er jo ganske simpelt, at der er så mange mennesker, der ønsker, at denne vej skal hedde »Tudsemindevej«, de har kæmpet i lang tid for at få lov til det, og den eneste grund til, at det overhovedet er blevet et emne for Borgerrepræsentationen og Bygge- og Teknikudvalget, er, at de har været så – ja, dumme, havde jeg nær sagt, eller forkert på den, at de overhovedet har rettet henvendelse om det. Hvis de bare havde ladet være med det i sin tid, så havde man aldrig haft denne diskussion.

Derfor synes jeg også, det er at tale noget over målet, når vi taler om, at der er redningstjeneste og andre, der ikke kan finde vej. Selvfølgelig kan de finde vej. »Tudsemindevej« er dog noget nemmere at huske end »Brahmsvej« eller hvad man ellers kunne finde på at kalde det.

Så lad os dog lade de borgere, der er i dette område, bestemme, få lov til at kalde den det, de vil. Det er da helt tosset, at Borgerrepræsentationen skal bruge timer på at diskutere, at den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

skal kaldes noget andet. Når de vil det, så skal de have lov til det, og det kan jeg ikke se nogen problemer i, at Borgerrepræsentationen her i dag giver dem lov til.

Jeg kan i hvert fald konstatere med de taler, der har været heroppefra, at der vil være et flertal for det forslag, som Dansk Folkeparti har stillet, ændringsforslaget om, at det skal hedde »Tudsemindevej« i stedet for det andet.

Ole Hentzen (C): Nu kan jeg se, at borgmesteren har markeret, så derfor ville jeg lige op inden da og bede ham måske tænke lidt mere ud, hvad der ligger i det ordspil, der hedder, at der står »vitale« samfundsinteresser på spil. Jeg tror, borgmesteren i sit indlæg brugte det 2 gange.

Det er klart, at det rykkede lidt i en virkelig samfundsbekræfter og -støtte som Ole Hentzen fra De Konservative, og man blev jo noget bange ved tanken om, hvad det nu er for noget smuds, man er ved at komme ind i. Er man virkelig ved at omstyrte samfundet? Altså det er vitale samfundsinteresser, der står på spil.

Så inden jeg nu måske skal råde gruppen til at stemme anderledes, hvis det virkelig er bål og brand, så beder jeg borgmesteren om at laborere en smule over dette udtryk og måske derved give det den dimension, det fortjener i denne sag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 3. runde.

Borgmester **Søren Pind**: Jeg tror, både hr. Ole Hentzen og hr. Jens Kjær Christensen faktisk meget lidt lig min næstformand i Bygge- og Teknikudvalget ikke helt har lyttet efter, hvad jeg sagde. For hvis man havde lyttet efter, hvad jeg sagde, så ville man faktisk have hørt, at jeg rettede mit indlæg mod de bemærkninger, der faldt fra Lars Hutter, om, at han var dybt, dybt chokeret over, at man overhovedet kunne tvivle på at lytte til nærdemokratiet i en sag om vejnavne. For så vidt det samme udtryk, Peter Skaarup brugte.

Der er det blot, at jeg redegør for den procedure, som rent faktisk tages i anvendelse omkring vejnavne. Den har meget med det at gøre, som jeg egentlig tror, Det Konservative Folkeparti og Venstre er enige om er en vital interesse, nemlig at redningstjenester af diverse karakter kan nå hurtigt, uhindret og let frem. Det er derfor, vi har den procedure i al hovedsagelighed.

Jeg må sige til de mennesker, som siger, at vores redningsfolk sagtens kan finde frem uanset hvad, at det ikke er korrekt. Jeg har sager på mit bord hvert år, som drejer sig om det besværlige dels i, at vejskilte ikke hænger ordentligt, dels i, at vejnavnene ikke nødvendigvis refererer sig til det område, de ligger i.

Det er nemt at gøre nar, det er utrolig nemt at gøre grin med denne sag, men rent faktisk ligger der nogle alvorlige interesser til grund for sagen.

Men jeg vil stadig væk sige i forhold til »Tudsemindevej«, at jeg er enig i, at det ligger på grænsen, man kan argumentere med kvarterstilknytning og alt muligt andet, men jeg synes ikke, der er nogen grund til at gøre grin med fundamentet for ordningen omkring vejnavne.

Jens Johansen (F), Jens Kjær Christensen (Ø) og Peter Skaarup (O) stillede ændringsforslag om, at vejstrækningen fra Hammelstrupvej til Haveforeningen Kalvebod navngives Tudse-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

mindevej.

Ændringsforslaget blev godkendt med 28 stemmer imod 24.

For stemte: F, Ø, O, C, P, L og D.

Imod stemte: A, V og B.

Borgerrepræsentationen havde hermed besluttet, at Bygge- og Teknikudvalgets beslutning ikke bringes til udførelse, men at vejen i stedet navngives Tudsemindevej.

2) 172/99

*Indstilling om endelig vedtagelse af forslag til byfornyelses-beslutning om fælles gårdanlæg i karreen Zinnsgade, Øster Søgade, Collinsgade og Øster Farimagsgade.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

3) 173/99

*Indstilling om endelig vedtagelse af forslag til byfornyelsesbeslutning om fælles gårdanlæg i karreen Grækenlandsvej, Parmagade, Maltagade og Kretavej.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

4) 174/99

*Indstilling om Københavns Borgerrepræsentations udtalelse til Indenrigsministeriet vedrørende en af Indre Nørrebro Bydelsråd indgivet klage over Bygge- og Teknikudvalgets beslutning om opførelse af boligbyggeri på grunden "Folkets Park".
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Mikkel Warming (Ø): Jeg bed mærke i, at borgmester Søren Pind under en anden sag for meget kort tid siden gjorde meget ud af, at han kom fra et nærdemokratisk parti. Hans handlinger som borgmester tyder ikke på det.

I bydelsregulativets § 8, stk. 1, står der, at bydelsrådene skal høres i sager af særlig betydning for bydelene – »af særlig betydning for bydelene«.

Man må nok sige, det tror jeg, burde alle være enige i, at diskussionen om Folkets Park, hvad der skal ske med det område, er en sag af særlig betydning for bydelen Indre Nørrebro og for Bydelsrådet Indre Nørrebro. Det er en sag af særlig betydning, fordi man sætter gang i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

et byggeri på en central plads, et grønt område i et område, i en bydel, hvor der i forvejen ikke er de store områder.

Det er en sag af særlig betydning, fordi det forslag, der er sendt ud nu, er af en anden karakter end det, der blev vedtaget, eller der blev lagt lokalplan for for 2 år siden. Og sådan kunne man blive ved.

Men grundlæggende handler det om, at der har været viden om både hos det politiske flertal herinde og i forvaltningen, at selvfølgelig var der mange følelser, mange holdninger i spil omkring Folkets Park i bydelen, i bydelsrådet Indre Nørrebro.

Derfor synes vi, Enhedslisten, SF, andre gode kræfter, at man selvfølgelig, når man skal overholde både intentioner og ord i bydelsregulativet, skal høre et bydelsråd, før man igangsætter sådanne byggerier, sådanne byggeplaner.

De har klaget til Indenrigsministeriet, meget fornuftigt. Vi synes, at det svar, der ligger, er en gang juristeri uden lige, hvor man netop viger uden om, at sagen om Folkets Park er af særlig betydning for bydelen Indre Nørrebro. Det har vi lavet en udtalelse om fra et mindretal i Bygge- og Teknikudvalget, som vi vil foreslå, at Borgerrepræsentationen nu i anstændighedens navn vedtager som udtalelse til Indenrigsministeriet. Vi skal derfor bede om, at den bliver sat til afstemning som forslag til udtalelse til Indenrigsministeriet.

Skulle et flertal fastholde sin centralisme, så må vi jo så konstatere, at sådan er det, og så vil vi bede om, at udtalelsen medsendes som mindretalsudtalelse.

Jens Johansen (F): Det har været en tilbagevendende diskussion i Bygge- og Teknikudvalget, hver gang vi skulle have udarbejdet en lokalplan, som omfattede et område, som lå i en af de 4 forsøgsbydele, at lokalplaner forud for den offentlige høring og forud for fremlæggelsen her i Borgerrepræsentationen ikke blev sendt i høring hos forvaltningerne, hos bydelsrådene i de 4 forsøgsbydele.

Det har der i forvaltningen og hos det politiske flertal i Bygge- og Teknikudvalget været en inderlig modstand imod, og det er dybt beklageligt. Vi har så nu heldigvis kunnet se, at der er en bydel, der har kunnet finde ud af at klage over, at der i en sag, som er vigtig for bydelen, ikke er blevet hørt forinden beslutning.

Vi er enige med Enhedslisten i, at bydelsrådene skal høres, og derfor tilslutter vi os også, er en del af den mindretalsudtalelse, som er til det høringssvar, som er givet af udvalget. Når jeg siger »tilslutter«, så er det fordi penneføreren i denne sag har været Enhedslistens ordfører.

Vi er af den opfattelse, at i sager, som er vigtige for bydelene, skal bydelene høres, ligesom man hører andre forvaltninger, ganske naturligt, når man udarbejder lokalplaner i kommunen. Det burde være noget naturligt. Det er det desværre ikke. Vi regner med, at Indenrigsministeriets svar vil bekræfte, at det er nødvendigt og naturligt at gøre det i forhold til bydelsforvaltningerne og bydelsrådene, som det gøres nu i forhold til andre forvaltninger.

En af de mere pudseløjerlige ting i denne forbindelse har jo været den påstand, jamen bydelene bliver da hørt, fordi der sidder partifæller i bydelsrådene og i de pågældende udvalg, i Bygge- og Teknikudvalget her i Borgerrepræsentationen. Det er nok et af de allermest pudsige argumenter for, at der har fundet en høring sted, jeg nogen sinde har hørt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Borgmester **Søren Pind**: Jeg synes for så vidt, det er pudsigt, at hr. Mikkel Warming mener, at det er forvaltningen, der gør sig skyldig i juristeri, al den stund det i hvert fald står klart for enhver, at bydelsrådets synspunkt i denne sag er absolut velkendt, helt til bunds. Der er ikke nogen her, der er i tvivl om, hvad Nørrebro Bydelsråd mener om den pågældende sag.

Så jeg vil godt vide, hvem det er der giver udtryk for juristeri her og henholder sig til det ene og det andet. Hvis ikke det er hr. Mikkel Warming, så ved jeg ikke, hvem det er.

Man har oven i købet haft det inddraget i sagens behandling i udvalget, og de synspunkter, som Mikkel Warming gør gældende nu, gjorde han også gældende de gange, sagen har været til behandling i Bygge- og Teknikudvalget.

Jeg ser frem til, at vi nu får en afgørelse af denne sag, for som hr. Jens Johansen bemærker det, så er det jo ikke første gang, vi har drøftet, hvad der er lovmedholdeligt eller ej på dette område.

Så jeg ser sådan set, havde jeg nær sagt, næsten uanset resultatet frem til at få Indenrigsministeriets klargørelse af, hvad der er det ophøjede lovgrundlag på dette område. Jeg er for så vidt ikke i tvivl om, at forvaltningens syn på denne sag er det rigtige.

Men jeg synes, og det bliver jeg nødt til at sige, at det ville klæde venstrefløjen, om man vedkendte sig, at denne sag ikke handler om jura. Den handler ikke om, hvornår der er hørt eller hvad som helst andet, for synspunkterne er velkendte.

Denne sag handler om, at man med næb og klør har bekæmpet det, denne sag egentlig handler om, nemlig spørgsmålet om, hvordan den såkaldte Folkets Park skal udnyttes. Det er det, sagen handler om, og derfor er det politik.

Så fri mig for det juristeri, jeg bliver udsat for her. Lad os én gang for alle få en afgørelse fra Indenrigsministeriet, således at vi slipper for det evindelige kævleri i Bygge- og Teknikudvalget og i Borgerrepræsentationssalen.

Ole Hentzen (C): Jeg skal heller ikke gå så langt ind i det her med juristeriet, men jeg synes, at Jens Johansen sammenblander i hvert fald to ting, når han går på talerstolen og siger, at der har været en til stadighed værende diskussion i udvalget om, om de her bydelsråd nu skulle høres på forhånd, inden man udarbejdede lokalplanforslag, og et flertal havde ligesom trampet mindretallets interesser ned. Det er en principiel diskussion, og den er vedkendt, og den er der, og den bliver vi ved med at have.

Men når Jens Johansen fra SF ligesom blander den sammen med Folkets Park, så rækker min spændvidde ikke til at kunne se disse to ting i sammenhæng, ud over at man siger, at – nej, det udtryk vil jeg undlade.

Jens Johansen, Folkets Park har en gældende lokalplan, Bygge- og Teknikudvalget har ikke vedtaget nogen lokalplaner desangående. Der eksisterer en gældende lokalplan, som er offentliggjort og vedtaget fuldstændig normalt. Der har senest været en kommuneplanrevisi- on, hvor Borgerrepræsentationen har vedtaget den nye Kommuneplan. Det pågældende område er markeret som værende udlagt til bebyggelse, fuldstændig i overensstemmelse med den lokalplan, der er.

Så man har lidt svært ved at finde måske sammenhængen med det andragende, som nu Jens Johansen fremførte her, om, at bydelsrådet skal høres om alt af vital interesse. Hvis det synspunkt skal gøres gældende, så er alt, der foregår i de pågældende bydele, af vital interes-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

se, også selv om det foregår inden for lovgivningen. Og så snakker vi ikke bydele mere, så snakker vi selvstændige kommuner, Jens Johansen.

Jeg er lige så sikker på, som nu borgmesteren var, at hvis der fra indenrigsministeren – man har jo set mange mærkelige svar fra disse ministre – skulle komme et svar, der siger, at disse bydelsråd efter vores vedtagne bydelsregulativ har ret til at blive hørt i alle den slags ting på områder, som er reguleret via vedtagne planer og love og lignende, så er der også et flertal her i Borgerrepræsentationen, der ændrer ved bydelsrådenes regulativer.

Fordi denne kommune vil ikke kunne leve med, at vi om alt, hvad der foregår i de pågældende bydele inden for ethvert område, og det gælder sundhed, uddannelse, børneområdet og lignende, skal spørge bydelsrådene først, fordi så bliver det jo en fuldstændig skyggevirkning af alle sager, denne Borgerrepræsentation skal behandle. For det er bare, at man siger ordet, at det er af »vital« interesse, så er det åbenbart af vital interesse. Så denne sag skal nu gå den gang.

Det er heller ikke af Enhedslistens Mikkel Warming blevet bestridt, at det, der står i høringssvaret, er i nøje overensstemmelse med fakta. Så kan Mikkel Warming sige, at det er juristeri. Ja, det er det nu engang, når Borgerrepræsentationen vedtager noget, der er juridisk bindende, nemlig lokalplaner. Det er jo kommunen, der er den første, der i mange andre henseender sættes op og prøver at håndhæve de regler, som juraen sætter på dette område.

Så ved jeg godt, at Enhedslisten vil sætte alt ud af kraft, så snart vi når ud på Nørrebro. Det vil de også gerne, når det er en eller anden »park for en dag« eller hvad det nu ellers hedder derude ved Guldbergsgade, og andre steder, hvor der nu ligesom opstår nogle voksende græsrodsbevægelser eller forstørrede hundelokummer.

Det har bare ikke noget med sagen at gøre. Det her er et område, der er lokalplanlagt, der skal være bebyggelse. Det håber jeg vil finde sted i overensstemmelse dermed, og de stakkels mennesker på Nørrebro må altså finde sig i, at det er en by, der hedder København, der har en gældende lokalplan på området, og der skal bygges i overensstemmelse hermed.

Lars Hutters (L): I denne sag er der to ting, Søren Pind og jeg er enige om. For det første, at naturligvis skal det her betragtes ud fra en politisk synsvinkel. For det andet skal det betragtes ud fra, som Søren Pind og jeg, hvordan og hvorledes vækstmulighederne bliver for bydelsrådene. Det er det, denne sag handler om.

Så må jeg hen ad vejen jo så konstatere, at jeg synes ikke altid, at Søren Pind som borgmester fremmer mulighederne for vores fælles projekt, at vi får nogle levedygtige, sprællevende bydelsråd, som fører lokalbefolkningens synspunkter frem. Fordi indimellem henfalder Søren Pind til først og fremmest at blive også centralkommunens centrale figur.

Jeg håber som Søren Pind, at vi får en klar afgørelse. Jeg tror ikke, at Søren Pind vil blive ked af det, hvis Indenrigsministeriet pointerer, at naturligvis er bydelsrådene kommet, for at de skal tale lokalbefolkningens sag, og naturligvis skal de inddrages i de vitale områder. Det tror jeg absolut ikke, at Søren Pind og Venstre og heller ikke jeg vil blive kede af. Så der er nok også det tredje, vi sådan set er enige om, at vi er glade for, at Indenrigsministeriet skal tage stilling til det her.

Jeg skal så sige, at jeg i øvrigt i selve det svar, der skal gives, tilslutter mig SF og Enhedslisten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 2. runde.

Mikkel Warming (Ø): Borgerrepræsentationen »er forpligtet til forudgående at indhente udtalelse fra bydelsrådene om sager, der er af særlig betydning for bydelene«.

Diskussionen står jo så om, hvad er en sag af særlig betydning? Jeg synes, det næsten er det tyndeste argument i verden, når borgmester Pind kommer her og siger, jamen vi ved jo godt, hvad de mener, de der kværunter ude på Nørrebro. De vil ikke have det byggeri, derfor hører vi dem ikke. Det var jo det, der lå i hr. borgmesterens bemærkninger om »af særlig betydning«. Vi ved jo, hvad det er, de mener, hold nu op med det pjat.

Det klæder ikke flertallet som Ole Hentzen, som på sin egen facon var inde på, at hver gang man ved, at der er konfrontationer eller divergenser mellem bydelsrådet f.eks. på Indre Nørrebro og hvad et politisk flertal herinde måtte gøre, så bevidst ikke at høre dem. Det er kun med til at styrke de kræfter, som ønsker at styrke bydelsrådene. Det synes jeg personligt er meget fornuftigt og kun er med til at sætte flertallet herinde i et dårligt lys.

Mikkel Warming (Ø) stillede følgende ændringsforslag: "Det er en sag af særlig betydning for en bydel, at der sættes gang i et byggeri på en central grund i et område uden særlig store friarealer.

Det foreliggende byggeprojekt har desuden ændret grundlæggende karakter, fra det projekt om bygning af ældreboliger, som blev vedtaget af Borgerrepræsentationen i 1996, til et projekt om opførelse af familieboliger. Familieboliger vil naturligvis bebos af en helt anden type mennesker end ældreboliger, blandt andet vil mange af beboerne have bil i et område uden p-pladser. Også derfor er det foreliggende projekt af særlig betydning for Indre Nørrebro bydel.

I projektet om opførelse af ældreboliger som blev vedtaget i 1996 var det jf. lokalplanen en betingelse, at der på grunden skulle etableres et offentligt tilgængeligt grønt område inde i bebyggelsen. Dette offentlige grønne areal er ikke til stede i det foreliggende projekt om opførelse af familieboliger, hvilket også må betragtes som en væsentlig ændring af projektet, og derfor en sag af særlig betydning.

Forvaltningen opfatter ikke at der er taget stilling til det foreslåede projekt i forbindelse med Borgerrepræsentationens behandling i december 1998. På den anden side fremlagde forvaltningen forslag til dispensationer fra lokalplanen samtidig med ansøgningen om støtte til boligerne.

Det foreliggende projekt er af særlig betydning for bydelen Indre Nørrebro, og det er derfor ikke er i overensstemmelse med bydelsregulativet, at Københavns Kommune bevidst har valgt ikke at høre bydelen".

Ændringsforslaget blev forkastet med 36 stemmer imod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B og P.

Undlod at stemme: D.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Indstillingen blev herefter godkendt.

F, Ø og L ønskede i henhold til forretningsordenens § 14, stk. 2 ved sagens fremsendelse til Indenrigsministeriet at få medsendt det af Borgerrepræsentationen netop forkastede ændringsforslag som begrundelse for gruppernes standpunkt.

=====

5) 179/99

*Indstilling om, at Hans Kristian Djørup Biltzing, Jernbanegade 4, udpeges som suppleant for det juridisk sagkyndige medlem af Boligkommissionen i stedet for Annette Sørrig Moser Andersen, der ønsker at fratæde hvervet.
(Bygge- og Teknikforvaltningen)*

Indstillingen blev godkendt.

=====

6) 183/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 3,6 mio. kr. til fremkommelighedsprojekter for bustrafikken i København i 1999, samt om indtægtsbevilling på 1,8 mio. kr. til fremkommelighedsprojekter for bustrafikken i Københavns Kommune i 1999.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

=====

7) 192/99

*Indstilling om Københavns Borgerrepræsentations udtalelse til Indenrigsministeret vedrørende en af Mogens Busk Sørensen, Brofogedvej 14, indgivet klage vedrørende den indgåede aftale mellem HT og Københavns Kommune om HT's brugsret til terminalbygningen på Rådhuspladsen.
(Bygge- og Teknikudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

=====

8) 164/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 5,8 mio. kr. til udskiftning af CAD-arbejdsstationer (CAD: Computer Aided Design) til renovering af tegnings- og tegningsregistreringssystem for kraftværkerne og anlægsafdelingen.
(Miljø- og Forsyningsudvalget)*

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Indstillingen blev godkendt.

9) 165/99

*Indstilling om kapitalbevilling til overtagelse af havnesiloen for aske på Amagerværket til den nedskrevne værdi af 12,5 mio. kr.
(Miljø- og Forsyningsudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

10) 175/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 1,4 mio. kr. til anlægsudgifter ved oprensningsprojekter på eksisterende affaldsdepoter i områder med særlige drikkevandsinteresser, samt om kapitalbevilling på 8,9 mio. kr. til anlægsudgifter ved oprensningsprojekter vedr. arealer med meget følsom arealanvendelse i overensstemmelse med forslag til prioriteringsprincipper og prioriteringsrækkefølge jf. strategi vedr. håndtering af forurenede jord m.v.
(Miljø- og Forsyningsudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

11) 176/99

*Indstilling om kapitalbevilling på 70 mio. kr. og en indtægtsbevilling fra Ørestadsselskabet I/S på 37,5 mio. kr. til Københavns Vand til flytning af Grønjordsvej kloakpumpestation, herunder vederlagsfri overdragelse af matr. nr. 124 til Ørestadsselskabet I/S, flytning og rørlægning af Digevejsgrøften, og indgåelse af en aftale med Ørestadsselskabet I/S om betaling af de omhandlede ændringer af kloakanlæggene og deres fremtidige forhold.
(Miljø- og Forsyningsudvalget)*

Lars Hutters (L): Dette er jo ikke nogen lille kapitalbevilling, men jeg synes også, der er noget principielt i den.

Jeg finder ikke, det er korrekt, at borgerne i Københavns Kommune afholder de her udgifter for Ørestadsselskabet. Jeg mener, at der som alt andet, hvad Ørestadsselskabet får, naturligvis skal betales for det.

Så jeg skal ud fra det forbehold, jeg har taget i Miljø- og Forsyningsudvalget og videreført i Økonomiudvalget, stille *ændringsforslag* om, at Ørestadsselskabet selv afholder alle udgifter inklusive køb af de pågældende arealer, som der står formuleret i mit forbehold.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg vil sige ganske kort, at der jo er tale om en forhandlingsløsning her, som både er til fordel for Københavns Vand, Københavns Kommune, og for Ørestaden. Begge parter får noget ud af det, og min vurdering er, at der er tale om en meget flot aftale for Københavns Kommune.

Sagen drejer sig i sin korthed om en pumpestation på en lille grund, hvor alle arealer rundt om er solgt til Rigsarkivet af Ørestadsselskabet, og det giver problemer både for pumpestationen og for Rigsarkivet. Problemet for pumpestationen er, at den skal tage hensyn til sin nye nabo, eksempelvis med støjkrav osv., og for Rigsarkivet er det et problem, at der skal ligge en pumpestation midt i bebyggelsen. Derfor ønsker begge parter nu pumpestationen nedgravet.

Det andet problem i sagen er Digevejsgrøften, som er den ene af de 2 ikke rørlagte ledninger i kloaksystemet, vi har tilbage i hele København, og Digevejsgrøften skulle under alle omstændigheder rørlægges på et tidspunkt af hygiejniske grunde. Vi har sågar for 10 år siden haft planer om at gøre det på det tidspunkt.

Nu bygges der, så nu skal der findes en løsning, og den løsning, der er fundet, er, at Ørestadsselskabet betaler de 5 mill. kr. for at få gravet pumpestationen ned.

En sideeffekt af at de får grunden er, at så slipper Københavns Vand, Københavns Kommune, for at vedligeholde grunden. Herefter betaler Ørestadsselskabet halvdelen af rørlægningen af Digevejsgrøften, i alt 32,5 mill. kr. Alt i alt betaler de 37½ mill. kr. Det skal holdes op mod, at Københavns Vand selv under alle omstændigheder af de her 70 mill. kr. på et tidspunkt skulle have betalt 65 mill. kr. Nu slipper de med 32½ mill. kr.

Så jeg synes, man må sige, det er en flot aftale for Københavns Kommune. Vi har fået så meget ud af det, som vi overhovedet kunne drømme om.

Rikke Fog-Møller (Ø): Enhedslisten kan støtte Lars Hutters' forslag, idet Enhedslisten ikke kan tilslutte sig forslaget, som er her i indstillingen, da vi ikke vil medvirke til en udbygning af Ørestaden. Herudover er det vores opfattelse, at Ørestadsselskabet skal afholde udgifterne selv.

Selvfølger er det rigtigt, at det her kan umiddelbart ses, som om det er en god forretning. Vi får nogle penge for noget, som vi måske skulle ud og lave selv og finansiere selv på et senere tidspunkt. Men set alt i alt kommer Københavns Vand til at tabe mange, mange penge på Ørestadsprojektet, fordi der som følge af lovgivningen skal lægges en masse, masse penge i kloakeringen af hele Ørestadsområdet.

Vi har fået et loft for, hvor meget vi må kræve af firmaerne i afgifter for kloakering, og derfor kommer vi, set over en periode med fuld udbygning af Ørestaden, til at lægge mange penge i Ørestaden med det her.

Ole Hentzen (C): Nu synes jeg, at Enhedslisten skal finde lidt ben stå på, fordi nu bliver det for pjattet. Nu begynder Enhedslisten at gøre sig til talsmand for, at det betalingsregulativ, vi har vedrørende vand, elektricitet, afløb og alt muligt andet, vedtaget i denne Borgerrepræsentationen bl.a. under styre af en SF-borgmester gennem masser af årtier, er fuldstændig meningsløst som grundlag for enhver byggeaktivitet og anlægsaktivitet i denne by.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Altså kort sagt: Er det den samme argumentation, som Enhedslisten glemte at tage med ved Mikkel Warmings indlæg om, at der overhovedet skal ske noget på Folkets Park på Nørrebro, fordi det ville jo kræve, at der skulle komme så forfærdelig mange nye installationer til vand og til afløb og alt muligt andet, fordi der skal ske bebyggelse?

Er det den argumentation, vi skal til at høre, eller kunne man ikke have nøjedes med bare at nævne den generelle animositet mod Ørestadsprojektet og sagt: Vi vil gerne have metroen, men der må ikke bygges en eneste etagekvadratmeter derude, det er vi principielt imod?

Men at begynde at blande alle vores betalingsregulativer og anlægsregulativer ind i denne debat er altså, undskyld jeg siger det, rent idioti. Nu er vi ved at nå ned på et niveau, hvor jeg ikke synes, at det plejer at være Enhedslisten værdigt.

Lars Hutters (L) stillede ændringsforslag om, at Ørestadsselskabet selv må afholde alle udgifter incl. køb af de pågældende arealer.

Ændringsforslaget blev forkastet med 33 stemmer imod 18.

For stemte: Ø, O, B og L.

Imod stemte: A, F, V, C, P og D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 40 stemmer imod 8.

For stemte: A, F, O, V, C, P og D.

Imod stemte: Ø og L.

Undlod at stemme: B.

12) 178/99

Indstilling om offentliggørelse af Københavns Kommuneplanberetning 1999 samt Fælles Beretning for de fem regionale enheder i hovedstadsområdet som grundlag for at indkalde ideer, forslag m.v. til arbejdet med Kommuneplan 2001, samt at det i forbindelse hermed vedtages, at fristen for afgivelse af ideer, forslag m.v. samt kommentarer til beretningen fastsættes til perioden 27. maj til 27. september 1999.

(Økonomiudvalget)

Lars Engberg (A): En kommuneplan skal revideres hvert fjerde år. Kommuneplanberetningen, som er til behandling her i aften, danner optakt til at revidere Kommuneplanen i år 2001. Meningen med beretningen er at fremlægge væsentlige problemstillinger og planmuligheder for at fremkalde ideer og forslag, inden der laves et egentligt forslag til en revideret kommuneplan.

Det vil sige, at der med beretningen her er mulighed for at præsentere de store linjer og de store spørgsmål om kommunens udvikling og fysiske planlægning.

Det er vigtigt at forstå, at beretningen indholdsmæssigt også indgår i den samarbejdsproces, der løbende foregår mellem hovedstadsrådets fem regionale enheder, og som har givet sig udslag i den fællesberetning, som ledsager alle enheders region- eller kommuneplanberet-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

ninger. Det er særlig vigtigt i den situation, vi er i nu, hvor regionplanlægningen ifølge lovfor-
slaget tænkes overdraget til Hovedstadens Udviklingsråd.

Konjunkturerne i København er gunstige for øjeblikket, og planlægningen er central i re-
lation til at sikre rammerne fremover for udvikling og dermed grundlaget for velfærd og by-
mæssig og miljømæssig kvalitet.

Beretningen beskæftiger sig med København som by både i den store dimension og i den
nære dimension. Den store dimension handler om planspørgsmål af betydning for København
som en del af hovedstadsområdet og Øresundsregionen.

Som en central kommune bliver vi nødt til at forholde os til udviklingen på flere overord-
nede geografiske niveauer. Øresundsregionen, som hidtil i Øresundskomiteens samarbejde har
været defineret som hovedstadsområdet og Skåne, udvides fra 1. juli i år 2000 med Vestsjæl-
lands og Storstrøms og Bornholms amter.

Den store dimension har betydning for Københavns Kommunes bolig- og erhvervsfor-
hold. Men den handler også om de overordnede trafikforbindelser, som er med til at bestem-
me Københavns muligheder i forhold til andre europæiske storbyer, det er København-
Ringsted-udbygningen, Hovedbanegården, Københavns Lufthavn, en eventuel Femer-
forbindelse. Det er alt sammen noget, der vil påvirke Københavns trafikale tilgængelighed,
ikke mindst med hensyn til højklasset kollektiv trafik.

Der er tæt sammenhæng mellem byens trafikale tilgængelighed og kommunens vækst-
muligheder økonomisk og med hensyn til erhvervsudvikling.

Planlovens ændrede bestemmelser om detailhandel stiller krav om nærmere planlægning
på området, og de 5 regionale enheder samarbejder om fælles overordnede rammer for den
fremtidige udvikling af detailhandelen.

For os som by i København er spørgsmålet, hvordan vi kan fastholde vores rolle som lan-
dets og hovedstadsområdets og måske også fremover Øresundsregionens vigtigste handels-
center, bl.a. ved udbygning af et velbeliggende større center i Ørestaden.

Og så drejer den store dimension sig også om at tackle de store miljømæssige problemer,
som er forbundet med at være en storbyregion. Hvordan skal de tilbageværende grundvands-
ressourcer beskyttes, hvordan kan allerede indtrufne forureninger afbødes? På affaldsområdet
skaber stigende mængder behov for større forbrændings- og deponeringsmuligheder, som det
er svært at placere. Byggeaktiviteten, nye regler for deponering har skabt problemer med
midlertidig deponering af forurennet jord, som der skal findes langsigtede løsninger på.

Alt det her drejer den store dimension sig om.

Den nære dimension omhandler de planspørgsmål og muligheder, som især har betydning
for kommunen som lokalområde.

Kommunens boligstruktur og boligernes kvalitet er afgørende for, hvor attraktivt det er
for stabile familier at blive boende i byen eller flytte til byen. Det er et planspørgsmål, hvor-
dan den boligpolitik, som Borgerrepræsentationen har vedtaget, kan realiseres.

Københavns fysiske udviklingsmuligheder som udbygget kommune ligger jo først og
fremmest i at forbedre de eksisterende byområder, det vil sige byfornyelse og byomdannelse.
Ørestaden er kommunens eneste store nye byudviklingsområde. Området har en unik belig-
genhed. Det bliver et af de byudviklingsområder i Europa, som i højeste grad er baseret på
kollektiv trafikbetjening.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Sammenlignet med andre europæiske storbyer er København på mange måder bevaret intakt med sin bebyggelsesstruktur. Det er også et vigtigt spørgsmål, hvordan de eksisterende historiske og arkitektoniske kvaliteter kan bevares.

Og så er trafikken på det lokale plan også et afgørende debattema.

Kommunens erhvervs politik drejer sig især om, hvordan de tilbageværende ældre industriområder skal fornyes, hvor skal der fortsat være industri og håndværk, og hvor skal der være nye serviceerhverv?

Jeg tror, jeg med denne gennemgang med eksempler, og der kunne nævnes flere, fra kommuneplanberetningen har vist, at der er mange væsentlige og spændende planlægnings-spørgsmål at tage fat på og debattere.

Så jeg skal naturligvis anbefale, at Borgerrepræsentationen vedtager at udsende kommuneplanberetningen og den fælles beretning mellem de 5 regionale enheder, sådan at vi kan få en offentlig debat i gang om disse væsentlige spørgsmål.

Jens Johansen (F): Nu har vi jo på det nærmeste fået en fremlæggelsestale til kommuneplanberetningen, eller også er den socialdemokratiske ordfører bare ved at udvikle nogle ... ja.

Vi tilslutter os, at denne beretning skal sendes i høring, og vi ser frem til debatten, som vi også selv agter at deltage aktivt i. Vi har i forhold til det, der sendes ud, en række synspunkter, som vi vil fremføre, men det vil vi ikke gøre nu.

Mikkel Warming (Ø): Enhedslisten har taget forbehold for denne kommuneplanberetning, og jeg skal sige, at vi ønsker en udtalelse med vores synspunkter sendt med ud, hvis vi kan få det, fordi vi er enige så langt med Lars Engberg, at det er her, man laver optakten til den kommende kommuneplan. Den centrale planlægning, de linjer, de grundstene, der skal være, fastlægges her.

Og dem er vi altså helt grundlæggende uenige i. Vi er uenige i den kurs, som Socialdemokrater og Venstrefolk sammen sætter for byen. Vi vil en anden by, en by, hvor det på trafikområdet ikke handler om at bygge havnetunneler, som bevisligt får trafikken til at stige, men handler om at tage udgangspunkt i københavnernes, hvor kun hver fjerde har en bil, i københavnernes behov for en renere og rarere by.

Vi ønsker ikke, at den udvikling, den sociale udrensning, som kommuneplanberetningen, når det gælder boligområdet, lægger op til, skal fortsætte. Vi ser, når det gælder boligpolitikken, byfornyelsespolitikken, at man vil fortsætte den udvikling, hvor det ikke længere handler om at skaffe de mennesker, der bor i København, bedre boliger eller blot gode, anstændige boliger, men handler om at bruge boligpolitikken til at tiltrække andre mennesker. Kort sagt, man kan lige så godt sige det ligeud: Skifte befolkningen ud.

Man fortsætter så med et begreb, som man har den frækhed at kalde »en bæredygtig befolkning«, som man introducerer nu for første gang for alvor på skrift. Den bæredygtige befolkning er, hvis man ellers kan forstå de ting, der står i kommuneplanberetningen, en befolkning, hvor tegnebogen er i orden.

Vi synes, det er vigtigere i en by som København at tænke i, hvordan vi kan løfte byen, løfte de mennesker, der er i byen, højere op, i stedet for at løfte dem ud af byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Vi vil på trafikområdet meget gerne have en offentlig debat om, hvordan man kan få indkaldt forslag og ideer til, hvordan trafikken kan begrænses, for som det konstateres i kommuneplanberetningen, jamen så stiger trafikken, og det er et problem, og så konstaterer man ikke mere end det, for det kan man åbenbart ikke gøre noget ved.

Der er meget lyrik om Øresundsregionen og alle de fantastiske muligheder den giver. Dem skal jeg spare forsamlingen for kommentarer om.

I det lyriske afsnit – det er på side 10 for dem, der er nået så langt – står der en sætning, som jeg egentlig ville have spurgt overborgmesteren om, men nu bliver det så den socialdemokratiske ordfører, Lars Engberg, jeg egentlig vil spørge ... hvis han har tid.

Der står, og jeg vil så høre, hvordan det kan forklares, at Øresundsforbindelsen, den faste forbindelse over Øresund, blev besluttet i forbindelse med Sveriges indtræden i Den Europæiske Union.

Mig bekendt var det godt nok i 1990, at Socialdemokraterne forhandlede hemmeligt med hinanden på tværs af Øresund om en Øresundsforbindelse, og den blev så vedtaget i Folketinget i 1991. Sverige blev optaget i Den Europæiske Union i 1995, folkeafstemningen var i 1994.

Jeg ville egentlig godt høre, hvordan sådan en sætning kan optræde i officielt kommunalt materiale, om der er ting, som overborgmesterens afdeling, Økonomiforvaltningen, ved om beslutningsprocessen omkring Øresundsforbindelsen og omkring Sveriges indtræden i Den Europæiske Union, som er forholdt os andre.

På side 22 taler man om Ørestaden, om alle de herlige funktioner, der skal være i Ørestaden. Der er en ting, jeg godt ville have med, eller spørge, om ikke den socialdemokratiske ordfører er enig med mig i skal med, nemlig ordene »offentlige institutioner«. Thi som det er nu, ser vi jo, at det ikke så meget er de kulturelle institutioner, det er måske nok heller ikke så meget det private erhvervsliv osv. Det er måske i virkeligheden mere Rigsarkivet, Danmarks Radio, alle mulige andre offentlige institutioner, som lokaliserer sig i Ørestaden. Så burde det ikke med som et begreb, som man også gerne vil have derude?

Længere nede på side 22 har jeg observeret, at man har fastsat metroens starttidspunkt til år 2001. Jeg troede, at den nye formand, Henning Christophersen, som jo skal have styr på tingene og bruge sin meget store troværdighed til at fortælle om projektets fremdrift, har sagt, at det bliver 2002. Jeg vil anbefale, at man laver et mindre rettelsesblad, i hvert fald til dette afsnit, så folk ikke bliver alt for forvirrede, når de ser, hvad det er der står.

Vi er ikke enige i de linjer, der lægges i kommuneplanberetningen. Vi mener, det går i den forkerte retning. Vi vil gerne, meget gerne, deltage i den offentlige debat om, hvilken vej byen skal gå. Vi vil derfor gerne have mulighed for at få vores synspunkter med ud i den offentlige debat.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg forstod på Mikkil Warming, at Enhedslisten gerne ville have mulighed for at få en mindretalsudtalelse sendt med ud.

Vi kan vel sige i forhold til kommuneplanberetningen, at man nok ikke har noget krav på at få sådan en optrykt, men omvendt er det nok heller ikke sådan ulovligt, så jeg vil da i hvert fald lægge op til, at med forsamlingens godkendelse følger man den samme procedure, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

man gør med lokalplanforslag, så partierne har ret til at få en kort mindretalsudtalelse sendt med ud.

Borgmester **Søren Pind**: Så vil jeg sige til det, at af hensyn til nærdemokratiet og meget andet synes jeg, det er meget vigtigt, at de øvrige 4 amtskommunale deltagere får lejlighed til at udtale sig om mindretalsudtalelserne. Det må være vigtigt.

Hvorom alting er, det er selvfølgelig et centralt bidrag til den udvikling, som vi alle håber på og tror på i Københavnsområdet. Jeg skal ikke gentage, hverken hvad Lars Engberg eller Mikkel Warming har sagt. Jeg skal måske snarere henholde mig til, hvad Jens Johansen har sagt, glæde mig til, at vi får ideerne ind, glæde mig til, at vi får drøftelsen af disse og det første udkast til kommuneplan.

Jeg vil sige til Mikkel Warming, at der er mange ting, vi er uenige om. Der er måske én ting, vi er enige om, har jeg opdaget nu, hvor Mikkel Warming taler sig så varm. Han taler nemlig om en social udrensning i København. Det tror jeg egentlig, Mikkel Warming har ret i, fordi vi ser gennemgående, at de folk, der flytter fra byen, tjener 140.000 kr., og de folk, der flytter til byen, tjener 120.000 kr.

Den form for social udrensning vil Venstre faktisk godt være med til at komme til livs. Så hvis vi kan gøre det, at vi finder sammen om at sikre, at vi kan beholde flere i befolkningen, der har en indkomst, som er holdbar, i København, hvis det er det, Mikkel Warming mener, så er vi enige.

Jeg vil sige, at man kunne holde lange taler om trafikken, man kunne holde lange taler om Ørestaden, man kunne holde lange taler om erhvervsudvikling og om den måde, vi har valgt at skrue vores styre sammen på, om Hovedstadens Udviklingsråd.

Men det, jeg synes er det centrale at sige i denne forbindelse, er, at nu sender vi det her ud, nu beder vi om ideer, og så synes jeg for så vidt, at den store debat hører til, når de kommer tilbage igen. Det er faktisk en debat, vi glæder os til at tage i Venstre, fordi der er et godt grundlag at tage den på. Det går bedre, som også Lars Engberg var inde på det. Så det tror jeg, vi kan bruge til meget, når den tid er kommet. Men jeg tror ikke, vi skal bruge aftenen her på det. Det vil jeg godt tilstå og sige, så der er jeg altså meget enig med Jens Johansen.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal lige gøre opmærksom på, at hvis man ønsker at få en mindretalsudtalelse sendt med, så skal det annonceres her fra talerstolen, og den skal indleveres senest mandag kl. 12.

Ole Hentzen (C): Den Konservative Gruppe og forhåbentlig også mange af foreningerne i byen vil naturligvis benytte sig af denne periode, hvor der nu er mulighed for at komme med forslag og ideer, denne uformelle periode, som er stipuleret fra 27. maj til 27. september.

Jeg er lidt overrasket over, for ikke at sige meget overrasket over, at formanden på det juridiske råd, der er hvisket hende i øret, mener, at der er en ret til, at der kan sendes mindretalsudtalelser ud i noget, som ikke er en officiel høring. Jeg er ked af det, hvis formanden er blevet forledt til at få den opfattelse, for jeg tror, at formanden i den embedsførelse er blevet vildledt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Jeg mener ikke, der findes nogen som helst bestemmelse, der siger, at enkeltgrupperinger har ret til at få noget med ud i den form for idéfase, vi her snakker om. Men det er noget, der er meget juridisk fint beskrevet, så snart vi når ind i officielle høringer.

Når idéfasen, som jo igangsættes nu, er overstået, så vil hele denne procedure jo ende i et forslag til nye regionplaner, som skal ud i offentlig høring, hvor der er en ret til, at mindretalsgrupperinger kan få deres meninger med ud, og det er dér, det får officiel gyldighed, og hvor myndighederne også har en forpligtelse til at tage stilling til de indsigelser og forslag, der kommer ind.

Nu er det jo ganske vanskeligt at begynde at stille forslag mod formandens procedure, for det vil i så fald kræve, at jeg indleverer et forslag om, at forsamlingen nægter, at der kan tages mindretalsudtalelser med. Så jeg beder måske om, at formanden søger yderligere juridisk rådgivning, om det nu også er rigtigt. For det skulle nemlig være sådan, at vi kommer til at indlede en procedure her i København, som intet har med virkeligheden at gøre, og som måske i visse partigrupperinger vil danne præcedens for alt, hvor der laves idéfaser, for så er det ligesom at få udsendt nogle partipolitiske publikationer i mindre format på noget, som ikke er en officiel høringsprocedure.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Det er jo ganske rigtigt, Ole Hentzen, så jeg tror ikke rigtig Ole Hentzen har hørt, hvad jeg sagde, for jeg sagde jo netop, at planloven giver ikke ret til at få en mindretalsudtalelse, men der kan gives tilladelse, men jeg ville henstille, at det var forsamlingen her, der traf beslutningen.

Lars Hutters (L): Denne sag indledtes af den socialdemokratiske ordfører, Lars Engberg, med et meget engageret indlæg om, at en af de allervæsentligste rammeplaner for Københavns udvikling her ved årtusindskiftet skulle nu sendes ud til en bred debat, en generering af ideer, et engagement i befolkningen.

Jeg er derfor noget overrasket over nu at høre Ole Hentzen fra De Konservative advokere for, at de ideer, der ligger blandt de politiske partier her i Københavns Borgerrepræsentation, ikke skal sendes med ud. Fordi Ole Hentzen fra De Konservative ved jo ganske udmærket, at det, der ligger af forslag, der bliver sendt ud, og som i øjeblikket danner rammen, stimuleringen af den forventelig omfattende debat i befolkningen, kommer jo ikke fra et fuldstændig sterilt politisk tomrum.

Naturligvis ligger der i det, man nu har til hensigt at sende ud til debat i befolkningen, det politiske flertal på Københavns Rådhus' opfattelse af, hvordan og hvorledes byen skal udvikles.

Så inde i det, som Ole Hentzen fra De Konservative nu faktisk foreslår, er, at mindretalenes forslag til, hvordan ideerne skal komme frem i befolkningen, mindretalenes stimulering af debatten i befolkningen, skal forbydes. Det er censur, så det klodser. Det er en politisk markering af, at det kun er flertallet, der skal have lov til at sætte dagsordenen i den kommende debat ude i befolkningen. Jeg er skuffet.

Nu sidder Ole Hentzen jo ikke i Økonomiudvalget. Det gør jeg, og jeg forespurgte under behandlingen i Økonomiudvalget, hvordan det ville være, og jeg fik det ganske klare svar fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

formanden for Økonomiudvalget, overborgmester Jens Kramer, at selvfølgelig kunne man det.

Så jeg er noget rystet over, at det nu er ved at tegne sig, at der på foranledning af Det Konservative Folkeparti er et flertal, der vil forbyde det, der egentlig er ganske almindeligt i folkestyret og demokratiet, at naturligvis skal man have mulighed for at få sendt sit mindretalsforslag med ud.

Når det er sagt fra Solidarisk Alternativs side, så har vi jo i Økonomiudvalget fremsat et ændringsforslag om det, som vi synes egentlig er fokussituationen blandt mange andre, nemlig Københavns Havn. Der har været adskillige debatter om lokalplanforslag, der har tilknytning til, hvad der sker omkring Københavns Havn, og derfor har vi stillet forslag om, at Kommuneplanen lægger op til, at der skal udarbejdes en helhedsplan. Det fik, som der står i indstillingen, 5 stemmer for og 5 imod, og så bortfaldt det.

Men det skal fra SOL's side siges, at vi vil meget gerne have, at der bliver mulighed for en mindretalsudtalelse, og det vil være et af kernepunkterne, hvis vi får lov til at sende det ud til befolkningen. Vi vil stærkt medvirke til, at Københavns Havn og helhedsplanen kommer til at være en fantastisk central del af kommuneplanforslaget, når der skal lægges op til det.

Men jeg vil da godt appellere om, at man ikke er så hundebange og ræd for, at der altså er forskellige opfattelser herinde. Jeg synes, det klæder Københavns Borgerrepræsentation ualmindelig dårligt, hvis man ved en afstemning om lidt vil forbyde, vil censurere og vil lægge forhindringer i vejen for, at mindretallene kan få lov til at komme ud til befolkningen, at det kun skal være flertallet. Jeg synes, det vil være en skændsel, det vil være en skamplet på den kommende diskussion, og det synes jeg ikke, debatten ude i befolkningen skal have.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 2. runde.

Lars Engberg (A): Nu er overborgmesteren blevet inddraget i debatten her. Min klare erindring fra det økonomiudvalgsmøde er, at overborgmesteren sagde, at det med mindretalsudtalelser hører til i en senere fase. Det kan man, havde jeg nær sagt, forstå på mange måder, men jeg var ikke i tvivl på økonomiudvalgsmødet om, at det betød, at mindretalsudtalelser hører hjemme i den fase, hvor vi har en kommuneplan, som vi behandler politisk her i Borgerrepræsentationen, og som vi derefter sender ud til offentlig debat.

Der har vi en politisk stilling, der har vi et flertal og måske nogle mindretal, og der skal mindretallene selvfølgelig have lejlighed til at give sig til kende med hensyn til, hvad de mener om den kommuneplan, der er vedtaget.

Det har vi ikke her, for vi har ikke en kommuneplan, ikke engang ansatser til det, men vi har en beretning om kommuneplanarbejdet, og vi har et debatoplæg om de store linjer i den københavnske udvikling.

Hvis det er sådan, at beretningen opfattes som flertallets politik, så vil jeg sige, at så opfatter vi i Socialdemokratiet ikke os som tilhørende flertallet. Derfor vil jeg, hvis det forslag måtte blive vedtaget, at man kan sende mindretalsudtalelser med, sige, at jeg gerne på Socialdemokratiets vegne vil forbeholde mig at sende en mindretalsudtalelse med, som afleveres inden fristen, mandag kl. 12, fordi vi er ikke en del af flertallet. Men vi vil selvfølgelig, hvis der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

bliver lejlighed til almindelige partiudtalelser, også have lejlighed til at fremsætte en sådan udtalelse.

Jeg mener bare, at det er fuldstændig i strid med det, som en kommuneplanberetning er. Derfor vil jeg gerne sige, at vi agter naturligvis at stemme imod, at man skal kunne komme med partiudtalelser i forbindelse med en kommuneplanberetning.

Jeg skal også lige for en ordens skyld understrege, at jeg går ud fra, at de, der vil have udtalelserne med, ikke taler om en udtalelse til den fælles beretning, fordi det er jo lidt en fælles beretning, og den kan man altså ikke, ikke herfra i hvert fald, kommentere. Den skal så op i alle 5 regionale enheder.

Mikkel Warming (Ø): Det er dejlig selvmodsigende at høre Lars Engberg heroppe. I 1. runde var der jo ikke ende på, hvor central just denne beretning egentlig var for den fremtidige udvikling af København. Det var her, man dannede optakten til Kommuneplanen, det var her, man tog fat på de centrale planlægningsinstrumenter til fremtidens by.

Ja ja, fint nok, det er jeg nok ikke uenig i, at det gør man. Men det beskriver også en helt bestemt udviklingsvej, en bestemt vej at gå, og hvis man er enig i den sådan overordnet set, så er det fint nok. Det er vi ikke, det vil vi faktisk godt have lov til at bidrage til debatten med, bidrage med, at der findes andre veje at gå.

Derfor er det lidt uhyggeligt, lidt mærkeligt, i hvert fald selvmodsigende, at høre Lars Engberg nu stå og sige: Jamen næh, næh, det var ikke sådan, det var ment, på ingen måde. Det var en beretning, næh, næh, overhovedet ikke.

De store linjer for byens udvikling er ekstremt vigtige, så meget er vi vel enige om, og netop derfor bliver det, hvis mindretallet nægtes retten til meget overordnede udtalelser, det politiske flertals retning, der kommer ud i debat og bliver retningsgivende for debatten, og det synes vi ikke er voldsomt demokratisk.

Lars Hutters (L): Jeg synes ikke, Lars Engberg forholder sig til det, der egentlig er kernen i denne sag. Som Mikkel Warming var inde på, så var Lars Engberg ovenud begejstret for, hvad der stod i selve beretningen, der skulle sendes ud. Det var, som Mikkel Warming sagde, så sagde Lars Engberg: Jamen det her er hovedsagen, det er noget af det allervæsentligste for udviklingen af København. Jeg hørte ikke et eneste kritikpunkt af det, der stod i beretningen.

Nu kan man jo i teorien altid forestille sig, at man ikke er enig, og dette møntet på Lars Engberg, der siger, jamen altså hvis der kommer mindretalsudtalelser, så vil Socialdemokratiet også have lov til at sende sit ud.

Jeg vil egentlig håbe på, at der blev et flertal for at sende ud, fordi jeg tvivler på, at Socialdemokratiet kan finde noget som helst, der er fuldstændig anderledes, fordi så vil jeg gerne have det efterlyst allerede på nuværende tidspunkt fra Lars Engbergs side. Hvad er det, Socialdemokratiet mener er anderledes fra Socialdemokratiets side end det, der står der?

Jeg synes, det er dybt, dybt, dybt utroværdigt, fordi i samme sætning siger Lars Engberg: Naturligvis stemmer vi for den censur, at mindretallene ikke skal have lov til at få deres udtalelse ud. Det er jo fuldstændig, om man så må sige utroværdigt af Lars Engberg at sige, at Socialdemokratiet vil komme med en mindretalsudtalelse.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Fordi Lars Engberg ved udmærket godt, at det er helt unødvendigt, det er helt unødvendigt ... (*Afbrydelse*). Nej, jeg vil ikke censurere noget som helst, men altså jeg vil bare sige, at politisk er det utroværdigt af Socialdemokratiet at stå heroppe og sige, at man er i mindretal til det der. Fordi man ved udmærket godt, at man aldrig på noget som helst tidspunkt, sådan som situationen foreligger, kommer til at skulle aflevere et sådant mindretal.

Så vil jeg sige, at før jeg blev klar over, at man ville lave censur og forbyde, at de politiske mindretal kunne høres omkring det her, havde jeg egentlig tænkt mig, at det ændringsforslag, jeg stillede i Økonomiudvalget, om, at der skulle udarbejdes en helhedsplan for Københavns Havn, som fastholder herlighedsværdierne ved havnen, skulle ud som en mindretalsudtalelse. Men nu når jeg er ved at konstatere, at der er et flertal, der åbenbart vil lave censur her i Borgerrepræsentationen, så skal jeg da stille som ændringsforslag det ændringsforslag, jeg stillede i Økonomiudvalget, som ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg skal oplyse Lars Hutters om, at det bliver sat til afstemning.

Lars Hutters (L): Og jeg kan forstå på formanden, at naturligvis vil man følge den demokratiske procedure og sætte det til afstemning, og det siger jeg tak for.

I øvrigt skal jeg også bede om, at de unøjagtigheder, som er trykt, som Mikkel Warming gjorde opmærksom på, bliver fjernet. Jeg går da ikke ud fra, at man sender nogle ting ud, som ikke er korrekte. Det gælder spørgsmålet om Sveriges tilslutning til EU og de andre ting, som Mikkel Warming gjorde opmærksom på.

Jeg ved selvfølgelig, at det vil man ikke gøre, og det bliver selvfølgelig fjernet, men jeg vil bare gerne have en bekræftelse på, at de unøjagtigheder og ikke kendsgerninger bliver fjernet.

Ole Hentzen (C): Jeg takker selvfølgelig for vejledningen fra den aftrådte formand og regner med, at det er gældende for den nytiltrådte formand for forsamlingen i form af, at forsamlingen bliver nødsaget til at tage aktiv stilling til dette forslag.

For nu at fjerne alt det værdiladede deri med mindretal, flertal og andre ting, har jeg formuleret et *ændringsforslag*, der lyder:

»Borgerrepræsentationen finder ikke, at der skal gives mulighed for partiudtalelser i den udarbejdede kommuneplanberetning som grundlag for indkaldelse af ideer, forslag m.v.«

Derved mener jeg også, at diskussionen skal have den dimension, den skal have, fordi direkte adspurgt er der vel ikke nogen, der ønsker at undertrykke nogen som helst ideer, forslag eller noget som helst andet. Det vil jeg også gerne bekræfte på Den Konservative Gruppens vegne her.

Men det er ikke fasen nu. Det er altså en henvendelse til den almene offentlighed om at sige: Sådan er status, hvad har I af ideer og gode forslag? Og hvis man mener, man skal ind i den debat, så må man bruge andre midler. Så er der dagspressen, der er andre former for medier, radiovirksomhed og tv. Så må man gøre det der og skrive læserbreve.

Den anden lovformelige ret kommer, når vi skal ud i den officielle høring. Så dette ændringsforslag indgives nu på vegne af Den Konservative Gruppe.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Mikkel Warming (Ø) ønskede en mindretalsudtalelse optrykt i forbindelse med offentliggørelsen af kommuneplanberetningen.

Ole Hentzen (C) fremsatte i den forbindelse følgende forslag: "Borgerrepræsentationen finder ikke, at der skal gives mulighed for partiudtalelser i den udarbejdede kommuneplanberetning som grundlag for indkaldelse af ideer, forslag m.v."

Forslaget blev godkendt med 29 stemmer imod 22.

For stemte: A, V, C, B, P og D.

Imod stemte: F, Ø, O og L.

Lars Hutters (L) stillede følgende ændringsforslag til redegørelsens side 6 ("Byen ved vandet"): "Der vil blive udarbejdet en helhedsplan for Københavns Havn, som fastholder disse herlighedsværdier."

Ændringsforslaget blev godkendt med 26 stemmer imod 25.

For stemte: F, Ø, O, B, P og L.

Imod stemte: A, V, C og D.

Indstillingen blev herefter godkendt med 42 stemmer imod 7.

For stemte: A, F, O, V, C, B, P, L og D.

Imod stemte: Ø.

Mikkel Warming (Ø) ønskede i henhold til § 14, stk. 2 i Borgerrepræsentationens Forretningsorden tilført beslutningsprotokollen, at Enhedslisten agter at indklage afgørelsen om, at mindretal ikke kan få mindretal sendt ud med kommuneplanberetningen til Indenrigsministeriet.

=====

13) 189/99

Indstilling om, at "Redegørelse om Handicappedes forhold i Københavns Kommune" tages til efterretning.

(Økonomiudvalget)

Winnie Berndtson (A): Jamen hvis ikke der er nogen andre, der vil, så vil jeg da gerne. Det kan jo undre, at noget, som har betydning for mange mennesker i denne by og for deres liv og for deres hverdag, ikke har større interesse, end at man bare tager det skrevne til efterretning.

Jeg har været en af dem, der i sin tid, før det forrige valg, var med til at stille et forslag om, at vi her i kommunen fik analyseret, hvad det var vi gjorde for handicappedes forhold her i kommunen og ikke mindst, om vi rent faktisk opfylder de ting, som vi internationalt gerne vil prale af at være en del af.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Nu er der givet en redegørelse, og som der meget rigtigt står fra Økonomiudvalget, så handler den alene om de 7 stillede spørgsmål. Det kan man så sige er et svar på dem, men det, som jeg godt kunne tænke mig at vide, er, om der er nogen afdelinger her i kommunen, der er brændt inde med gode initiativer og tiltag, som ikke har kunnet komme til Borgerrepræsentationens kendskab, fordi man har valgt at begrænse denne undersøgelse til de der 7 spørgsmål.

Det ville jo være rart at vide, om vi rent faktisk ikke er bedre end det, der er skrevet her, men at man bare ikke har kunnet beskrive det, fordi man har holdt sig til 7 bestemte punkter.

Jeg synes, det er o.k., at vi har fået sådan en redegørelse. Jeg synes såmænd også, vi skal tage den til efterretning, men jeg synes også, at der er mange steder, hvor der står, at vi normalt etablerer, eller at vi for størstedelens vedkommende, eller vi gør det, når vi kan, eller vi normalt gør. Hvis man læser efter på tallene, så viser det sig faktisk, at nogle af de steder er det ikke det normale, eller vi gør ikke, hvad vi kan, så det er i ganske få tilfælde, vi giver handicappede lige muligheder.

Der er mange ting, der ikke er med. Altså nogle af oplevelserne omkring ikke at kunne færdes frit i denne by, fordi vi har fortovsudstillinger i vid udstrækning, fordi vi placerer vejskilte midt i fortovet, så man hverken kan komme indenom eller udenom, sådanne forhold er overhovedet ikke beskrevet.

Så hvis ikke nogen andre vil eller synes, det er interessant, eller synes, det er fyldestgørende, så vil jeg gerne opfordre borgmester og udvalg til, at man tager det op for de områder, som vedrører ens egen afdeling, og får beskrevet det og lagt en plan. For det er jo faktisk det, der ligger i FN's »lige muligheder for handicappede«, at man lægger en plan for, hvordan man kan gøre det bedre. Det vil jeg gerne opfordre til, at man gør.

Redegørelsen blev taget til efterretning.

14) 191/99

*Indstilling om, at "Letter of Intent" om Måltidets Hus i København godkendes, at overborgmesteren bemyndiges til at indgå en benyttelsesaftale, at Økonomiudvalget bemyndiges til at fastsætte de nærmere vilkår for benyttelsesaftalen, samt at der gives en tillægsbevilling på 0,55 mio. kr. til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets budget 1999 konto 0.12.1 (Erhvervsvejendomme) til dækning af lejeudgifter for to bygninger i Den Grå Kødby med anvisning af kasse-mæssig dækning for beløbet på Økonomiudvalgets konto 6.51.3 (Puljen til uforudsete udgifter) i 1999, samt at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget indarbejder den samlede lejeudgift i 2000 på 0,73 mio. kr. (1999-prisniveau) i udvalgets budgetforslag for år 2000, som et rammeløft.
(Økonomiudvalget)*

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg er som københavner meget stolt over, at vi vandt den konkurrence, der var om at få Måltidets Hus. Ikke bare er Måltidets Hus en god idé, det er også en spændende mulighed for på langt sigt at være med til ikke bare at højne kvaliteten i det danske måltid, men også at sætte kvaliteten under lup og tænke langt videre frem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Jeg synes, det var flot, at København i konkurrence med 80 andre kommuner gik af med sejren, og det er selvfølgelig fordi vi kunne byde på noget. Ikke bare er vi Danmarks hovedstad, vi kan også med det multikulturelle miljø, med det spændende miljø, vi har fået skabt i Den Brune, Den Grå og Den Hvide Kødby, og med alt det, der foregår på Vesterbro, være med til også med Måltidets Hus at videreudvikle det som et spændende sted, der er værd at komme, ikke bare for københavnere, men også for vores gæster.

Jeg har en enkelt bemærkning til Enhedslistens betænkeligheder ved beskæftigelsesindsatsen som en del af dette projekt.

Jeg havde fornøjelsen af sammen med en del af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget at besøge familie- og arbejdsmarkedsudvalgene i Århus, Ålborg og Odense og sammen besøgte beskæftigelsesprojekter. Der fik jeg endnu en gang lejlighed til at være stolt som københavnere, stolt over den kvalitet, vi lægger i vores beskæftigelsesprojekter.

Med det niveau, vi lagde for Øksnehallen, med den kvalitet, vi lagde ned i det, i faglig uddannelse, i kvalificering af dem, der deltager i beskæftigelsesprojekterne, må jeg sige, at der er god grund til at se frem til, at dette også vil være med til at højne kvalificeringen af københavnere.

Der er selvfølgelig et lille men, som Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget også har taget. Det er, at vi håber, at midlerne slår til. Men hvis ikke de gør, så må vi jo vende tilbage, eller også må det tage lidt længere tid. Det er konsekvensen af det, der sker.

Men at beskæftigelsesindsatsen skal ligge på det flotte niveau, at der skal ske kvalificering, opkvalificering og uddannelse af de ledige københavnere, er der slet ikke nogen tvivl om.

Jeg synes, vi skal se frem til og glæde os over, at vi forbedrer et historisk så spændende område med et så spændende initiativ som Fødevareministeriets Måltidets Hus.

Morten Kabell (Ø): Måltidets Hus, ja det lyder jo flot, og flot bliver det da sikkert også. Det er en, undskyld udtrykket, sund tanke, at staten ønsker at etablere et Måltidets Hus.

Der er heller ingen tvivl om, at vi alle kan være enige om, at det er ønskeligt at hæve kvaliteten af vores madvarer. Fra Enhedslistens side er det en ting, vi kun kan hilse velkommen. Vores arbejde inden for landbrugspolitikken, vores modstand mod gensplejsning og anden madfusk handler jo netop om at sikre adgang til rene og ordentlige fødevarer. Så princippet om at etablere et Måltidets Hus i København kan vi sagtens tilslutte os.

Men, og der er altså et men, indstillingen her er ikke tilfredsstillende. For det første er det ikke ønskeligt, at statslige institutioner skal medfinansieres af kommunerne. Regeringen og Folketinget må vælge, om man ønsker at etablere et Måltidets Hus. Ønsker man det, så må man også finde de nødvendige midler til etablering og drift, herunder den leje af relevant plads, som skal ske på normale vilkår. Vi skal ikke finansiere statsligt byggeri.

For det andet kan Enhedslisten ikke støtte beskæftigelsesarbejde, som ikke udføres på overenskomstmæssige vilkår. Vi er ikke tilhængere af tvangsarbejde og slaveri, og så vidt vi ved, burde det jo have været afskaffet med grundloven og diverse tyendelove.

Vi kan godt tilslutte os familie- og arbejdsmarkedsborgmesterens bemærkninger om de københavnske beskæftigelsesprojekters høje kvalitet, det er vi enige i. Men netop derfor burde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

det jo være på overenskomstmæssige vilkår, at man gik ud og lavede beskæftigelsesforanstaltninger, og ikke på ting, som jo nærmer sig tvangsarbejde.

For det tredje er det område, det er tænkt, at Måltidets Hus skal ligge i, jo egentlig beregnet på at give Vesterbro et løft. I forlængelse af og som supplement til byfornyelsen skulle Kødbyerne jo i høj grad bruges til lokale aktiviteter. Med Måltidets Hus bliver der igen skåret i det område, der er til lokal brug.

For det fjerde er der en kolossal mangel på konsekvens i mange af de tillægsbevillinger, der gives af denne forsamling. Det er ikke noget problem her at udvide Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens budget med 0,730 mill. kr. i årene fremover og stille Københavns arbejdsløse til rådighed for statsligt tvangsarbejde.

Men som vi sikkert skal høre det i en sag om lidt, så er der ikke råd til at sikre de af kommunens bygninger, der huser et rigt kulturliv. Det nærmer sig dobbeltmoral.

Enhedslisten må derfor desværre tage den konsekvens, at vi stemmer imod indstillingen.

Det gode formål, at etablere et Måltidets Hus, helliger altså ikke de midler, der bliver brugt: Tvangsarbejde, kommunal finansiering af statslige aktiviteter og endnu et slag i ansigtet på Vesterbros lokale befolkning. Dermed er det endt med at blive et dårligt forslag.

Mikkel Warming (Ø): Morten kaldte det socialdemokratisk dobbeltmoral. Jeg synes, »hykleri« er mere passende, for det socialdemokratiske hykleri har simpelt hen ingen ende.

Man starter med at svigte løfterne om et beboerhus i Brune Kødbby. Under en måned efter kan man sagtens finde plads og penge til et prestigeprojekt til i Brune Kødbby.

Og så har man en interessant indstilling, som på side 5 siger vedrørende den handlingsplan for Brune Kødbby, der blev lavet i 1995 med meget stor aktivitet i samarbejde med lokale kræfter, at Måltidets Hus kan rummes inden for intentionen af handlingsplanen.

Jeg spekulerer på, om de folk, der har skrevet det, de politikere, der har stemt for det i Økonomiudvalget, har læst handlingsplanen, hvad den siger om de bygninger, der er tale om, som nu skal inddrages til Måltidets Hus. Til den fælles oplysning vil jeg så gøre det, siden man tydeligvis, når man har godkendt indstillingen, ikke har gjort det.

Omkring de bygninger, som nu inddrages til Måltidets Hus, står der, den ene hedder 73:

»I bygning 73 kan der indrettes kunstnerværksteder, klublokaler m.v.«

Baggrunden for at det skulle ske var, at man ønskede at have faciliteter til rådighed til de baggårdserhverv, de baggårdskunstnere på Vesterbro, som blev udsaneret i forbindelse med byfornyelsen på Indre Vesterbro.

Det har hele tiden været, eller var i hvert fald engang, en del af løftet omkring byfornyelsen, at man ville gøre meget for at fastholde visse af de baggårdserhverv, som forsvandt, når man rev bygninger ned i karreernes indre, på Vesterbro. Da var Brune Kødbby det sted, man lovede dengang, at der skulle være plads til dem, og det var faktisk bygning 73, som nu inddrages til Måltidets Hus.

Om staldlængen – som hedder 68 for de folk, der kender det – står der:

»Bygningerne kan anvendes til værksteder, f.eks. for kunsthåndværkere, øverum for musikere, demonstrations- og salgsllokaler for genbrugsprojekter, medieværksted, herunder lokalradio og -tv.«

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Falder Måltidets Hus ind under de beskrivelser? Kan man med nogen anstændighed sige, at det ligger inden for intentionen af handlingsplanen at lave Måltidets Hus?

Det ligger inden for rammen af lokalplanen, ingen tvivl om det, men kan man seriøst sige, at det er i overensstemmelse med handlingsplanen for Brune Kødbby? Vi synes det ikke. Det nærmer sig manipulation, det nærmer sig vildledning i den indstilling, der ligger til grund for de beslutninger, man tager nu.

Det er endnu et løftebrud i forhold til byfornyelsen på Vesterbro, når man nu inddrager de bygninger, som netop kunne være brugt til de udsanerede gårderhverv. De har jo så ingen steder. Jeg venter i hvert fald spændt på svar om, hvor det så skal være, fordi det var og har hele tiden været meningen, at det skulle være i Brune Kødbby.

Man ser også senere i indstillingen, at skulle der ske forsinkelser med reoveringen af Brune Kødbby, så skruer man lidt på knapperne. Måltidets Hus har førsteprioritet, så kan alt andet vente. Så kan alle de reoveringer, som for ikke særlig lang tid siden var argumentet for, at nu skulle man blive færdig, og så kunne der komme lokale kræfter ind, vente.

Allerværst bliver det i virkeligheden, når man ser – det var Morten Kabell også inde på – med hvilken lethed der nu gives et rammeløft på 730.000 kr. Jeg kunne godt tænke mig at spørge Socialdemokraterne, om de kan huske, hvor meget det egentlig var Folkeparken, beboerhuset, havde brug for for at køre videre i 1999. Det var 718.000 kr. Da var det umuligt, dem kunne man ikke finde, det var fuldstændig umuligt, ingen plads i budgetterne. Men 730.000 kr. til Måltidets Hus – ingen problem, et lille fingerknips, så er den i hus.

Det viser bare om noget, at det ikke var pengespørgsmålet, der lukkede beboerhuset. Det var Socialdemokraterne, der ikke ville have det. Hvor stort kan hykleriet blive?

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Jeg vil sige, at jeg er enig med Enhedslisten i mange af de betragtninger, de er kommet med her om Folkeparken, om beskæftigelsesarbejder, men samtidig at Måltidets Hus ikke udelukker, at man kunne lave en folkepark. Der skal ikke herske tvivl om, at SF selvfølgelig støtter folkeparken.

Vi er også principielt imod, at staten forsøger at få kommunal medfinansiering til et stat-sprojekt, men den betingelse har vi faktisk ikke haft mulighed for at ændre.

Efter vores opfattelse har det været meget vigtigt at få Måltidets Hus til København. Det vil give København nogle kæmpemæssige fordele, fordi vi samler en spændende forskningsinstitution her, som kan samarbejde med en række institutioner, med Landbohøjskolen, Danmarks Tekniske Universitet, KU osv. Vi har god mulighed for at videreuddanne alle de kokke, som agerer i København.

En af grundene til, at det udvalg i staten, som sad og arbejdede med det her, anbefalede København, var rent faktisk, at det er os, der har alle restaurationserne, vi har alle de råvarer, der skal bruges her.

Så synes jeg også, man skal holde sig for øje, at det her jo ikke handler om finere madlavning. Det handler lige så meget om at udvikle sund, ernæringsrigtig kost til hospitalskøkkener, til børnehaver, til plejehjem og til den almindelige befolkning.

Jeg mener også, man må sige, at i forhold til andre kommuner er København faktisk sluppet billigt. Ålborg tilbød hus, grund plus et stort driftstilskud i millionklassen. Odense og Århus kom også med et godt tilbud. I alt 80 kommuner har budt. Vi har i overensstemmelse

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

med det statslige udvalgs anbefalinger fået huset her til København og det for et beløb, som ikke, selv om man valgte at renovere med ikke beskæftigelsesarbejder, men med almindelige overenskomstansatte arbejdere, når nær op på de tilbud, som de andre kommuner ville give.

Så jeg synes, at vi skal glæde os over, at det er lykkedes at få Måltidets Hus her til København.

=====

15) 180/99

Indstilling om godkendelse af lejekontrakt vedrørende lokaler til brug for Sundhedsforvaltningen.

(Kultur- og Fritidsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

=====

16) 186/99

Indstilling om, at Ungdomshuset på Jagtvejens nuværende aktiviteter ophører, og at ejendommen afhændes, samt at Kultur- og Fritidsforvaltningen pålægges at søge lignende aktivitetsmuligheder for Ungdomshusets brugere andetsteds i byen, herunder at eventuelle udgifter i forbindelse med forslaget gennemføres afholdes indenfor Kultur- og Fritidsudvalgets budgetrammer.

(Kultur- og Fritidsudvalget)

Karin Storgaard (A): I efteråret 1982 besluttede Borgerrepræsentationen at købe ejendommen Jagtvej 69 af foreningen Tingluti, så bygningen kunne stilles til rådighed for byens unge som et ungdomshus. Betingelsen for driften af Ungdomshuset var, at de unge etablerede en kontaktgruppe, som skulle være bindeled til de kommunale myndigheder. Gruppen fungerede i nogle år, men efterhånden som tiden gik forsvandt denne kontaktgruppe.

På trods heraf har de kommunale myndigheder så vidt jeg ved aldrig haft problemer med at komme ind i Ungdomshuset, det være sig Levnedsmiddelkontrollen, Belysningsvæsenet og hvad det nu hedder alt sammen. Jeg har indtryk af, at de har haft uhindret adgang til Ungdomshuset.

Indtil 1995 fører Ungdomshuset en lidt omtumlet tilværelse med skiftende grupperinger af unge. Men fra midten af 1995 kommer der igen bedre styr på tingene i Ungdomshuset. På det tidspunkt beder Københavns Kommune KUC om sammen med de unge at undersøge, om det er muligt at indgå en form for driftsaftale mellem KUC og Ungdomshuset ... jeg synes altså, at der er meget uro i salen, formand ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, jeg vil da godt bede folk om at dæmpe gemytterne lidt, så vi kan høre, hvad Karin Storgaard siger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Karin Storgaard (A): Samtidig med disse forhandlinger undersøges det, hvad det vil koste at renovere Ungdomshuset, så det opfylder nutidens krav til et ungdommens kulturhus. 11,5 mill. kr. ekskl. moms er prisen.

Selv om der i kommunen ikke bliver truffet nogen endelig beslutning, fortsætter de unge med at styrke Ungdomshusets kulturelle profil. Ungdomshuset har ændret profil fra at være udgangspunkt for de autonomes aktioner til at være et ungdommens kulturhus. Selv om alle unge ikke vil komme på Jagtvej, så drejer det sig trods alt mere om kultur end om kamp.

Efter branden i januar 1996 går de unge i gang med at reparere skaderne, og det lykkes også at gøre salen brugbar igen, men der mangler stadig meget, inden vi kan sige, at Ungdomshuset opfylder nutidens krav til et ungdommens kulturhus.

Det er vor opfattelse, at der findes flere gode og bevaringsværdige aktiviteter i Ungdomshuset. Lad mig blot nævne køkkengruppen, der en gang om ugen for ca. 20 kr. arrangerer fællesspisning af økologisk mad. Booking- og bargruppen, der har markeret Ungdomshuset med en markant musikprofil, og som samtidig har opnået at gøre stedet lovligt med en alkoholbevilling. Filmklubben, som sørger for film hver søndag. Gøglergruppen, som træner i Ungdomshuset, og som er med til at arrangere børn og unge-arrangementer i huset. Der er også 4 øvelokaler i Ungdomshuset, som er hjemsted for mange bands, og vi ved jo alle, at det er noget, der er brug for i København.

Alle disse aktiviteter er bevaringsværdige, men det er vor opfattelse, at Ungdomshusets bygningsmæssige standard er så elendig, at huset ikke står til at redde, og det uanset om beløbet er 11-12 mill. kr. eller måske kun 6-7 mill. kr. Det er for mange penge. I forhold til de aktiviteter, der er der, er det et urimeligt stort beløb. Og så skal vi ikke glemme, at selv om forholdene er blevet bedre for de nærliggende beboere, så er der stadig væk klager over støjproblemer fra huset.

Den Socialdemokratiske Gruppe mener, der skal arbejdes for at finde en samlet og alternativ beliggenhed til Ungdomshusets aktiviteter. Aftalen mellem Ungdomshuset og KUC, som vi godkendte her i Borgerrepræsentationen på mødet den 10. april 1997, sikrede, at Ungdomshuset ikke kunne opsiges inden 31. december 1997. Derefter kunne aftalen opsiges med 3 måneders varsel.

Da datoen den 31. december 1997 for længst er overskredet, betyder det, at aftalen mellem KUC og Ungdomshuset kan opsiges med de 3 måneders varsel. Det vil sige, at aftalen mellem KUC og Ungdomshuset opsiges.

Jeg vil anbefale, at forvaltningen bruger den mellemliggende tid til at finde erstatningslokaler, så Ungdomshusets aktiviteter kan forblive samlet.

Kaja Jacobsen (F): Efter min mening er der to interessante vinkler at lægge på aftenens debat.

For det første er der: Hvad drejer denne sag sig egentlig om? Hvad er fup og hvad er fakta, hvad er udenomssnak osv.? Eller så tæt på fakta som i enhver politisk debat, man kan tillade sig at hævde, at man er.

For det andet synes jeg, det er interessant at diskutere og se lidt på, hvad det er for nogle opfattelser af folkelighed og fællesskab og af politisk ledelse, som kan begrunde en beslutning

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

om at lukke Ungdomshuset. Det er selvfølgelig ret meget mere abstrakt og svært at have med at gøre, men det er også helt nødvendigt.

Lad mig starte med det første: Hvad er det med den økonomi og med den renovering? Finn Rudaizky har jo skrevet om det her, og han kan fortælle os alle sammen, at det koster en formue, ligesom Karin Storgaard siger det, at sætte huset på Jagtvej i stand. Logikken er helt indlysende: Kommunen sparer en mægtig portion gode danske kroner, hvis vi får lukket det hus, og det er jo en socialdemokrat, der siger det her, så han og hun må jo vide, hvad de taler om.

Der er bare det mærkelige ved det, at budgettet for istandsættelse til et rådhus, som i virkeligheden næsten er i overkanten af, hvad brugerne egentlig er interesseret i, men som man med rimelighed kan sige, at det skal det sættes i stand til, er knap 2 mill. kr., men hvad fanden, det er jo også det, de kloge Socialdemokrater siger, at det koster en formue, og de må jo vide, hvad de taler om.

Det hele bliver ekstra mærkeligt af, at der jo løbende bliver sat ting i stand, uden at det koster kommunen en krone. Det gør de selv derude, det vil de gerne gøre, og de vil også gerne søge ekstern finansiering, hvis de ellers kunne få lov til det. Det kræver jo bare, at vi laver opsigelsesfristen lidt længere, så de kan søge de midler andre steder. Jo tak, siger politikerne i Borgerrepræsentationen, men vi ved bedre. Vi ved jo, at det kan man ikke bare sådan lige, og vi ved jo, hvad vi taler om.

Renoveringen skal i øvrigt finde sted, ligegyldig om man lukker husets aktiviteter eller ej, medmindre man ønsker at jævne et historisk bevaringsværdigt hus med jorden. Der kan jo laves bibliotek, eller der kan laves kulturhus. Det bliver sikkert ikke så meget dyrere end at sætte huset i stand nu. Den slags skal man være en meget ansvarlig og meget økonomisk politiker for at kunne forstå. Men den slags har vi jo også herinde, og de ved jo, hvad de taler om.

Det er også blevet sagt og skrevet, at det vil være en provokation at bruge penge på Ungdomshuset, fordi der er tale om en meget lille og meget speciel subkulturel, nærmest sekterisk gruppe unge. Jovist er de ikke lige så velafrettede som alle os andre kaffe- og mødenørder. Det er der jo heller ikke så mange andre der er.

Det eneste, der virkelig er mærkeligt ved Ungdomshusets brugere, er, at de ikke som så mange andre grupper på kulturområdet tropper op med millionansøgninger, og at de egentlig gerne vil klare ærterne selv. Det er ret underligt.

Her er tale om en gruppe unge, som ikke vejer så tungt på kulturbudgetterne, men tværtimod langt hen ad vejen er selvfinansierende.

De mange påstande om, at Ungdomshuset er rugekasse for alverdens kriminalitet, skulle i øvrigt være manet effektivt i jorden nu, efter at politidirektøren har udtalt, at der ikke er grundlag for den slags udtalelser.

En skæg hale på det er jo også at se, hvordan Ungdomshusets brugere reagerer på beslutningerne i Kulturudvalget og hele behandlingen af denne sag. Der sidder ikke nogen på tilhørerpladserne nu, der er ikke nogen, der råber, der er ikke nogen, der klapper, der er ikke nogen, der griner. De går hjem til sig selv og fortsætter med deres renovering og fortsætter med deres aktiviteter stille og roligt.

Mellem 300 og 500 benytter Ungdomshuset hver uge. Det er temmelig mange, flere end rigtig mange ungdomsprojekter i denne kommune kan prale af at være i kontakt med. Men det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

er ikke nok, siger politikerne i Borgerrepræsentationen. Og desuden kan der sagtens komme 600 til deres arrangementer, uden at de i virkeligheden er der, og man ved vel nok, hvad man taler om. Alle herinde kender fornemmelsen, jeg gør det da selv, både at være til stede og så alligevel ikke.

Nå ja, og så er aktiviteterne ikke så lødige. Der er faktisk ikke noget kultur i det hus, som er værd at tale om. At der holdes store koncerter, at aktiviteterne får tilskud fra kulturelle udviklingspuljer vurderet af fagfolk og af Kulturministeriet, er da ikke noget at tale om. Hvem har nogen sinde haft respekt for den slags vurderinger? Det er da os i kommunen, der ved, hvad vi taler om ... jeg taler færdigt, så må du tage det af næste runde.

Så er der tilbage: Hvad gør vi så ved denne mærkelige gruppe sekteriske unge? De kan højst være en 10-25 stykker, som koster kommunen en formue. Jo, lidt storsind er der da plads til: Vi finder et nyt sted til dem, vi finder øvelokaler og festsale til koncerter, væresteder og café, øverum til gøglerne og alt det der. Hvor skal pengene komme fra? Nå, det bliver sgu nok ikke så dyrt, siger de ansvarlige politikere.

Jeg bliver nødt til at spørge: Ved man egentlig, hvad man snakker om? Jeg taler videre senere.

2. næstformand (**Bente Frost**): Tak til Kaja Jacobsen. Og så er det Morten Kabell, der forhåbentlig bruger et lidt pænere sprog end Kaja Jacobsen.

Morten Kabell (Ø): Naturligvis, fru formand.

Karin Storgaard startede jo sit indlæg med at læse flot op af noget, som vel nærmest bare var indstillingen. Det er jo også nemmere. Så slipper man for at udvikle politik. Jeg vil måske gøre det modsatte.

De ungdomskulturelle miljøer skal styrkes, storbyens ungdomskultur er en bred og mangfoldig størrelse kendetegnet ved mange subkulturer, der er i konstant udvikling. Unge skal sikres en tilværelse, der respekterer unges egne værdinormer. Unges energi og initiativer skal anvendes som en værdifuld ressource i København.

Det er ikke Enhedslistens ord, jeg her har taget. Det er udpluk af den ungdomspolitik for Københavns Kommune, som denne Borgerrepræsentation vedtog for ikke længe siden, og som ligger ude ved garderoben i denne sølvglinsende tryksag. Det er klog læsning, og det er gode ord, også i maj.

Det er især gode ord, fordi de viser, hvis man tager ordene alvorligt, at der skal være plads til alle i København, at København vil tage den mangfoldighed, der hører til i en storby, og som findes i den københavnske ungdom, alvorligt.

Derfor er jeg også glad for, at Borgerrepræsentationens flertal i aften bekræfter Ungdomshuset på Jagtvejs beståen og fortsat rige liv – eller nå nej. Her var det vist, filmen knækkede, at gode drømme blev til bitter virkelighed, og at jeg opdagede, at det desværre var det modsatte, der er lagt op til i aften.

For i aften skal der trædes på den ungdomspolitik, denne sals medlemmer selv har vedtaget. I aften skal København igen være et middelmådigt provinshul. I aften skal ensretning, betontankegang og mangel på fantasi, kreativitet og livsrum tvinges igennem, for i aften skal,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

hvis flertallet i denne sag gør, som flertallet i Kultur- og Fritidsudvalget ønsker det, Ungdomshuset lukkes, dets brugere opsiges, og det københavnske unge kulturliv have kniven.

Lad mig minde om Det Rådgivende Ungdomsudvalgs ord fra for 2 år siden: Bevar Ungdomshuset på Jagtvej. Et stort, bredt flertal i Ungdomsudvalget var enigt i, at der var behov, og at der er behov for et ungdomshus – stod der i det brev, som Det Rådgivende Ungdomsudvalg afleverede til Borgerrepræsentationen.

Med i det flertal var Danmarks Socialdemokratiske Ungdoms repræsentant, Sif Holst. Derfor må det være på sin plads direkte at appellere til Sif Holst om at stå ved sine udsagn, gøre dem til praktisk politik. For holdningen dengang var vel ikke kun et ønske om at få flere stemmer ved kommunevalget, eller hvordan?

Jeg er ung med de unge, jeg er mere ung end de unge, kunne en anden socialdemokrat vel citeres for, men citatet er dog frit opfundet. Jette Bergenholz Baurup har altid gerne villet fremstå som de unges fortaler, selv om, nå ja, realiteterne bag har det ofte knebet med. Men i aften har Jette Baurup faktisk mulighed for at vise, at der er substans bag ordene. Jeg vil godt appellere om, at det ikke igen bliver en skuffelse, men at der faktisk viser sig at være noget bag.

Som Socialdemokratiets ordfører så storslået gjorde opmærksom på, så er Ungdomshuset på Jagtvej jo et levende hus. Der er hundredvis af unge, der hver uge bruger huset. Det er ikke kun en snæver klub på 25, der sætter deres små, forhutlede ben der. Det er faktisk mange unge, der søger at leve op til etableringen af huset for godt 100 år siden, de mål der blev sat dengang: At være et forsamlingssted for den almene befolkning, hvor alle er velkomne og kan være med til at sætte deres præg på deres hverdag, for det skal der være plads til i København.

Kritikerne af Ungdomshuset siger, at det er for snævert, at aktiviteterne ikke er til for alle. Hvis den kritik skulle overføres generelt på Københavns kulturinstitutioner og på de institutioner, som man ellers går ind og offentligt finansierer, så var der faktisk ikke så mange, der overlevede.

Jeg ved godt, at en Thustrup Hansen, Søren Pind, Jens Kramer Mikkelsen, tilsyneladende også Karin Storgaard og andre, nok ikke deler den subkultur, der er i Ungdomshuset. Det er heller ikke et sted, hvor de fine unge adelige eller højborgerlige kommer, det er jeg helt med på. Kongehuset sætter nok heller ikke sine ben ofte nok på Jagtvej 69 til, at det er noget, man vil bevare.

Men skal det virkelig være det, der afgør kulturpolitikken og ungdomspolitikken i København? Skal der kun være plads til kultur, livsudfoldelse og aktiviteter for de fine, de rige, de pæne? Nej, der skal være og der må være plads til et bredt udsnit af tilbud og muligheder, hvis København vel at mærke skal være den storby, man ellers på så mange andre områder lægger op til, og hvis København skal være andet end et middelmådigt provinshul.

Ungdomshuset lever, Ungdomshuset er et kreativt kraftcenter – jeg skal også bede om lov til at tale videre, så tager vi det fra 2. runde – i den københavnske ungdom. Ungdomshuset giver plads til en lang række unge, der ikke just føler sig tiltrukket af socialdemokratisk beton og KUC-lilla metalgelændere.

Derfor skal Ungdomshuset bevares. Derfor skal der bevilges de nødvendige midler, og det er jo ikke mange, til at sætte huset i stand i samarbejde med husets brugere og ud fra husets brugeres ønsker og behov. Konklusionen burde være enkel for Borgerrepræsentationen:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

At bekræfte Ungdomshusets eksistens, at give plads til, at København er en bred by. Jeg håber, at det er sådan, det bliver.

Under alle omstændigheder kunne jeg godt tænke mig, at der af Socialdemokratiets ordfører blev skabt lidt klarhed over nogle af de ting, der blev nævnt i ordførertalen til en start: Hvordan har man tænkt sig med opsigelse, hvordan har man tænkt sig, at der skal ske en samlet genhusning, hvilke planer har man? Betyder de ord, der blev fremført af Socialdemokratiet, at der ikke skal ske en udflytning eller en opsigelse, før der er fundet en erstatning? Det vil være en opblødning, som vi da vil kvittere for, og som også dermed betyder, at Socialdemokratiet må kunne stemme for dele af de *ændringsforslag*, jeg hermed på vegne af SF og Enhedslisten skal fremsætte, og som er blevet omdelt i salen.

Svaret blæser i vinden. Jeg håber, at det vender tilbage, og at vi får nogle ordentlige, konkrete, positive svar.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg kan så bede Morten Kabell om at samle Københavns kultur op fra gulvet.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Jeg vil selvfølgelig bare lige bekræfte, at Dansk Folkeparti står fast på det, vi hele tiden har sagt, at vi mener, Ungdomshuset skal lukkes, og det mener vi stadig væk, på trods af at vi er blevet belært lidt af både Morten og Kaja.

Vi mener ikke, at det er et projekt, som Dansk Folkeparti vil være med til at bruge offentlige kroner på. Vores prioriteter på kulturområdet ligger anderledes, og derfor står vores beslutning fast, og derfor kan vi ikke støtte nogen af de forslag, der ligger fra SF og Enhedslisten.

Jeg mener faktisk, at vi har været alle de gode argumenter igennem, da vi havde udvalgsarbejde, og vi har hørt det i pressen. Så jeg synes egentlig ikke, der er nogen grund til at gå ind i en længere debat om det her.

Helle Sjelle (C): Kultur- og Fritidsudvalget besluttede den 11. marts at indstille her til Borgerrepræsentationen, at Ungdomshuset skal lukkes. Det er sket efter mange grundige overvejelser, hvori bl.a. har indgået en række undersøgelser af huset øvrige anvendelsesmuligheder og udgifter til den nødvendige renovering.

Som mit partis ordfører vil jeg også gerne begrunde, hvorfor vi mener, at huset bør lukkes.

Huset trænger, det kommer man ikke uden om, til en voldsom renovering. Der er mange ting, der skal efterses og renoveres. Der er f.eks. konstateret fugtige mure, der er konstateret svamp og råd og som følge deraf også en nedbrydning af de trækonstruktioner, hvor nogle endda formodes at have til formål at være bærende.

Som minimum, som det mindste, skal huset bringes i en sikkerhedsmæssigt forsvarlig stand, og de her svampeskader skal udbedres med det samme.

Undersøgelser viser også, at det vil koste ca. 2 mill. kr. at bringe huset i en stand, så det kan betegnes som et forsvarligt råhus. Derudover skal der også installeres ordentlige sanitære installationer og nye varmeinstallationer, og her er der så tale om yderligere en udgift. Dertil kommer også udbedring af f.eks. svampeskaderne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Alt i alt kan udgifterne dermed sagtens løbe op i ca. 3½ mill. kr. for udførelse af alt det nødvendige vedligeholdelsesarbejde, og det er vel at mærke beløbet uden moms og uden at det er i en stand, som vi Konservative gerne så det, og uden at det er i en stand, som vi kan være bekendt over for resten af København. Der er altså tale om rigtig mange penge til de forholdsvis få brugere, som huset har.

Men gennem årene har der også været stor politisk bevågenhed omkring stedet, og det er da også mange gange blevet foreslået, at huset skulle lukkes. Nogle kalder huset bevaringsværdigt på grund af dets kulturhistoriske værdi. Personlig mener jeg, at huset bør lukkes så hurtigt som muligt.

Men det betyder ikke, at der ikke skal være faciliteter for de unge, som f.eks. har brugt huset til øvelokaler. Derfor undersøger vi også mulighederne for at finde egnede faciliteter andre steder i byen.

Men man må sige, at Ungdomshuset har overlevet sig selv. De oprindelige brugere var politisk aktive græsrodder, som fyldte huset med aktiviteter og bl.a. gjorde det til et velbesøgt spillested. I dag er aktiviteternes omfang skrumpet ind, huset virker ikke længere så åbent som tidligere. Derfor er det også på tide at erkende, at Ungdomshuset i dets nuværende form er passé, og derfor bør det også lukkes.

Leslie Arentoft (V): Jeg vil starte med at bekendtgøre, at Venstre selvfølgelig støtter den indstilling, der foreligger her. Det gør vi ud fra 2 hensyn:

Huset blev aldrig nogen sinde det ungdomstilbud til unge københavnere, som det var tiltænkt, og det gælder faktisk i hele dets historie. Det er den ene ting og den altovervejende ting.

Den anden ting, som er nok så vigtig, og som jeg synes, man undslår sig lidt for her, er, at ansvaret for huset påhviler altså kommunen og dermed os som politikere. Det er os, der har ansvaret, hvis der sker noget med det hus, og det gælder sikkerhedsmæssigt, det gælder sundhedsmæssigt.

De, der har været ude og besøge huset, kommer altså ikke uden om, at her finder man Københavns mest uhumske hygiejneforhold noget sted i hele København, det er simpelt hen dybt ulækkert. De laver mad samme sted, hvor de finder døde rotter, der løber ude i køkkenet. Det er ikke forsvarligt på nogen led.

Der er også et hensyn til omgivelserne, og det er altså ikke et kønt hus, vi har at gøre med her ... (*Mikkel Warming*: Det er ikke blevet renoveret endnu). Det kommer jeg ind på, Mikkel. Det er et andet punkt, som også skal med ind her: Der er klager over støj, der er den æstetiske forurening, som huset bidrager til hele kvarteret med, og endelig er der organisationsmæssige forhold.

Jeg bad om foretræde i huset, og det er dog en kommunal instans. Og hvad gør man? Man ringer til Kultur og Fritid. De får fat i nogle i KUC, der ejer bygningen, og de finder så 2 mobiltelefonnumre, som muligvis duer, og dem kan man så forsøge at fange folk på. Det lykkedes ikke for mig. Jeg måtte tage ned fysisk i huset og sige: Hør her, kan jeg ikke få lov til at begrunde, hvorfor vi vil afhænde huset?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Det er nok den eneste institution i København, som vi overhovedet ikke har noget som helst hold på, og det må dog være et rimeligt krav, at vi har bare et minimum af kendskab til, hvad der sker i det hus.

Alle de her ting skal bringes på plads for at vi kan sige: Jamen det hus vil vi godt påtage os ansvaret for. Der er altså to veje, vi kan gå: Enten kan man afhænde huset, og det er så nemt, eller også kan man sige: Hvad koster det at bringe tingene i orden, og hvad får vi egentlig for de penge? Det er det udgangspunkt, vi har siddet og behandlet i denne sag i Kultur- og Fritidsforvaltningen ... undskyld, -udvalget ... jamen altså en gang imellem flyder de to ting over i hinanden, synes jeg nok.

Det første spørgsmål: Hvad koster det egentlig at renovere dette hus? Der er det sådan, at man har sagt, at det koster 12 mill. kr. at få huset op til KUC-standard, og det er ved min gud ikke nogen luksuspræget standard. De unge mennesker mente, de kunne gøre det for ca. halvdelen, og det kan vi jo så tro på eller lade være. Det er stadig væk så mange penge, at det bringer os ind på det næste spørgsmål: Hvad får vi egentlig for de penge?

Dybest set er det, vi får for de penge, et festberedskab for en lille, snæver gruppe mennesker, der tilmed fungerer i så lukket et miljø, at det skræmmer andre unge bort. Så i virkeligheden kan vi ikke efter Venstres opfattelse støtte, at vi bruger vores ellers hårdt prioriterede penge på noget, der er så snævert, og noget, der så dyrt. Jeg synes simpelt hen, det er uansvarligt.

Det gode ved dette forløb er, at vi endelig har fået en indholdsmæssig diskussion af, hvad sker der egentlig i huset. Den har vi ikke haft tidligere, og der sker meget lidt.

Jeg ved godt, at når de er lukningstruet, så har de en masse ideer om, at der skal komme børnegøglere, der er planer om det ene og det andet, men det er altså mere de ti fugle på taget end det, vi har set de har kunnet præstere gennem de 16 år.

Jeg skal til sidst lige fortælle, at de ændringsforslag, som Enhedslisten og SF har stillet, kan Venstre ikke støtte, og det gælder uanset hvor underordnede punkterne er.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Det er jo ikke første gang, jeg står her og i princippet forsvarer de aktiviteter, der foregår i Ungdomshuset. Det er også mit indtryk, at der er flertal her i salen for, at der er dele af den københavnske ungdom, som har brug for steder, hvor den kan passe sig selv og gå og rode og regere på sin egen facon.

Der er mange unge, der ikke passer ind i de eksisterende kommunale tilbud, og det er stadig væk noget, vi er meget optaget af i Det Radikale Venstre, fordi vi mener, at vi skal tage hensyn til den mangfoldighed, der er blandt unge mennesker, og ikke som udgangspunkt tage, at alle kan passe ind i de kommunalt konstruerede kasser.

Derfor har steder, som de unge selv organiserer, en værdi i sig selv. Og selv om vi i det daglige nok får andre billeder af Ungdomshuset på nethinden, når vi taler både om selvorganisering og det civile samfund, så er Ungdomshuset et godt eksempel på civil selvorganisering.

Men Ungdomshuset har selv indimellem haft svært ved at bevise sin eksistensberettigelse. Det synes jeg heller ikke, vi skal skjule for hinanden. Imidlertid er det nok sådan, at Ungdomshuset i dag faktisk rummer positive elementer som bl.a. Økologiske Igangsættere, et folkekøkken, en gøglergruppe, filmforevisninger, musik og øvelokaler, og dem er der jo ikke for mange af i København, det har Helle Sjelle jo også været inde på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Dertil kommer, har jeg hørt, at der også er et børnekulturprojekt, som man her fra Københavns Kommune har bevilget 100.000 kr. til – kan det virkelig være sandt? – og 125.000 kr. fra Kulturministeriet.

Men fortsat placering af huset på Jagtvej er der efter min opfattelse 2 grunde til, at vi ikke kan støtte, og det er Den Radikale Gruppe enig med mig i. Det er dels de høje renoveringsomkostninger, der er, dels hensynet til de omkringboende. Fordi de mennesker, der hidtil har benyttet Ungdomshuset, har slidt på de omkringboende menneskers tolerance, så deres tolerancetærskel er simpelt hen blevet så lav. Det synes jeg også vi må tage hensyn til, når vi drøfter denne sag. Formentlig er det ikke længere med rette, men brændt barn skyer ilden.

Derfor ønsker Det Radikale Venstre et ungdomshus, der starter på en frisk, og derfor kan vi tilslutte os den indstilling, der ligger. Men vi vil også holde et meget vågent øje med, at Kultur- og Fritidsforvaltningen så også lever op til at finde et alternativt tilbud. Det vil vi bl.a. tage med i vores budgetdrøftelser.

Lars Hutters (L): Er denne sag et berettiget ønske fra flertallet i Borgerrepræsentationen, at støtte det, som Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale meget flot for lidt siden fremhævede som et af de mest fundamentale principper, man skal støtte vækstlagene i vores samfund på, nemlig selvorganiseringen og engagement i civilsamfundet? Er det det, der driver flertallet til at træffe den afgørelse, man har tænkt sig at gøre? Hvis det er det, der er hensigten, så vil jeg sige som De Radikale: Hvor er så forslaget om et alternativt ungdomshus?

Jeg vil sige det på den måde, at så længe det ikke er dokumenteret, at det er det, man vil, så er den påstand ikke troværdig. Det bærer med det, der er sagt af de forskellige ordførere, snarere tale om, at det er en straffeaktion fra et flertal i Borgerrepræsentationen over for en lang række unge mennesker, som selv har forsøgt at finde ud af, hvordan deres tilværelse og deres fremtid skal være, en straffeaktion over for unge, det må vi jo konstatere, som ikke bare uden videre har tiet stille og klappet i hænderne, når der er et flertal her i Borgerrepræsentationen, der har truffet beslutning om noget, de ikke synes om.

Jeg vil godt bekende, at man har set deres utilfredshed på gaden, man har set deres utilfredshed mange andre steder, men er det ikke bare udtryk for det, som vi egentlig er så stolte af, og som vi i øjeblikket er i krig på, nemlig at vi har sådan et vitalt folkestyre, hvor der er demokrati, og hvor der er demonstrationsfrihed osv.?

Jeg har siddet og lyttet til debatten, og af dem, der vil have lukket Ungdomshuset, er det blevet påstået, at det er en meget lille gruppe, som egentlig holder til. Nu vil jeg godt bekende, at jeg er altid klar til at trække klingen, også for selv små grupper.

Men jeg vil godt have lov til at bede dem, der mener, at det her skulle være uendelig små grupper i det københavnske samfund, om at komme op og dokumentere det. De, der er inde i sagen, ved nemlig, at det ikke er rigtigt. Der har i de efterhånden mange år, Ungdomshuset på Jagtvej har eksisteret, været utrolig mange, som har været engageret i de forskellige former for aktiviteter.

Jeg skal blankt indrømme, at det ikke har været nemt, de har været i opposition til stort set alt. Det har sikkert været deres udgangspunkt for at finde ud af, hvad det er for nogle livsværdier, de selv vil have lov til at definere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Hvis man kendte til nogle af dem, der har været engageret og æret igennem Ungdomshuset, så ville man opdage, at det har været vækstlag, sådan som Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale for lidt siden sagde. Mange af dem er i dag meget originale mennesker inden for tv og alt muligt andet af de meget kreative områder, de har faktisk været igennem der.

Jeg er også helt sikker på, at de, der i dag naturligvis kæmper for det, der er det centrale, som Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale sagde, nemlig at man får lov til selv at definere, selv får lov til at organisere.

Under budgettalerne her hører man, at det, der er problemet med det københavnske samfund, er, at der er alt for mange, der mister modet og ikke selv kan klare tilværelsen. Her har vi unge, der til trods for vanskeligheder, til trods for at det er svært, pinedød, skråt op med alt det andet, selv om de måske kunne gå ind på KUC og alt muligt andet og få et eller andet, de vil selv, de vil simpelt hen her på tærsklen til årtusindskiftet selv være med til at bestemme, hvordan det er. Det vil jeg godt tage hatten af for.

Jeg vil slutte af med at sige, at så længe der ikke er et konkret forslag om et alternativt ungdomshus, så tror jeg ikke på de smukke ord, der er blevet sagt, om, at det er for at støtte, at der er den selvorganisering og kulturelle selvaktiviteter og engagement i civilsamfundet. Jeg tror ikke på det. Jeg er nødt til, indtil andet ligger på bordet, at notere, at det er en sur straffeaktion fra et flertal i Borgerrepræsentationen, som ikke har kunnet klare, at der findes mennesker her i samfundet, der er anderledes end os, der er herinde.

Det viser jo bare fra det flertal, der vil have det her igennem, at de fine ord, der altid og som nu på 150-års-dagen den 5. juni vil blive sagt, at man er så stolt af, at man har lov til at være forskellig i Danmark, ikke gælder for flertallet i Borgerrepræsentationen over for en subkultur her i København, og det skal jeg stærkt beklage.

A. Benhaddou (D): Jeg vil starte med at sige, at CD ligesom i Kultur- og Fritidsudvalget selvfølgelig støtter indstillingen, så der er ikke noget, der har rokket ved min holdning indtil videre.

Vi har i udvalget brugt enorme kræfter på at se alle mulige anvendelsesmuligheder for huset. Men de resultater, vi har fået forelagt, har ikke været anvendelige, og derfor måtte vi drage konklusion deraf og meddele, at vi ikke kan se nogen andre muligheder end at lukke Ungdomshuset.

Jeg kan ikke rigtig forstå, at venstrefløjen gang på gang kæmper for, at vi her i Københavns Kommune skal gøre noget for at bevare de smukke bygninger i København, men det gælder åbenbart ikke i dette tilfælde. Her har vi en enormt grim bygning midt i Københavns Nørrebro, og den vil venstrefløjen gerne bevare, til trods for at den er pilrådden.

Ergo så ligger Ungdomshuset. Det, der for mig er afgørende, er ikke, at jeg er imod de brugere, der er. Det er simpelt hen fordi jeg mener, at det ligger et utrolig dumt sted. Ungdomshuset skulle aldrig nogen sinde have ligget dér. Disse brugere skal selvfølgelig have lov til at udfolde sig i en eller anden form for bygning, men det er altså u hensigtsmæssigt at lægge den midt i et almindeligt beboet kvarter. Det kan ikke andet end skabe problemer, og det har det også klart gjort gang på gang. Man kan jo læse den ene omtale efter den anden. Jeg har en artikel fra Ekstra Bladet, der siger ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

2. næstformand (**Bente Frost**): Lige et øjeblik, Benhaddou. Så må vi godt dæmpe os lidt rundtomkring. Det er Benhaddou, der har ordet her fra talerstolen, værsgo.

A. Benhaddou (D): ... at politiet på et år har været ude på omkring 100 udrykninger til drukfester, ballade osv., osv. Det skal de selvfølgelig have lov til, men jeg mener bare ikke, det passer ind i midten af Nørrebro.

Så er det igen et spørgsmål om nærdemokratiet. CD støttede venstrefløjen, da det gjaldt bevarelse af Folkets Park, fordi jeg har det indtryk, at så støtter jeg de lokale borgere. Men i dette tilfælde føler jeg ikke, jeg støtter de lokale borgere. Jeg har ikke nogen styring af, hvem der anvender den her bygning. Det Radikale Venstres ordfører gik herop og fortalte os, at der er tale om den københavnske ungdom. Jeg har ikke nogen sikkerhed for noget som helst. Der er intet, der er registreret. Vi ved ikke, om de kommer fra Klampenborg, eller om de er fra Nørrebro eller Vesterbro.

Venstrefløjen bruger argumentet at sammenligne KUC med en socialdemokratisk højborg. Ja, det er jeg enig med dem i, men der er den forskel, uanset om man kan lide det eller ej, at KUC er til for en hvilken som helst borger i København. Man kan anvende medborgerhusene, men det kan man altså ikke med Ungdomshuset, man er fuldstændig låst som borger. Det er en enkelt højborg midt i København, som kun er anvendelig for én bestemt gruppe unge mennesker, og det kan ikke være rigtigt.

Så må de gerne få det, men det skal ikke være midt på Nørrebro. Det er i hvert fald CD's holdning, og ergo ender det med, at CD ikke kan støtte SF's og Enhedslistens ændringsforslag.

Mikkel Warming (Ø): Mens jeg husker det, er jeg nødt til at spørge vores repræsentant for CD her i forsamlingen, om medborgerhuset på Nørre Alle, som er målrettet mod indvandreraktiviteter, som ligger midt på Nørrebro, og kun for en bestemt, afgrænset gruppe af befolkningen, også skal lukkes. Det er den eneste konsekvens af alt det vrøvl og sludder, der blev sagt heroppefra.

Det her er en af de dumme beslutninger, man er ved at træffe herinde. Det er ualmindelig dårligt argumenteret. Man henholder sig til tal, som man slynger om sig ud i luften med, og pludselig vokser de, og der kommer et par nuller bagved. Man bruger forkerter, forvrængede tal, vi har hørt dem hele aftenen.

Enten er flertallet dumme, eller også har man en skjult dagsorden. Lad os prøve at se lidt på argumenterne.

Socialdemokratiet har indtil i aften – det skal medgives – levet i en verden, hvor det kostede 11-12 mill. kr. at gøre noget som helst ved Ungdomshuset. Det er de udtalelser, der har været offentligt, det er de argumenter, man har mødt. Det røg så ned på 6-7 mill. kr. her i aften. Tak for det. Når der går et par uger til, kan vi måske rykke det ned på virkelighedens beløbsniveau.

En hastig hovedregning på de tal, der står i den indstilling, som man behandler i aften, siger, at hvis man bare ønsker et hus, der kan fungere, som er sikkert, hvor der ikke er nogen svamp længere, så er der råhusmodellen, som KUC har beskrevet, hvordan det kunne lade sig gøre, og det er under 2 mill. kr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Og så har man ikke engang medregnet de unges egen arbejdskraft, hvor de jo er i fuld gang med at rense facaden af, er i fuld gang med at gøre den æstetiske værdi større, fordi de også erkender, det er et problem, at huset er for grimt udadtil. Det er de selv gået i gang med, de har ikke ventet på kommunale bevillinger. Er det ikke sådan noget, som Venstre plejer at råbe hurra for? De er selv gået ud og har søgt så mange penge, de nu kan, stillet deres egen arbejdskraft til rådighed. De tager selv et initiativ. Det plejer Venstre at være glade for.

Er det fordi huset ikke fungerer, at det skal lukkes? Næh, det er det vist ikke helt. Hvis man tror på KUC, så kan man se, at der faktisk er tale om rimelig mange brugere og også rimelig mange brugere i forhold til, hvad vi ellers giver tilskud til i denne kommune i forhold til andre medborgerhusfunktioner, i forhold til vores såkaldte Ungdomshus, eller hvad man nu vil kalde det, i Magstræde, som siden renoveringen jo nærmest har været tomt. Der er rimeligt mange brugere, der foregår rimeligt mange aktiviteter.

Er det fordi de er kriminelle, autonome, denne myte eller dette folkeslag, som hænger rundtomkring om natten, iklædt mørke huer? Ikke ifølge Københavns Politi. De burde vel være de første til at vide det. De siger, at der ikke er belæg for de påstande, de formodninger, de rygter, som går om Ungdomshuset.

Ungdomshuset er et vigtigt frirum, hvor man selv definerer aktiviteterne, hvor det ikke er markedet, hvor det ikke er pædagoger, der stiller kravene, der sætter rammerne, men det er folk selv. Det er et sted, hvor gøglere, musikere, sumpere og alle mulige unge kan mødes, hvor der kan komme dynamik ud af de forskelligheder, folk har. Derfor er det så vigtigt at holde aktiviteterne sammen.

Ungdomshusets scene er efterhånden det eneste sted, hvor punkmusik, støjende musik, har adgang til at komme ind og spille. Det er et af de få steder, der er tilbage i byen, siden det oprindelige hus i Magstræde røg sig en tur. Det har faktisk også en vis kulturel værdi.

Er det subkultur? Ja, men dem skal der også være plads til i København, og det er vigtigt. »Kommune« betyder i princippet fællesskab, og det betyder, at der er plads til alle, uanset hvor mærkværdige de er, uanset om de går med slips, uanset om de har grønt hår. Alle skal være der, uanset om man spiller badminton og får støtte til det, uanset om man går i Det Kongelige Teater og får støtte til det, uanset om man går i Ungdomshuset og ikke får støtte til det, for det gør de jo ikke. Det er vigtigt, at der er plads til alle, også dem, man ikke kan lide.

Så har der været mange interessante argumenter her i aften, interessante, dårlige argumenter. Hvis man skal tro Venstres og Konservatives ordførere, så har de igennem 1980'erne støttet Ungdomshuset, bakket varmt op om det hus med politisk aktive unge, der virkelig fyldte det med aktiviteter. Det må være konklusionen, når man har hørt dem beklage, at der foregår jo ikke noget særligt nu, og derfor må vi lukke det nu.

Men sandheden er jo, at de borgerlige partier altid har været imod et selvstyrende ungdomshus, altid. Derfor er det lidt ynkeligt nu at sige, at tiden nu er til at lukke det. Tværtimod, man har jo hele tiden villet gøre det.

Vi hører den socialdemokratiske ordfører sige mange fornuftige – jeg vil også gerne have lov til at gå over tiden – og rigtige ting om de aktiviteter, der er i Ungdomshuset, og om, at det er vigtigt at holde aktiviteterne samlet. Sådan forstod jeg udgangsreplikken.

Vi vil meget gerne høre, hvad Socialdemokratiet vil gøre, hvilke garantier man vil stille, for, at der bliver en samlet udflytning, for vi synes, det er centralt, at den dynamik, der kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

være ved, at forskellige typer af aktiviteter er sammen, bevares. Det vil vi meget gerne høre i 2. runde fra den socialdemokratiske ordfører.

Hvis vi ikke får det, så må vi konstatere, at der i virkeligheden er tale om en socialdemokratisk krig mod alt anderledes på Nørrebro. Folkets Park skal væk, »Have på en nat« skal væk, Ungdomshuset skal væk. Alt hvad der ikke passer ind i den middelklasse-mainstream-kultur, man åbenbart er gået over til at tilbede, skal væk. Det synes vi er synd, det synes vi er sølle for en storby som København.

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg vil bare gøre opmærksom på, at der er mange på talerlisten endnu.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg har den store fornøjelse også at sidde i Kultur- og Fritidsudvalget, og det giver mig som Enhedslisteperson den særlige fordel, at jeg kan vurdere de talere fra Kultur- og Fritidsudvalget, der har været heroppe. Jeg kan måle dem med mine egne oplevelser, om der er sammenhæng i, hvad der bliver sagt fra talerstolen, eller det er det rene sludder. Der er måske allerede nogle nu, der får en fornemmelse af, at det tenderer til det sidste.

Når jeg hører Benhaddou fra CD tale heroppe, så får jeg tårer i øjnene. Det væsentligste argument er, at huset aldrig skulle have ligget der, hvor det lå. På den måde kan man jo forholde sig til meget i denne tilværelse, men det rykker trods alt ikke, og det forholder sig ikke til virkeligheden. Huset har altså ligget der.

Benhaddou mener også, vi har brugt enorme kræfter på at behandle denne sag. Jeg vil sige det på en anden måde: Der er gået utrolig lang tid, før Socialdemokraterne var klar til at svinge øksen, for det er det, det handler om.

Vi har selvfølgelig hele tiden fået nye tal på bordet for at forhindre, eller udskyde rettere sagt, beslutningen. De borgerlige har jo hele tiden klart meldt ud, at de vil lukke huset. Det har de gjort i alle de år, jeg har været medlem af Borgerrepræsentationen, det vil sige også i forrige periode, så de havde slet ikke brug for nogen nye oplysninger. De har jo stemt år efter år for Ungdomshusets lukning.

Altså de her enorme kræfter er gået, mener jeg nok primært, i Socialdemokratiet med at overveje, hvad man ville gøre.

Så er der den med politiet, som Benhaddou drager frem her. Jeg ved ikke, om det er en artikel fra en formiddagsavis eller hvad. Det eneste, vi ved fra udvalget, er, at politiet har sagt, at der ingen problemer er med Ungdomshuset. Hvis Benhaddou skulle sammenligne det med diskoteker i Indre By, så er der væsentligt flere problemer med politiet, hvad det angår, og sådan er virkeligheden.

Hvad bliver der så tilbage af argumenter i det hele? Ja, det er bare, at det skulle aldrig have ligget der.

Så kommer hele ungdomsgruppen i Kultur- og Fritidsudvalget. De virker altså noget matte i betrækket i deres underlig dystre ansvarlighed.

Jeg starter med Helle Sjelle, som også er inde på den med de grundige overvejelser, og som i øvrigt sagde, at så må vi undersøge og finde alternative aktivitetsmuligheder. Ja, und-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

skyld mig, jeg vil gerne have at vide her i aften, hvem der vil undersøge hvad om alternative aktivitetsmuligheder.

Jeg kan se, at Kultur- og Fritidsforvaltningen sidder oppe i logen. Jeg vil gerne have et nik, hvis man er i gang med at undersøge nogle alternative ting, for så er der stof til 2. runde om, hvor man søger. Hvis Helle Sjelle ved noget om det, vil jeg selvfølgelig også gerne høre om det.

Så kommer Bo Hindkjær op, og han siger, at han synes ikke, vi skal bruge så meget tid på sagen. Der må jeg skuffe ham, men det var så den betragtning.

Leslie Arentoft fra Venstre kommer med noget af det mere underholdende, men det bliver, sådan som jeg kender Leslie Arentoft, helt ude af perspektiv med, hvad Leslie Arentoft faktisk mener. Jeg har aldrig hørt så meget sludder, hunde i køkkenet, jeg kalder det rotter på loftet – det er altså hos Venstre. Vi har selv været derude, Kultur- og Fritidsudvalget. Faktisk tror jeg, at Kultur- og Fritidsudvalget var lidt overraskede over, at der egentlig fandt de her ting sted derude. Det var i hvert fald den reaktion, jeg umiddelbart oplevede.

Men så kommer der, hvor jeg virkelig bliver trist til mode, når jeg skal høre fra en ung Venstreløve: Vi har ikke hold på tingene derude, vi må bringe tingene på plads. Der er klager over støj, og det er et festberedskab, der skræmmer alle de andre unge bort.

Jeg ved ikke, om Leslie Arentoft er klar over, hvor mange andre kulturinstitutioner, statslige som kommunale og alle mulige andre kommunale aktiviteter, denne beskrivelse kunne bruges på, og som ville medføre lukning på lukning.

Det er noget formørket Venstresludder, som ingen vegne fører hen. Unge bliver skræmt fra det ene og det andet sted, fra vid og sans, og det gør voksne mennesker altså også i denne by. Vi har vidt forskellige interesser om, hvilken type musik vi vil høre på, og i øvrigt om, hvordan vi vil udfolde vores liv. Det burde en liberal Venstremand vide noget om.

Til Inger Marie Bruun-Vierø vil jeg sige, at jeg har meget sympati for ordet »selvorganisering«, som blev anvendt. Det eneste problem, der ligger, er så, når Radikale skal forklare, hvorfor de støtter, at man nedlægger Ungdomshuset. Det er det, at man altså skal finde et tilbud. Og, undskyld, i denne forsamling har man parentesens allerede, behandlingstilbud nærmest.

Hør nu, at man skal finde et tilbud, man skal finde et sted, noget fysisk, det er ikke et tilbud, der er opbygget med konsulenter, det er det, jeg mener. Det er så fysisk og konkret den der alternative aktivitetsmulighed, det er et sted fysisk, og det er det, indstillingen siger:

»Kultur- og Fritidsforvaltningen pålægges at søge lignende aktivitetsmuligheder for Ungdomshusets brugere andetsteds i byen.«

Er det mundsvejr, er det bare gas, at man fyrer det af, eller er der en realitet? Jeg synes, denne debat dog i hvert fald må afsløre, hvem det er der leder efter disse alternative ting. Jeg er sikker på, at det ikke er forvaltningen. Det kan være, man har oprettet en lille gruppe blandt dem, der vil nedlægge, som er på vej rundt med lys og lygte for at finde andre steder, og det glæder jeg mig til at høre noget om.

Jeg mener primært, at dette er dybt ideologisk præget. De borgerlige har bare ønsket, uanset hvad, igennem alle årene at nedlægge Ungdomshuset. De står med en sejr i dag. Jeg ved ikke, om de kan bruge denne her ideologiske sejr til noget som helst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Socialdemokraterne har desværre valgt side, og jeg mener til en side, som er helt i modsætning til den ungdomspolitik, som de selv har været bannerførere for skulle gennemføres i kommunen.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der var en overskridelse af taletiden.

Louise Frevert (O): Jeg kan da godt forstå, at de der udvalgs møder varer lang tid i det Kulturudvalg, fordi man må da tro, at I har haft en sagsbehandling i udvalget, så det er fantastisk, at man lægger debatten herved. Men selvfølgelig er der altid nogle fra visse partier, som har en stor talelyst.

Nu har jeg jo ikke haft mulighed for at behandle denne sag i udvalget, men man må jo sige, at jeg har da ikke lagt skjul på, at det vil være en glædens aften den aften, hvor man kan sætte sin lille finger på knappen for at stemme for husets tilintetgørelse. Det skal ikke være nogen hemmelighed fra Dansk Folkepartis side.

Men man må jo sige, at det hus derude på Jagtvej har jo haft en yderst rustik fremtoning i en del år og har været til gene for både erhvervslivet og for turisterne.

Jeg synes simpelt hen, det er en skændsel, at man har været så lang tid om at få gang i denne proces. Vi har diskuteret det her i over 3 år, og i KUC's bestyrelse har vi ligeledes diskuteret det her til hudløshed. Men der er åbenbart nogle, der har rystet på hånden og ikke rigtig har kunnet få sig taget sammen til at få dette spørgsmål afgjort. Så det er mig virkelig en glæde, at det kunne lade sig gøre i dag.

Men som Morten Kabell jo sagde, et »provinshul« – det var det ord, han brugte – ja, en international by kan man jo ikke ligefrem sige, København er. Den har ikke engang en halv million indbyggere, den har ikke engang et ordentligt natklubliv. Den har i det hele taget ikke alt det, som en rigtig international storby må have, så hvorfor i alverden skal man så stå og plædere og lefle for, at den skal have et ungdomshus?

For øvrigt: Hvordan kan man overhovedet være positivt indstillet over for denne gruppe af unge mennesker, der oven i købet er hætteklædte og ikke engang vil frem med deres egen identitet?

På den anden side var det måske lettere i denne omgang at genkende dem, selv om de havde hætter på, fordi de optrådte uden tøj på, så det kunne godt være, der var nogle, der havde kunnet genkende dem rundt omkring. Men det er så en anden form for identifikation, man er ude på her.

Men man burde indføre en lov, hvor man simpelt hen forbyder, at de har hætter på. Det er jo nogle feje unge mennesker, der ikke engang ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Det er ikke sagen i dag. Det hører ikke hjemme under dette emne.

Louise Frevert (O): Det korte af det lange er, at jeg er dødtæt af at høre mere om det her ungdomshus, så lad os hurtigst muligt få sagen afgjort og få det revet ned, simpelt hen jævnet med jorden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Martin Günter (F): Det er en af de her sædvanlig triste sager, vi har herinde sådan med mellemrum, at hvis der ikke sidder en socialdemokrat som formand eller leder af en folkelig aktivitet her i byen, så duer det ikke. Så er det kun et spørgsmål om tid, før den pågældende aktivitet lukkes, før bevillingerne tages væk. Vi så det for nylig ved folkeparken i Brune Kødbym, og vi ser det nu med Ungdomshuset på Jagtvej. Det er simpelt hen for sært for Socialdemokraterne, og så kan de lige nu opfylde et længe næret ønske hos de borgerlige.

Der er ingen tvivl om, at huset i dag ikke er nogen pryde, men det er efter SF's mening et godt hus. Det er i bund og grund et godt hus, det er et historisk hus, og derfor er det trist, tarveligt og fuldstændig urealistisk at køre denne diskussion op om, at hovedårsagen til, at man vil lukke huset, er egentlig, at det ikke er værd at bevare, det bør rives ned.

Jeg tør vædde på, at det hus ikke bliver revet ned. Det skal bruges til et eller andet socialdemokratisk prestigeprojekt, et eller andet bibliotek eller sådan noget på Ydre Nørrebro, som Socialdemokraterne lagde frem for halvandet eller to år siden, da vi sidst havde en diskussion om det her. Det er der muligvis nogle herinde, der er for nye til at huske, men sådan var det faktisk.

Men i dag er det ligesom gået ud i byen, at vi simpelt hen ikke kan forsvare, at huset faktisk er ved at falde sammen, og det er egentlig for, at de unge derinde ikke skal komme til skade, at vi lukker det, fordi det er uforsvarligt, at de er der. Alle andre steder, hvor ting var ved at falde ned, ville vi lukke.

Det er jo slet ikke tilfældet. Det er blevet en myte, at det hænger sådan sammen. Man siger, at det koster 10 mill. kr., 12 mill. kr. at sætte i stand. Det er en myte. Der er helt klare opstillinger for, hvordan det kan gøres for nogle få millioner kroner, 2 mill. kr. over en kort årrække. Det er også mange penge, siger Grete Henius så.

Man skal lægge mærke til, at i det beslutningsforslag, der stilles her, står der, at samtidig med det, vi skal gøre i dag, samtidig med det, som Grete Henius skal gøre i dag, som Mona Heiberg skal gøre i dag, som andre her, Benhaddou vil gøre i dag, som Inger Marie Bruun-Vierø, som stiller sig op her og siger, at hun synes sandelig, at de unge skal have lov til at regere, være herrer i eget hus, det skal bare ikke lige være her, det skal være et andet sted, hvad står der så? Kulturforvaltningen pålægges at søge lignende aktivitetsmuligheder for Ungdomshusets brugere andetsteds i byen.

Nå, koster det ikke nogen penge? Koster det ikke nogen penge, Grete Henius? Koster det ikke nogen penge at gøre det? Herunder afholdes eventuelle udgifter i forbindelse med forslagens gennemførelse inden for Kultur- og Fritidsudvalgets budgetrammer.

Jeg kan da sige, at vi har lige siddet og lagt budget i Kultur- og Fritidsudvalget. Da var der ikke nogen borgmester Thustrup Hansen, da var der ingen Mona Heiberg, da var der ingen Leslie Arentoft, da var der ingen Helle Sjelle, som foreslog, at der på budgettet skulle afsættes penge til de aktiviteter i år 2000. Det står der her: Eventuelle udgifter skal afholdes over vores budget. Det foreslog Benhaddou heller ikke.

Det er jo hykleri at forestille sig, at man skal kunne huse disse aktiviteter, som man har på dette ret store område ude i Ungdomshuset, et andet sted, og så koster det ikke en krone.

Det var også rørende at høre, at det er på grund af, at nogle har set en rotte eller en hund, måske var hunden på jagt efter rotten. Derfor skal det lukkes. Det er, fordi huset ligger et galt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

sted. Derfor skal det lukkes. Det er, fordi der har været 100 udrykninger til huset. Derfor skal det lukkes.

Det passer ikke noget af det. Jeg kunne lige så godt sige, jeg var der sammen med Leslie Arentoft, jeg var også i kælderens, jeg var også i køkkenet, og jeg så ingen rotter, jeg så ingen hunde ... (*Afbrydelser*). Jamen o.k, vi kan da godt lave en aftale om, at man installerer mig derude i nogle få timer om ugen for at holde rotterne væk, det kan vi da godt. Hvis det er nok til at bevare huset, så går jeg gerne ind i den deal.

Efter min mening er Ungdomshuset et hus for sære eksistenser, kreative grupper af unge, der har et væld af interesser, og det vil efter min mening være fuldstændig urealistisk at tro, at noget, som er vokset op sådan et sted, skulle man kunne flytte hen et andet sted. Altså der er ingen, der sår radiser, og så siger man til dem: Dem synes vi, I skal tage op, og så gå lige hen og plant dem et andet sted. Sådan går det ikke.

Det er stop for tingene, det vil ikke kunne omplantes, og hvis det bare tilnærmelsesvis skulle få karakter af at kunne omplantes, altså at man skal lave nye øvelokaler, nye steder, hvor gøglere kan være, nye steder, hvor økologiske folk kan være, så skal man ikke bilde mig ind, at det ikke koster penge. Og ingen af dem, der i dag vil lukke Ungdomshuset, og som er medlemmer af Kultur- og Fritidsudvalget, har stillet forslag om, at der skulle afsættes en eneste krone til dette projekt i år 2000.

2. næstformand (**Bente Frost**): Det var også et minut for meget.

Mona Heiberg (A): Til hr. Mikkel Warming: Det var dog en utrolig hanekyilling-fremlæggelse af, hvordan Socialdemokraterne har det og ikke har det.

Det er meget interessant, at Mikkel Warming bruger JP København som kilde. Der har det nemlig stået, at Socialdemokraterne ikke vil bruge 12 mill. kr. Jeg har ikke set det nogen andre steder, og det er ej heller blevet sagt. I dag er det så, at vi så siger 6 mill. kr. Ja, det er blevet sagt, og det er det, vi har sagt hele tiden, og det har vores parti sagt hele tiden, at 6 mill. kr. er også for meget til at istandsætte det hus.

Så synes jeg, det er en ualmindelig dårlig argumentation at angribe den næste gruppe, som er indvandrerne på Nørrebro. Jeg arbejder i et kulturhus på Nørrebro, som er for døve, som også er en minoritetsgruppe. Er det det næste? Jeg synes, det er utroligt. Desforuden har jeg et utal af gange været i Nørre Allé. Godt nok er jeg indvandrer, men dog alligevel.

Så hr. Mikkel Warming synes, jeg griber tingene lidt forkert an både hvad angår argumentation og fremførelse af det. Jeg synes, man skal dele det her problem op. Det er et hus, det er en gruppe unge, det er nogle aktiviteter. Det, vi er interesserede i, som den socialdemokratiske ordfører også har fremført, er at bibeholde de aktiviteter, der er, men ikke bibeholde de aktiviteter, der er i det pågældende hus, fordi huset er meget dårligt.

Altså helt alvorligt, da vi gik derinde, huset er i meget, meget dårlig stand. Der er ikke nogen varme, der er dårligt nok nogen elinstallationer, det hænger ned fra loftet. Jeg synes faktisk ikke, vi kan byde de unge mennesker det hus. Det synes jeg faktisk ikke, vi kan. Jeg synes, det er i så ringe stand, og det har ikke været vedligeholdt i mange, mange år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Lad os da samlet prøve på at finde et sted, hvor de aktiviteter kan gå ud fra, og som har nogle rammer, som er værd at være i. Det er så ringe. Jeg kan godt forstå, at man kæmper for det hus, hvis vi havde sagt, jamen vi har råd til at istandsætte det, så det var værdigt at være i.

Men alt skal ikke væk på Nørrebro, og jeg kan også sige til hr. Martin Günter, at det kræver ikke et socialdemokratisk formandskab for, at noget skal bibeholdes i byen. Så havde vi da al magt i byen, det ville jo være rart nok, men sådan foreligger det altså ikke, hr. Martin Günter.

Som Karin Storgaard siger, så er vi interesseret i at få en udflytning af de aktiviteter. Om det så kan blive en samlet udflytning, vil jeg ikke skrive under på i dag. Det er jo heller ikke Socialdemokraterne, der skal finde ud af det. Det må jo være forvaltningens opgave. Efter at vi har taget en beslutning herinde, så må det da typisk være forvaltningen, der skal gå ud og forhandle, ligesom det altid er forvaltningen, der går ud og forhandler. Det må da pålægges forvaltningen at gå ud og klare dette problem. Det kan jeg ikke forstå er så svært at forstå. Det er jo ikke os som politikere, der skal gå ud og finde et hus.

For øvrigt nævnte hr. Mikkel Warming jo Huset i Magstræde. Ja, det ville man jo ikke have i sin tid. Så er der jo blevet fremsat nogle tilbud, som ikke har passet ind i de unge menneskers kultur og liv, hvilket jeg faktisk godt kan forstå. Men altså der findes andre bygninger, som kunne være mulige egnede.

Ja, jeg tror, jeg vil stoppe her.

2. næstformand (**Bente Frost**): Vi går over til 2. runde, og Mikkel Warming har bedt om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Bare kort til Mona Heiberg. Jeg håber og går ud fra, at hun misforstod mig. De argumenter, vi har hørt fra flere steder, CD, Konservative, Venstre, var, at det var et hus målrettet til en helt speciel gruppe unge, og det kunne man altså ikke støtte. Om et af CD's bærende argumenter sagde jeg: Jamen hvad bliver så det næste? for vi har nemlig, som Mona Heiberg helt præcis beskrev, mange målrettede institutioner for forskellige mindre grupper, der ikke fylder det hele.

Min pointe var, at hvis man bruger det argument om huset på Jagtvej – det var ikke os, det var CD – hvem bliver så de næste? Der er jeg enig i den frygt, Mona Heiberg har. Jeg håber bare, at man så tager konsekvensen af det i forhold til huset på Jagtvej.

Kaja Jacobsen (F): Nu skal jeg se, om jeg kan nå det, jeg ikke nåede sidst.

Jeg nåede, så vidt jeg husker, at få, og det synes jeg egentlig er en god indledning til det, jeg vil sige nu, fordi jeg tror, at der er misforståelse om, hvad det her handler om, redegjort så tæt, som man kan påberåbe sig, at redegøre for den selvmodsige logik, der ligger bag ved udflytning og økonomi og renovering, og hvordan det bider sig selv i halen, og hvor dårligt argumenteret det er.

Derfor vil jeg gå til, hvad jeg tror måske er kernen i noget af det her, nemlig argumentet om, at Ungdomshuset har overlevet sig selv. Det var der en, der sagde heroppefra. Jeg læste en artikel i Ekstra Bladet skrevet af en fyr, som af alle navne i verden vælger at kalde sig selv

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

»Kim Kaos«, og han fortæller den måbende forsamling eller Ekstra Bladets mange læsere, at Ungdomshuset har overlevet sig selv, det er en anakronisme.

Det kan han selv være. Han siger, at Ungdomshuset ikke har den folkelige opbakning længere, der er ikke en stor og bred befolkning, der bakker op, ligesom dengang han var BZ'er i 1980'erne, hvor de besatte huse, og alle var enige om, at det var rigtigt og sundt og flot.

Den folkelighed er ikke min, og det er det, jeg tror er kernen i det her, at der er såmænd nogle politikere herinde, som ikke kan finde ud af at agere i forhold til en ny folkelighed eller i forhold til nogle nye forståelser af, hvad der er folkeligt. Jeg er så utrolig træt, og jeg kan love hele forsamlingen, at jeg aldrig vil bevæge mig nogen steder hen med den slags bevægelsesfolkelighed, den slags halvfjerdserfølser med deres selvgode folkelighed. Den kan de stikke skråt op.

Folkeligheden er nemlig i forandring, og der er én ting, der er helt sikker. Det er, at hvis vi ser os omkring, ser vi, at verden bare bliver mere og mere forskellig, vi bliver bare mere og mere forskellige, og det skal der være plads til.

Og så spørger man sig selv: Hvad fanden er det så ... nej, undskyld, hvad er det så, der binder os sammen, når det er sådan? Jeg kan ikke forstå, hvad det er, hvis det ikke skal være åbenhed, udsyn og vilje til forskellighed. Dette forslag er dårlig politisk ledelse, det er dårlig forståelse af, hvordan man kan agere i en ny verden.

Jeg skal slutte med at sige – så har jeg også gjort det kort i denne omgang, det er jo store ord, men jeg er optaget af det – at jeg tror, vi skal stille os det vigtige spørgsmål i aften, om vi får en bedre verden af at lukke det her hus. Det er godt nok et meget svært spørgsmål, og vi stiller det ikke så ofte, når vi træffer beslutninger.

Vi stiller spørgsmålet: Bliver det her mere rationelt, fungerer styringen og ikke mindst økonomien bedre, er der overskud på budgettet? Men det er jo, som jeg har været inde på tidligere, ikke kroner og øre, det her handler om.

Bliver verden et bedre sted? Fordi det skal vi være så forfærdelig sikre på, at den gør, når vi tager folks hjerteblod og tramper på det.

A. Benhaddou (D): Selvfølgelig er der nogle, der skal have følelser i nogle sager i det her tilfælde, det må man beklage. Hver har sin interesse, og jeg har andre områder. Men jeg er nødt til at svare igen på visse angreb imod mig.

Martin Günter var heroppe og nærmest kræve, at forskellige partier skulle have tænkt på Ungdomshuset og lagt penge til side til bevarelse af Ungdomshuset. Men dertil kan jeg bare sige, at enhver borger kan gå ind på Internet og se, at SF har gjort alt for at kæmpe for Kulturfabrikken, hvorimod Ungdomshuset slet ikke blev nævnt med et eneste ord i protokollen. Jeg taler om protokol, jeg taler ikke om denne indstilling.

Vi taler om budget 2000, deri ligger forskellen. Det er den, som Martin Günter har henvist til, at andre partier ikke har sat penge til side til bevarelse af Ungdomshuset. Dertil vil jeg bare sige, at enhver borger kan gå ind på Internet og se, at SF heller ikke havde tænkt sig det. Så kan man heller ikke forlange, at andre skal gøre det.

Så vender jeg tilbage til Mikkel Warming. Ja, Mikkel Warming beviste, at kommunisme og socialisme egentlig ikke ligger ret fjernt fra fascisme på en måde, fordi her ser vi, oplever

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

vi, at når Enhedslisten bliver trængt, så begynder de at tage en svag gruppe og sammenligner det med en anden gruppe for at argumentere for deres holdninger.

Jeg kan kun sige, at jeg ikke var med til at starte medborgerhuset for indvandrere på Nørre Allé. Visse andre medlemmer fra Borgerrepræsentationen kan bevidne, at jeg blev helt overrasket over, at vi egentlig havde et indvandrermedborgerhus på Nørre Allé.

Jeg kan også sige, at det ikke er min stil i hvert fald. Jeg går heller ikke ind for et indvandrermedborgerhus, for jeg mener ikke, det er på den måde, man skal integrere folk. Ellers har vi altså også indvandrerklubber og -foreninger rundt omkring. Vi har brug for nogle indvandrermedborgerhuse, hvor man kan sidde og holde drukfester osv., osv.

CD ved alle har ikke nogen klar ideologi, så der er ikke tale om, at CD i dette tilfælde går sammen med de borgerlige for at knække en bestemt gruppe, overhovedet ikke. Tværtimod, jeg fik næsten hug fra de andre borgerlige partier for netop at sige: Tag det roligt, lad os lige undersøge alle muligheder for, hvordan vi kan klare denne problemsituation og udskyde spørgsmålet om bevarelse eller lukning af Ungdomshuset, og det fik jeg altså hug for i foråret.

At Ungdomshuset skulle have overlevet sig selv, kommer ikke bare fra Leslie, man læser det også af en tidligere bruger af Ungdomshuset. En af medstifterne har klart udtrykt til pressen, at han også mener, at Ungdomshuset har overlevet sig selv. Det er simpelt hen, fordi der er sket en enorm udskiftning, og brugerne er helt anderledes, og formålet er ikke det samme, som det har været altid for de unge.

Jeg mener stadig, at det her hus ligger forkert. Så kan Jens sige til mig, at det er en kendsgerning, at huset ligger der. Det ved jeg godt, men jeg har da lov til stadig at argumentere for, at jeg synes, det aldrig skulle have ligget dér. Jeg var ikke med til at tage den beslutning. Jeg levede, jeg var stadig ung, jeg hørte om det, men jeg har da lov til at mene, at det hus aldrig skulle have ligget dér.

Jeg har heller ikke beskyldt, så vidt jeg ved, brugerne for at være voldelige. Jeg er godt klar over, at vi har politirapport om, at de ikke er voldelige. Jeg siger bare, at der er klager over larm og drukfester osv. Jeg har også sagt, at jeg ikke har noget imod det. Jeg har bare sagt, at sådan nogle ting ikke kan ligge midt i et beboelseskvarter, det kan kun skabe problemer.

Med hensyn til renovering, ja man kan jo godt renovere den bygning, det er også så smukt sagt herfra, vi kan også bevilge to cifrede millionbeløb til det, men vi kender jo godt resultatet: Disse unge mennesker vil have, at den bygning skal se forfalden ud. Man kan også se det på, at de ønsker at male den facade. Vi kan jo se det. Jeg kan ikke som almindelig borger male min egen ejendoms facade. Så får jeg hug af myndighederne, det må man ikke. Man kan ikke engang sætte en parabol op.

Men de her unge mennesker har fået lov til at male det her hus midt på Nørrebro, og derfor mener jeg ikke, at de skal have lov til at være der, fordi man kan ikke male en kæmpe facade. Det gør man for øvrigt heller ikke på Nørre Allé. Brugere på Nørre Allé har ikke malet medborgerhuset, så vidt jeg ved, til med alle mulige farver. Hvis de gør det, så er jeg helt sikker på, at myndighederne vil gribe ind.

Så CD vil stadig ikke støtte ændringsforslaget fra SF og Enhedslisten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Morten Kabell, og jeg skal lige gøre Morten Kabell opmærksom på, at han har 3½ minut her i 2. runde.

Morten Kabell (Ø): Jamen det skal jeg så forsøge at holde mig indenfor.

Jeg vil starte med CD's ordfører, og jeg må da erkende, at jeg overvejede egentlig at gå op og sige det, der først var faldet mig ind, nemlig at mod dumhed kæmper selv guderne forgæves, og guderne ville nok have opgivet CD's ordfører på forhånd.

Men skidt, jeg vil dog gå lidt i kødet alligevel, fordi det er jo interessant, at konsekvensen af CD's politik på dette område, som vi hørte i dag, er, at ethvert tilbud, denne kommune stiller til rådighed, som er rettet mod en lille gruppe af borgere, skal fjernes, det skal væk, det skal jævnes med jorden.

Vi starter med indvandrerne. Hvad bliver så det næste? Så kan vi passende gå ind og nærmest ved kommunalt dekret lukke steder for bøsser og lesbiske. Vi kan gå i gang med at fjerne steder, som kun en lille del af befolkningen ønsker. Tankevækkende kulturpolitik, tankevækkende i en grad, så det, jeg nærmest kommer til at tænke på, er Goebbels' ord om, at når jeg hører ordet kultur, spænder jeg hanen på min pistol. Det er nogenlunde samme niveau, Benhaddou lægger her.

Jeg vil så give Louise Frevert en cadeau. Hun er i det mindste ærlig. Hun siger, hvad hun vil have. Hun vil have Ungdomshuset ryddet, jævnet med jorden, lukket, ja vi skal vel nærmest også sprede salt ud over det sted, hvor det har ligget, så der aldrig nogen sinde mere kan gro noget igen. Tak for ordene, det er sgu i det mindste ærligt – undskyld at jeg bandede.

Men det er dog hykleri grænsende til det uansvarlige og det uanstændige, når vi hører Socialdemokraterne, for hvad er alternativet? Nogle forblommede ord om ingenting: Jo men vi ser gerne en samlet udflytning, måske, vi ser også gerne, at vi finder nogle alternativer, men vi har ikke rigtig tænkt os at gøre noget for det, og forvaltningen skal i hvert fald heller ikke, fordi så kunne man jo risikere, at der skete noget.

Nogle af de ordførere, som tidligere har haft en meget høj ungdomspolitisk profil i Socialdemokratiet, tier helt stille. Jette Bergenholz Bautrup og Sif Holst Pedersen har jo netop ikke været på talerstolen og sige noget som helst. Det bekræfter åbenbart mine ord om, at så længe det er valgkamp, så længe det er valgtid, så kan man godt have en høj profil, og så kan man godt mene. Når det kommer til, hvor det betyder noget, så er der ikke noget som helst belæg for det.

Mona Heiberg var oppe og sige, og det har jeg hørt flere være oppe og sige, at vi ikke kan byde de unge det hus, vi kan ikke byde de unge de forhold. Tak, vil jeg sige, så stem for vores ændringsforslag om at bevilge de penge, der skal til for i samarbejde med de unge at renovere det, for så byder vi jo netop de unge et ordentligt hus. Så byder vi brugerne af Ungdomshuset et hus, som de selv har været med til at opbygge, som de selv er med til at renovere, som de selv er med til at indrette, sådan som brugerne vil have det. Det burde være en god formel for brugerstyrede aktiviteter i denne kommune.

Venstre burde også kunne støtte det, hvis de ellers mente noget med deres politik om, at folk selv skal være med til at administrere deres egen hverdag. Også det er åbenbart tomme ord og hule løfter. Der er ikke noget som helst, der tyder på, at man faktisk mener det seriøst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

(Kort bemærkning).

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare sige til Morten Kabell, at endnu en gang beviste han Enhedslistens arrogante optræden over for andre medlemmer.

Med hensyn til indvandrerforeninger sagde jeg ikke noget om, at man ikke skulle give midler til bestemte indvandrerforeninger. Men hvis formålet har været, at man skulle bruge nogle penge og ressourcer på en aktivitet, der har eksisteret og været kendt for at være dansk i næsten 100 år, så kan det ikke være meningen, at man skal forlange, at indvandrere også skal bruge det. De har indvandrerforeninger.

Der er blevet skåret ned i folkeoplysningsmidler. Da reagerede Enhedslisten slet ikke for at forsvare indvandrerforeningerne. Nej, da gik de stille med dørene.

Så lad være med at komme med det sludder om, at I forsvarer indvandrere. Det gælder kun om at skabe magtbaser for jer. Det er det eneste, I er ude efter.

Leslie Arentoft (V): Jeg beklager, hvis jeg har givet det indtryk, at Venstre har vendt på en tallerken i dette spørgsmål. Det er rigtigt, som der er blevet gjort opmærksom på, at vi siger i dag, hvad vi altid har sagt: Vi er imod Ungdomshuset. Det var vi fra starten af, og det er vi også i dag. Så er den klaret.

Så vil jeg sige, at hvis Ungdomshuset havde været en privat virksomhed, hvis det havde været en privat grundejer, så kan man være helt sikker på, at Enhedslisten og SF øjeblikkelig ville kræve stedet lukket og eventuelt fyldt med cement. Det er klokkeklart, når man iagttager deres nidkærhed over for det private erhvervsliv, hvad de ikke skal tilpasse sig af regler og restriktioner, hvad de ikke skal overholde af krav til hygiejne osv., osv.

Nu er det her ikke en privat erhvervsvirksomhed eller en privat grundejer. Næh, nu er det kommunens eget problem, og bob-bob, så slår man lidt ud med armene, og så siger man: Det kan da godt være, at der var en brand i 1996, men det gik jo ikke så galt, det blev jo aldrig til Göteborg. Det kan da også godt være, og jeg har altså leget med en hund i deres køkken, skulle jeg hilse og sige, og I var også til stede, da de klagede over, at rottegiften ikke virkede, fordi det betød, at man skulle gå rundt og finde rotterne rundt omkring i huset. I var selv til stede.

De her forhold er altså uhumske, og I ville selv have stemt for en nedlæggelse, hvis ikke det lige var fordi det var en kommunal sag, vi taler om her.

Så vil jeg godt gøre opmærksom på vedrørende den her aktivitetsudflytning, at det ikke er alle aktiviteter, som Venstre synes er bevaringsværdige. Rent faktisk mener vi, der kun er tale om øvelokaler, og vi har sagt, at vi gerne konstruktivt vil gå ind og finde minimum samme øvelokaleantal, det vil sige 4, gerne flere og også meget gerne i en bedre kvalitet.

Vi vil ikke være med til at give dem et nyt ungdomshus. Huset i Magstræde blev i tidernes morgen tænkt som et ungdomshus. Det gik nedenom og hjem, interessen forsvandt stille og roligt. Vi tror simpelt hen ikke, at der er behov for, at man giver en gruppe mennesker specielle rettigheder. De kan benytte de samme tilbud, som vi alle sammen kan benytte i byen.

Så vi går ikke ind for, at der skal laves et nyt ungdomshus noget sted, men vi vil gerne se på de aktiviteter, herunder øvelokaleproblematikken.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Så er det blevet sagt, at man ikke har kunnet påvise, at der er kriminelle aktiviteter. Næh, fordi det, man har spurgt om, er, om politiet havde nogen problemer i forhold til straffeloven med stedet derude. Det er det, der ligger i den indstilling, der er kommet fra politiet.

Det betyder ikke, at de ikke har de her 100 klager om året på stedet. Jeg talte med politiet så sent som i går, og de kunne bekræfte det, jeg siger her. Det, der er blevet spurgt om, er i henhold til straffeloven, og der har man ikke kunnet bevise, at hver gang der bliver lavet en demonstration, og den udgår fra Ungdomshuset, så er det mærkeligt nok, at SevenEleven og McDonalds får smadret deres ruder. Det er et tilfældigt sammenbrud, der sker gang på gang, men man har ikke kunnet bevise det, og derfor skal jeg selvfølgelig ikke stå og insinuere, at det forholder sig på den måde.

Der er et andet problem ved at udflytte aktiviteten Ungdomshuset til en anden lokalitet, og det er jo, at det er utrolig stejle unge mennesker, vi har at gøre med her. De insisterer på at være selvstyrende. Jeg tør dårligt bruge ordet »autonom« i den her sammenhæng, men det er faktisk det, de insisterer på, være selvstyrende. De frabeder sig så meget som den mindste indblanding fra kommunens side, hvor jeg dog mener, at hvis vi har en kommunal institution, så er det da et rimeligt krav, at man siger, at vi skal kunne følge med i, hvad der sker.

Debatten her bærer jo også præg af, at vi i virkeligheden ikke ved, hvad der sker derude. Vi gætter, vi siger, jamen der kommer så og så mange mennesker. Nogle siger 25, andre siger 100 om ugen. Det er et stort gætteværk, fordi vi aner ikke, hvad der foregår derude.

Ja, der kommer en 3. runde – ikke?

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Det gør der sikkert.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): Du kan få lidt af min taletid.

Hvor bliver der dog sagt meget følelsesladet sludder i aften, og noget af det er helt uforståeligt, f.eks. Kaja Jacobsens udtalelser om halvfjerdsrfolkelighed kontra den nye folkelighed, som hun åbenbart har patent på. Jeg er meget spændt på at få det uddybet.

Huset på Jagtvej kan ikke leve op til al den sentimentale argumentation, som venstrefløjen præsterer her i aften. Det ville være rart, hvis venstrefløjen en gang imellem forholdt sig til realiteterne.

En af realiteterne er, at ingen af de omkringliggende beboere vil tale Ungdomshusets sag. Det er ikke, fordi de ikke kan lide unge mennesker, men fordi naboerne gennem årene har haft en række dårlige oplevelser med Ungdomshuset. Det er det forhold, Det Radikale Venstre også ønsker at forholde sig til, ud over at vi som sagt mener, at der skal være plads også til selvorganisering og ikke kun til det færdigsyede.

Derfor ønsker vi Ungdomshusets aktiviteter i nye rammer, og derfor skal der findes nye lokaliteter, og den sag vil vi følge op på.

Karin Storgaard (A): Jeg vil sige, at vi i Kultur- og Fritidsudvalget vel har forsøgt alle steder fra at prøve at få en mulighed for at få nogle tålelige forhold for de unge. Vi har i hvert fald fra Socialdemokratiets side bedt Kultur- og Fritidsforvaltningen undersøge løsninger for at bevare huset.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Vi har bl.a. været inde på, at man kunne indrette nogle ungdomsboliger øverst oppe. Det viste sig så, at det kunne man ikke, det ville blive alt for dyrt på grund af lydisolering ved koncerterne, og det ville alene koste 750.000 kr. pr. lejlighed. Der var også det med trætrapperne, så man heller ikke kunne få tilladelse til at lave det.

Så har vi bedt om at få en undersøgelse for råd og svamp, for det er jo meget godt, at man, inden man sætter et hus i stand, undersøger, hvordan det ligger med råd og svamp. Det viste sig ved stikprøvekontrol, at der var ægte hussvamp både i vindueskarmene og oppe ved loftskonstruktionen. Det alene, altså at skulle udbedre bare hussvampen, koster 50.000-70.000 kr.

Så er det i øvrigt tit, at der viser sig mere, når man først får lukket op for det, det siger eksperterne i hvert fald, så kan det være meget mere omfattende end først antaget. Det er jo også det, som ligesom fremgår af Teknisk Afdelings notat fra 17. februar 1999. Der står der nemlig, at angrebets omfang først kan konstateres ved åbning af loftskonstruktionerne.

Men det er jo så ikke de eneste udgifter, hvis man skal gøre huset nogenlunde beboeligt, eller hvad vi skal kalde det, at man kan være i det, og vi kan være det bekendt. Der er jo mange andre ting i huset, der mangler. Der er ikke nogen varme, der er ikke nogen ordentlige toiletter, der er masser af andre ting.

Ungdomshusets brugere har i øvrigt også fået et alternativt tilbud, det var også det, Mona Heiberg nævnte, men det har de altså takket nej til.

I øvrigt forstår jeg ikke rigtig, at huset, aktiviteterne og menneskene ikke kan skilles ad. Der er vel ikke noget i vejen for, at de aktiviteter og de mennesker kan gå nogle andre steder hen, at man kan foretage de samme aktiviteter andre steder.

Jeg har bl.a. talt lidt med Mogens fra Ungdomshuset om Gøglereskolen, som jeg kunne forstå var en af de ting, han var meget interesseret i, der er jo mange andre aktiviteter derude. Jeg siger til Mogens: Jamen jeg kan ikke forstå det. De aktiviteter med at lave noget for skolebørnene og for skolefritidshjemmene kan vel foregå praktisk taget hvor som helst, og det kan man da fortsætte med, det er da ikke en aktivitet, der behøver at holde op, selv om man ikke kan være i Ungdomshuset.

Så siger Kaja Jacobsen, at der er manglende forståelse for kulturen i Ungdomshuset. Så vil jeg sige på Socialdemokratiets vegne: Hus forbi.

Morten Kabell taler om et middelmådigt provinshul og nogle, der vil nedlægge alt. Jamen så vil jeg bare sige, at så er argumenterne altså sluppet op, kære Morten Kabell.

Så vil jeg i øvrigt sige, at der jo i København er mange forskellige tilbud til mange forskellige unge og både til større og til mindre grupper. Vi vil da også gerne sige ja til tilbud og udbud, men det kunne jo godt være et andet sted end i Ungdomshuset på Jagtvej.

Så siger Lars Hutters, at unge selv vil være med til at bestemme. Jamen har de unge ikke mulighed for at bestemme andre steder? Alle andre steder i København, hvor vi kører med brugergrupper, har man jo indflydelse. Hvorfor skulle de unge ikke kunne fortsætte med det et andet sted?

Når Lars Hutters taler om straffeaktion, så er argumenterne altså også sluppet op hos Lars Hutters, desværre. Det er sjældent, synes jeg, at argumenterne sådan slipper op, men det har de altså gjort her.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Mikkel Warming må jeg næsten sige det samme til. Der mangler nogle saglige argumenter. Han siger, at flertallet er dumme. Jamen så kunne jeg sige: Æv-bæv. Det, man siger, er man selv. Er det ikke sådan små børn siger? Og Socialdemokratiet fører krig mod alle. Hvad i alverden er det for noget forbasket vås.

Så nævnte Morten Kabell også kriminelle autonome. Mig bekendt er der ikke nogen i aften, der har udtalt sig om det, og Socialdemokratiet har i hvert fald slet ikke. Tværtimod har jeg gjort opmærksom på, at Ungdomshuset har udviklet sig til et ungdommens kulturhus.

Til ændringsforslagene fra SF og Enhedslisten må jeg desværre vende tommeltotten nedad. Jeg vil ikke kommentere det yderligere, for det har jeg faktisk gjort både i tidligere indlæg og i det her.

Men som sagt mener vi stadig væk, det er nogle gode aktiviteter, nogle gode initiativer, der er i huset, og det vil vi stadig væk gerne videreføre et andet sted.

Men det er altså ikke Socialdemokraterne eller andre partier, der finder ud af, hvor de skal være henne. Det har vi altså forvaltningen til, og jeg har da tiltro til, at forvaltningen kan finde et alternativt sted, hvor de unge kan være.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Blot for at afkræfte en myte, som begge de socialdemokratiske ordførere, Karin Storgaard og Mona Heiberg, har fremført fra talerstolen.

Der var, sidste gang man diskuterede lukning af Ungdomshuset, på intet tidspunkt tale om et officielt tilbud fra kommunen/KUC til Ungdomshusets brugere om at få Huset i Magstræde, på intet tidspunkt. Det var noget, der blev diskuteret, mest som en joke, fordi man lige havde brugt 15 mill. kr. på at sætte det i stand i Det Rådgivende Ungdomsudvalg, hvor jeg selv sad.

Men der var aldrig på noget tidspunkt tale om et officielt tilbud fra KUC/Københavns Kommune om Huset i Magstræde, så den holder ikke.

Lars Hutters (L): Den socialdemokratiske ordfører, Karin Storgaard, sagde for lidt siden heroppe fra talerstolen, at jeg åbenbart ikke havde argumenter. Samtidig sagde Karin Storgaard, at Socialdemokratiets intention i denne sag er at bevare de gode aktiviteter i Ungdomshuset.

Jeg vil godt bede om, at salen endnu en gang noterer sig, hvad det var, jeg stillede spørgsmål om i mit første indlæg. Jeg spurgte: Er denne sag fra flertallets side en sag, hvor man vil bevare aktiviteterne, hvor man sætter pris på den selvaktivitet og egenorganisering? Hvis dette er tilfældet, så vil jeg gerne have en dokumentation for, hvordan man gør det. Hvis ikke jeg kan få denne dokumentation, og den forventer jeg at få her i 2. runde, så har jeg svært ved at se andet, end at så skyldes det en hævnaktion, en straffeaktion fra flertallets side over for en gruppe unge, som ikke bare uden videre retter sig efter, hvad vi og andre vil mene i denne sag.

Dermed har jeg, vil jeg sige til den socialdemokratiske ordfører, Karin Storgaard, rent faktisk lagt bevisbyrden over på Socialdemokratiet. Det er Socialdemokratiet, der skal bevise, om det er for at bevare vækstlagene blandt de unge, eller det er en straffeaktion.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Indtil videre er hverken Socialdemokratiet eller andre, f.eks. Det Radikale Venstre, som mener, at det her er for de unges eget bedste, for at bevare de gode værdier, kommet med denne dokumentation.

Jeg kan også gøre det på en anden måde: Hvis ikke det skulle være en straffeaktion, så må jeg gå ud fra, at Socialdemokratiet og De Radikale kan stemme for det 3. ændringsforslag, »mere subsidiært«, som SF og Enhedslisten har lagt frem, der hedder, at der skal foretages en samlet udflytning af Ungdomshusets aktiviteter, samt at Ungdomshuset ikke opsiges, før der er fundet genhusning til disse aktiviteter.

Det vil være en dokumentation for, at det rent faktisk er for at bevare de gode aktiviteter, som Karin Storgaard sluttede af med for lidt siden. Jeg vil bare lige sige, at der mangler altså bare noget dokumentation for, at det er rigtigt.

Jeg kunne også godt tænke mig at høre, om Socialdemokratiet vil stemme for det, om Det Radikale Venstre vil stemme for det.

Så vil jeg lige sige, at mig bekendt, fordi nu har det interesseret mig i mange år, er det ikke helt rigtigt, som Inger Marie Bruun-Vierø fra De Radikale for lidt siden sagde, at der ikke er nogen af naboerne, der vil have, at Ungdomshuset forbliver. Det er altså ikke rigtigt. Jeg kender flere derude, der er naboer til det, som rent faktisk, til trods for at det er besværligt, sætter pris på, at de unge er der. Så det var ikke helt rigtigt, når man siger hundrede procent. Jeg ved også godt, det vil jeg ikke benægte, at der er naboer, der ikke synes om det.

Men kunne vi ikke godt få en lidt sober debat fra Socialdemokratiets side. Kom nu op og vis, hvad det er I vil, og lad være med det der med at skyde det over til forvaltningen. Dette er en politisk indstilling, og forvaltningen skal have nogle politiske signaler om, hvad det er der skal ske.

Så hvis I vil have lukket Ungdomshuset, men hvis I vil have bevaret aktiviteterne, så kan I i det mindste stemme for det 3., mere subsidiært, som SF og Enhedslisten har stillet.

Preben Møller Hansen (P): Der bliver sagt utrolig meget fra denne talerstol, men det er meget lidt konkret, der siges. Den eneste, der har været helt konkret, er Louise Frevert. Ellers er det forskelligt, hvad man beskylder den ene part for og så bagefter den anden.

Der var en, der sagde: Mod dumhed kæmper selv guderne forgæves, og det var rettet til en af repræsentanterne i denne sal. Jeg kunne jo vende billedet og sige, at det kan man jo godt give udtryk for, hvis man mener, det er en reel måde at argumentere på, når man ønsker at få noget igennem. Det vil jeg nu undlade at gøre i denne sag.

Så var der en, der sagde, at det var en historisk bygning. Der vil jeg sådan set godt give den pågældende ret. Jeg var nemlig til bal der i november måned 1944, og der traf jeg en ung pige på 15 år, og jeg pillede bukserne af hende på en trappegang. Der burde selvfølgelig være en eller anden plade på denne bygning, fordi jeg har foretaget den handling i 1944.

På den anden side vil jeg også give udtryk for som Louise Frevert, at det ikke er slum, man skal give den danske ungdom, det er helt andre ting, man skal byde dem. Det, der er derude, er i hvert fald slum, og det skal selvfølgelig erstattes.

Men så lyttede jeg til, hvad de forskellige siger, og så kigger jeg efter, hvad de ellers skriver. Og hvad er det så, man skælder Socialdemokraterne ud for at gå ind for? Det er, at de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

skal søge et andet sted, hvor disse aktiviteter skal udfoldes. Jamen hvad er det, de selv skriver, de, der angriber Socialdemokratiet? De skriver f.eks. her:

Borgerrepræsentationen beslutter, at der foretages en samlet udflytning af Ungdomshusets aktiviteter. Ungdomshuset opsiges ikke, før der har fundet genhusning af aktiviteterne sted.

Det er jo nøjagtig det samme, som Socialdemokraterne går ind for i deres forslag. Der er bare den lighed mellem de to, at der ikke er nogen af dem, der overhovedet anviser, hvor de skal hen.

Jeg har nogle erfaringer fra 1970, hvor jeg var med til at besætte Danmarks Rederiforening, og hvor vi fik en udtalelse fra statsadvokaten, hvor han resolverede, at der ikke skulle rejses tiltale mod undertegnede.

Men vi har jo her i København Amalienborg, hvor der er 4 fløje, og det er faktisk kun de 2, der bliver brugt. Hvad er der i vejen for, at man snupper den ene fløj og så siger: Her, venner, det er fanden fløjteme jeres?

Jeg synes, det ville være en god idé, hvis man kom med sådanne konkrete forslag og gik i spidsen, ikke var bange for at få en fængselstur, men gik i spidsen for at sikre ungdommen de faciliteter, som den har krav på.

Men det er der ingen, der gør. De beskæftiger sig kun med at skælde hinanden ud, og det er ikke værdigt for en Borgerrepræsentation. Det er bedre, at man diskuterer sagligt og alvorligt, hvad vi gør i den givne situation, og finder frem til et eller andet, som man mener er det bedste.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Ja tak, og så er det Per Bregengaard, og derefter ...

Preben Møller Hansen (P): Hov, jeg glemte sgu lige en ting. Det var til min ven, der sidder dernede. Han snakkede noget om dumhed og alt det skæg, men så vil jeg sige: Mange er kaldet, men få er udvalgte. Kig på dit personlige stemmetal og se så, hvem der er udvalgt i denne sal.

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil prøve at lade være, og jeg skal nok holde det, med at sige noget om, hvad andre har sagt, fordi så vil jeg hurtigt løbe sur i det her.

Det forholder sig med ungdomsmiljøer og måske meget naturligt, at det går op, og det går ned, og de skifter karakter. Det er nye, der kommer til, og gamle, der gror op i voksendommens rækker, eller hvad det nu hedder.

Sådan er det også med Ungdomshuset. Det er klart, at hvis Ungdomshuset i lang tid har ligget dødt hen, så må man da ligesom overveje den plads, det optager, og de midler, der er bundet i det.

Sådan som jeg har fornemmelse af denne sag, og det har jeg egentlig sådan temmelig godt, så var der en død periode i sommeren 1997, hvor det også var en temmelig hed sommer. Det, der skete omkring Ungdomshuset, jeg ved ikke rigtig, om det havde noget med Ungdomshuset at gøre, var, at gården bagved var tilholdssted for nogle sumpere, som brændte bål af og støjede og larmede osv., og der var en masse klager over de her ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Når man hører på debatten i dag, så skulle man tro, at folk havde det der sommeren 1997 inde i hovedet, og at tingene omkring Ungdomshuset ikke havde forandret sig siden hen. Det mener jeg, de har, og det er måske også derfor, nogle har været overrasket over de ting, der foregik der.

Så jeg synes, man skal prøve ligesom at respektere bevægelser i ungdomsmiljøer og prøve at sige, hvordan status er i dag.

Så er det jo sådan med huse, at de har en eller anden ånd, de er rammen om et miljø, og det er ikke sådan at flytte og plante om. Altså det er da det samme med mig. Jeg vil nødigt flytte fra den lejlighed, hvor jeg bor, for det føler jeg ligesom er mit sted. Men selvfølgelig kan enhver rationel ekspert sige, at jeg kan jo lige så godt finde mig til rette i en hvilken som helst anden 4½-værelses-lejlighed, som ikke ligger der hvor jeg bor.

Men sådan et hus har noget ånd, det er et levende sted, og det der levende sted er befolket af nogle frontløbere, igangsættere, nogle, som har en virkelyst i det der miljø og ligesom kan få noget rum for de ting, de gerne vil skabe. Det er det ene karakteristikum ved sådan et sted.

Det andet karakteristikum er, at sådan nogle fristeder jo altid også er en magnet og et rum for nogle sumpere, nogle mere eller mindre sølle eksistenser blandt de unge, hjemløse og sådan noget. Jeg er udmærket klar over, at det også er en del af Ungdomshuset.

Man kan sige, at det er for dårligt, at kommunen ikke har noget andet at tilbyde dem. Det har man måske ikke, og noget andet er, at det er nogle, der er svære at få fanget ind i det traditionelle sociale system.

Men der er ikke nogen tvivl om, at det samspil, der er mellem frontløberne, igangsætterne og de der andre, betyder, at der sker et ret godt og omfattende socialt arbejde der. Det er et fristed for de her unge, og Dansk Folkeparti har jo et varmt hjerte også for de hjemløse, og det giver dem noget mere kvalitet i livet, end hvis de skulle være mere ude på gaden.

Det synes jeg, at man skal tage med i betragtningerne, og det er også meldingerne fra dem, der er ansat til at lave socialt opsøgende arbejde, at de er udmærket klar over, at stedet også har den kvalitet.

Jeg husker som forholdsvis ny i Borgerrepræsentationen de første år i slutningen af 1980'erne. Da blev der holdt den ene diskussion om Christiania efter den anden. Det skulle lukkes, og det var der flertal herinde for, inklusive Socialdemokratiet.

Men på et eller andet tidspunkt, omkring 1990, skiftede Socialdemokratiet faktisk kurs. Jeg husker Winnie Larsen-Jensen på talerstolen i den forbindelse.

Vi var jo alle sammen, Winnie Larsen-Jensen inklusive, enige om, at på Christiania var der meget skidt. Det er der stadig væk. Der er pusheri, der er centre for kriminalitet og det ene og det andet. Men samtidig er det jo også et rum for nogle af de her eksistenser.

Det, som Socialdemokratiet var nået frem til, var, at man ikke kunne genhuse dem de andre steder i byen. Der var ikke et sted, hvor man kunne have det her rum for dem, og hvor de kunne have det her liv. Det der med at sende dem rundt i byen vil skabe mange, mange flere problemer, og det vil koste det hvide ud af øjnene.

Den erkendelse synes jeg, men også, at det her ikke er i den målestok, som Christiania er, at man skulle have omkring det her sted som Ungdomshuset. Altså det er dog en gammel kendsgerning, at man altså ikke fjerner pjalteproletariatet ved at hive pjalterne af kroppen på

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

dem. De eksisterer som pjaltproletariat alligevel og endda nøgne, uden tøj. Selv Mussolini blev, da han sanerede Rom, nødt til at erkende de her ting.

Det ene argument, som jeg synes, vi har manglet lidt, er det socialpolitiske. Det andet er, at vi gerne vil have en fredelig by, en tolerant by, og det betyder, at der skal være rum for alle, at alle et eller andet sted har fristeder og udfoldelsessteder, også selv om det skaber en eller anden form for problemer. For ellers oplever vi jo selvdestruktion, men også forskellige desperados inklusive nogle desperados, der iklæder det en eller anden politisk form, som man giver udtryk for.

Men ønsker vi den her fredelige og tolerante by, skal man have steder som Ungdomshuset. Og hvorfor bevæge sig bort fra den situation ved at rive møget ned og skabe desperation i forskellig form?

Man må sige, at indimellem har Socialdemokratiet jo erkendt sådan nogle ting her. Jeg nævnte det der eksempel med Christiania. Hvis man skal tage et nyere eksempel, så kan man tage f.eks. huset i Baldersgade, hvor Socialdemokratiet jo også var aktivt medvirkende til dengang at få reddet kastanjerne ud af ilden og få skabt det her hus, således at man ikke oplevede nye frustrationer og konfrontationer, som der var ret mange af på det her tidspunkt.

Jeg synes godt, man kunne tage sådan nogle betragtninger ind, når man skal afgøre denne sag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg vil sige til Per Bregengaard, at taletiden blev overskredet så meget, så der ikke er noget, der hedder en 3. runde for Per Bregengaard.

Jette Bergenholz Baurup (A): Jeg vil gøre det meget kort, fordi vi har da en ordfører på netop dette punkt, som jeg synes har gjort det utrolig godt.

Men det var, fordi Morten Kabell mente, at jeg i valgkampen skulle takkes de unge ude på Jagtvej. Han mente, jeg kunne få stemmer fra de unge på Jagtvej, og derfor gik jeg ind og talte deres sag før valget.

Jeg har aldrig talt de unges sag i huset på Jagtvej, aldrig. Jeg tror, Morten Kabell er udmærket klar over, at da jeg sad som formand for Det Rådgivende Ungdomsudvalg, var det rent faktisk sådan, at vi i Socialdemokratiet gerne ville lave aktiviteter, gerne ville gøre noget for ungdommen, men hele ungdommen i Københavns Kommune. Det kan ikke være rigtigt, at der er en lille gruppe unge, der går ind og tiltager sig nogle rettigheder.

På daværende tidspunkt var det en kæmpegen for alle naboerne derude. Vi havde sagen oppe gang på gang i Det Rådgivende Ungdomsudvalg. Herudover havde vi også, Morten Kabell og jeg, en hel del skriverier sammen, det var artikler i Ekstra Bladet, det var artikler i forskellige blade. Så derfor kan det altså ikke komme bag på Morten Kabell, hvad jeg står for.

Men jeg vil så godt sige, når det bliver sagt her fra talerstolen, at man ikke fra Socialdemokratiets side overhovedet har været inde og give alternativer til de aktiviteter, der i dag er i Ungdomshuset på Jagtvej, at det jo ikke er rigtigt. Man har jo i Det Rådgivende Ungdomsudvalg været inde på bl.a. huset i Magstræde. Det kunne ikke engang komme på tale, fordi allerede på daværende tidspunkt sagde de unge: Det ønsker vi ikke, vi ønsker slet ikke at gå ind i en dialog. Vi var sammen, Mikkel Warming, Morten Kabell ... (*Afbrydelse*). Du skal nok få ordet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Det er sådan med Enhedslisten, at de kan ikke i dag overhovedet tolerere, at andre kommer op og siger, hvordan tingene ser ud. Det er som om man har patent på Ungdomshuset på Jagtvej. Prøv lige at slappe af og så sige, at her er man altså i en forsamling, hvor vi gerne vil høre andres mening.

Det var sådan, at vi fra Det Rådgivende Ungdomsudvalg var samlet ude på Jagtvej med en lille gruppe, jeg tror, det var på 15 unge, og vi fik en god debat. Men lige meget hvad KUC, lige meget hvad vi ønskede at fremkomme med, så kunne ingen tage stilling til det. Man skulle tilbage i brugerrådene, man skulle tilbage til det ene og det andet for lige at høre, hvad rådene sagde til det.

Det er jo det, vi har hørt gang på gang. Det tror jeg også, KUC kan nikke genkendende til. Det er jo det, de har kørt med med hensyn til Ungdomshuset på Jagtvej.

Der er gode aktiviteter, og når vi fra Socialdemokratiets side siger, at vi godt vil være med til at flytte nogle af de gode aktiviteter ud andre steder, så mener vi det helhjertet. Så er der nogle grupper, det er spillegruppen og teatergruppen og flere andre, som vi virkelig gerne vil være behjælpelige.

Men tager man og flytter alle aktiviteterne samlet ud et andet sted, så kan vi lige så godt bruge de 6 mill. kr. og så sige: Jamen o.k., så beholder vi Ungdomshuset på Jagtvej.

Vi vil gerne, at alle unge, og vores ungdomspolitik er også, at alle unge skal have samme muligheder. Det er en gruppe i Ungdomshuset på Jagtvej, der er utrolig lukket. Det kunne være rart, hvis sportens folk også kunne komme derind, det kunne være rart, hvis teaterfolk, det kunne være rart, hvis folk alle vegne fra kunne komme derind, men det er en meget lukket gruppe.

Og så kan man sige, jamen alle aktiviteterne er der. Jamen hvad er det for en kultur, hvad er det præcis for en gruppe, der er i Ungdomshuset på Jagtvej?

Men vi har været positive, vi har været meget positive fra Socialdemokratiets side. Vi har også været positive med hensyn til, at selvfølgelig skal der, når det her hus lukker, skaffes andre lokaler til mange af de aktiviteter. Det står vi fast ved.

Så derfor kan jeg ikke se, at vi skulle være usaglige, og at det ikke er en sober debat, som Lars Hutters siger. Socialdemokratiet vil også ungdommen, vi vil også hele ungdommen. Vi vil også grupper ude i Ungdomshuset på Jagtvej, men vi vil ikke have påduttet nogle ting, hvor vi siger, at den kan ikke holde. 6 mill. kr. er mange penge. Er det så et hus, som er levedygtigt, eller er det det ikke?

Så det er derfor, vi har den holdning i dag, og vi stemmer for, at Ungdomshuset på Jagtvej skal lukke. Det er der slet ingen tvivl om, det stemmer Den Socialdemokratiske Gruppe for, og det er jo præcis det, man har efterlyst fra Lars Hutters' side.

Men jeg synes, at så kunne vi jo stoppe, og så kunne vi sige, så lad os få den afstemning, hvis det er det, man hele tiden ønsker.

(Kort bemærkning).

Morten Kabell (Ø): Jette Baurup taler bevidst og positivt usandt, når hun hævder, at KUC tilbød huset i Rådhusstræde/Magstræde til de unge brugere i Ungdomshuset på Jagtvej 69.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Det har aldrig, aldrig været tilfældet. Det blev, det vil jeg godt medgive Jette Baurup, over en ganske hyggelig og lidt løssluppen diskussion over et par øl efter lidt mad i Det Rådgivende Ungdomsudvalg nævnt: De kan vel bare flytte herind.

Men der er aldrig nogen sinde blevet fremsat et tilbud fra KUC om, at man vil rykke de aktiviteter ud, der måtte være nødvendige, eller man vil stille den plads til rådighed, der måtte være brug for for at genhuse huset på Jagtvej i huset inde i Magstræde/Rådhusstræde, aldrig. Og Jette Bergenholz ved det også godt.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (A): Når Morten Kabell siger, at vi aldrig har drøftet, om de unge skulle have huset på Jagtvej, så kan jeg læse op her, det er en indstilling fra 1999, BR 186/99, der står:

»De unge på Jagtvej har tidligere set på huset i Rådhusstræde, men meddelt, at dette efter deres mening ikke er egnet til Ungdomshusets aktiviteter.«

Så tror jeg, alt er sagt om, hvem er troværdig, hvem er utroværdig.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Morten Kabell for en kort bemærkning, og så er det sidste gang; ellers går du på talerlisten.

(Kort bemærkning).

Morten Kabell (Ø): Jamen dermed giver Jette Bergenholz Baurup mig også ret. Der har aldrig nogen sinde været tale om et tilbud, og det er jo det, som Jette Baurup har været oppe og hævde, at der har. Det er jo det, som andre har været oppe og hævde, at der har, men der har jo aldrig været tale om et tilbud.

Dermed behøver man ikke at diskutere mere. Du har helt ret, Jette Bergenholz Baurup: Hvem er det, der er troværdig, hvem er det, der er utroværdig? Jeg ved det godt.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jette Baurup for en kort bemærkning, og ellers er det på talerlisten.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (A): Morten Kabell, det står sort på hvidt, det har været fremlagt her i Borgerrepræsentationen. Morten Kabell ved, at vi også har drøftet det i Det Rådgivende Ungdomsudvalg. Der er blevet sagt: Vi ønsker ikke at flytte til huset i Magstræde. Der har ikke ligget kontrakt, der har ikke været de store forhandlinger. De unge har sagt: Det ønsker vi ikke. Vi har peget på andre steder – det ønsker man ikke.

Så hvad er problemet? Troværdighed. Det tror jeg nok, at Morten Kabell må sige. Hvem er det, der er troværdig her? Jeg tror, alle her godt er klar over, hvad der efterhånden sker.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal love Jette Baurup, at jeg ikke har den opfattelse, at jeg personligt eller andre har patent på noget som helst – ikke andet end at vi dør en dag, det er en rimelig sikkerhed. Jeg skal heller ikke begive mig ind i Preben Møller Hansens overvejelser, hvorvidt vi går til bal med eller uden trusser. Det vil jeg overlade til hans egen historie.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Men jeg vil gerne tage det udgangspunkt, at selvfølgelig skal man diskutere seriøst og komme med argumenter. Det er klart, debatten har bølget frem og tilbage igennem lang tid.

Grundlæggende kan man vel stille det op på den måde, at der er synspunkter, der siger, at der skal være plads til nogle mennesker, som måske ikke passer ind i de normale institutioner. Det kan man så mene ja eller nej til. Så enkelt kan det være.

Skal der være udfoldelsesmuligheder for den slags mennesker i vores storby? Det kan man svare ja eller nej til. Når man så har gjort det, bliver man jo pisket til som politiker at forholde sig til: Nå, hvordan så, hvis man har sagt positivt ja.

Det, der ligesom er det vanskelige her i debatten at komme frem til, er, at et flertal vil lukke huset, uden at man i øvrigt har anvist noget som helst andet. Der er ingen af os selv, der, hvis vi var ved vores fulde fem, ville flytte fra vores lejlighed eller vores hus, før vi havde fundet et andet sted at bo. Det var kun, hvis vi var pisket til det, men vi ville da ikke gøre det.

Og her er man altså i gang med selvfølgelig at lukke et miljø, og hvad der så sker i øvrigt, er der ingen, der ved noget om, og flertallet bekymrer sig egentlig ikke om, hvad der så sker, krydser måske fingrene under bordet og håber, at det bare går i sin egen mor, at der ikke sker noget, og at det opløses.

Det er da fint nok, så kan man sige det, men det er søreme ikke det, der står i indstillingen. Der står, at man vil lede efter noget. Det er et forsøg på at holde debatten på, hvor den jo ligger. Der synes jeg stadig væk, at flertallet skylder et svar.

En kort kommentar til Benhaddou om indvandrere i folkeoplysningssammenhæng. Det er ikke sandt, hvad Benhaddou siger. Vi får en diskussion senere i dag om en pulje til indvandre-re netop på 1 mill. kr., og det har jeg selv sammen med andre lod i.

Jeg har ikke lukket nogen. Det var det forrige Folkeoplysningsudvalg, der ændrede praksis, og man kan i øvrigt også gå ind og diskutere, om foreninger skal holde den lovgivning, uanset hvor de måtte komme fra.

Derfor afsætter vi nu også penge for netop at stimulere, at folk med andre opfattelser af, hvordan kulturelle ting skal være, kommer til at passe ind i selve folkeoplysningsbegrebet, så de dermed kan få støtte. Det er noget sludder.

Til Leslie vil jeg sige – han er her ikke, så derfor er der ingen grund til at komme ind på det med rotter og alt muligt ... der er han. Jeg vil sige, at det interessante ved huset er, og det vil jeg give Leslie som det eneste, at de sagde, de havde problemer med rotter, og hvorfor det? Det kan enhver jo sige sig selv, fordi der er problemer med faldstammerne i huset. Det er ikke usædvanligt i huse i København.

Når man opdager, at der er rotteplage, så river man altså ikke huset ned. Næh, man kalder på de kommunale rottefængere, hvoraf jeg tror, vi har 12, og så kommer de meget kvalificerede mennesker og tager sig af problemet.

Men selvfølgelig, hvis de kom til det her hus, så ville de også sige: Vi må altså gøre noget ved rørene, hvor rotterne kommer fra. I det økonomiske oplæg, den rå model, vi snakker om, på de 2 mill. kr., er dette også indeholdt. Så glem nu det om rotterne og alt det andet.

Det afgørende er, hvad i øvrigt er forbigået diskussionen, at man har – det har jo været Folkets Hus tidligere, jeg kom der også selv i min ungdom, et pragtfuldt sted – en af de største sale i bydelen med balkon rundt omkring, hvor man i øvrigt også kan sidde og spise, hvis det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

nu var indrettet til det. Det er jo synd og skam; man får nemlig ikke andre steder ude i den bydel, som kan anvendes.

Det har været oplægget, mens jeg har været med Kultur- og Fritidsudvalget derude, at spørge dem: Kunne I forestille jer, at I kunne spille sammen med lokalområdet med institutioner, skoler og andre ting, der i dagtimerne faktisk godt anvendelsesmæssigt kunne bruge sådan en stor sal? Det mangler vi i alle vores institutioner i forvejen. Og svaret var positivt fra de unge. Men det er klart, man kommer ingen vegne, hvis holdningen i øvrigt blandt flertallet er, at det bare skal nedlægges.

Jeg ved ikke, om det betyder, at man vil smadre huset, og i øvrigt om man har afsat penge til at nedrive det. Det bliver meget bekosteligt, vil jeg gøre opmærksom på. Det kan næppe gøres for under 7 mill. kr. Vil man rive huset ned, vil man prøve at afspærre det, vil man gå ind og lave vandalisme og smadre den store sal, så man er sikker på, at de ikke kan være der, eller hvad er strategien? Hvad er flertallets råd sammen med politiet til de andre myndigheder, der nu skal ind og handle? Hvad er det, man er i gang med?

Jeg synes ikke, det er gennemtænkt, og jeg synes, at flertallet i virkeligheden skulle give de unge mennesker derude en chance for at vise, at de faktisk har noget at have det i, når de ytrer, at de godt vil være positive til at udvikle dette sted også til noget andet, end det er i dag.

Mikkel Warming (Ø): Oprindeligt meldte jeg mig på, da jeg hørte Leslie Arentoft stå heroppe og fortælle, hvor meget vi alle sammen gætter på, hvad der sker i det hus.

Vi har hver vores erfaringer med huset. Nogle har kun været der på udvalgsbesøg, andre har ikke været der, nogle er der oftere. Det er sådan set også lige meget, fordi hvis der er én ting, der er sikker, så er det, at de folk, som under denne debat har talt om de her 25 mennesker, eller som i pressen, borgmester Thustrup Hansen, har talt om de 25 mennesker, gætter, de gætter højt og flot, plukker tal ud fra luften.

Dem, jeg vælger at tro på i første omgang ud over ens personlige erfaringer fra huset, er, hvad der står i indstillingen fra Københavns Ungdomscentre. Der står på side 15 nederst:

» - Ungdomshuset benyttes daglig af 75-100 personer.

- Ved musikarrangementer besøges Ungdomshuset af op til 700 personer.«

Det er, hvad KUC siger om brugertallet. Det kan man så mene er et gæt, men det er dog et sted at have et udgangspunkt. De 25 mennesker er noget, man plukker ned fra himlen. Det andet baserer sig så til gengæld på, hvad KUC siger.

Er det for få? for i så fald vil jeg gerne have defineret kriterierne for, hvor mange mennesker der skal være igennem huset i Magstræde, før det lykkes. Jeg erindrer også, at vi spurgte, sidste gang sagen var til debat, for 2½ år siden, om, hvornår tingene blev for små. Så kan det jo dårligt være det.

Så må det være økonomien igen. Vi er nede på 6 mill. kr. nu. Det er jo altid noget, det er et stykke af vejen. Man forholder sig ikke til de 2 mill. kr., som faktisk står i indstillingen som værende et råhus. Hvorfor er det ikke godt nok, når det er det, de selv gerne vil have? Det forstår jeg stadig ikke, og det synes jeg stadig, man skylder en reel forklaring på.

Som Jens Kjær var inde på, kommer det, hvis man vil bruge det hus til noget som helst, ja selv rive det ned, til at koste kassen. Så kommer man til at bruge penge på nedrivningsomkostninger. Man kommer til at bruge penge, hvis man vil bruge huset til noget, og det skulle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

vi dog formode, at man ville. Det ligger jo godt. Det er indvendig en historisk, i virkeligheden en meget smuk bygning. Hvis den blev sat i stand, så måtte man formode, den skulle bruges til noget. Hvor meget ville det koste? Ja under 10-15 mill. kr. kommer vi ikke, det er næsten stensikkert.

Så man snyder sig selv, hvis man bliver ved med at fastholde, at det kun skyldes pengene, fordi alternativet til at lukke Ungdomshuset, det, man skal bruge bygningen til, kommer også til at koste penge.

Så lad være at bruge de argumenter, eller argumentér i hvert fald bedre for, at man vil sætte nogle penge af til, at der skal ske et eller andet i huset på Jagtvej.

Inger Marie Bruun-Vierø var oppe og snakke om forholdet til naboerne. Jeg tror ikke, der er nogen, der er uenige i, at selvfølgelig skal også Ungdomshuset på Jagtvej have et fornuftigt forhold til naboerne. Som Per Bregengaard var inde på, var der en meget varm sommer – jeg erindrer det nu som 1996-sommeren – hvor der var meget store problemer. Men det har også forbedret sig. Det er den ene ting.

En anden ting er, at forholdene er jo kun blevet bedre siden da, og dengang, i efteråret 1996, stemte De Radikale ikke for lukning af huset på Jagtvej. Så hvad er det argumentationsmæssigt, der nu vejer tungere hos De Radikale end dengang, hvor der havde været større problemer, end der er i dag? Hvad er det, der er skiftet i argumentationen i forhold til dengang, hvor De Radikale nemlig ikke stemte for en lukning af huset?

Til Preben Møller Hansen vil jeg blot sige, at der blev læst meget korrekt op af vores ændringsforslag, vores afværgeforslag, med den lille, meget vigtige pointe, at Ungdomshuset ikke bliver sagt op. Det vil sige, at de flytter ikke, før man har fundet genhusning ... (*Afbrydelser*). Det kan vi så godt være enige om, det skal ikke være det.

Men pointen er, at vores ændringsforslag helt hernede er: Jamen så vent dog med at lukke det, til man har fundet genhusning. Så har vi dog en eller anden form for garanti for, at der er noget i de ord, der har været, om, at man gerne ser aktiviteterne videreført i en eller anden form, så er det ikke blot tomme ord. Det er det, hvis man vedtager indstillingen, som den ligger.

Mona Heiberg (A): Jeg vil stadig væk holde fast i det første indlæg, jeg havde. Vi har et hus, vi har nogle unge mennesker, vi har nogle aktiviteter. Lad os prøve på at koncentrere os om de unge mennesker og de aktiviteter, de har for nærværende, som de gerne vil bibeholde.

Jeg vil gerne blive ved i Per Bregengaards billede. Per Bregengaard har en 4½-værelseslejlighed, han nødig vil flytte fra. Jeg vil så sige, borgmester Per Bregengaard, at hvis lejligheden ikke havde varme, og ledningerne hang ud af væggen, altså det ville være farligt for jeres børn at bo der, så tror jeg, Per Bregengaard ville gå ud og søge en ny og mere tidssvarende lejlighed, der var mere sikker for Per Bregengaards børn og ham selv. Det ville være naturligt, tror jeg, for ethvert fornuftigt menneske.

Dermed mener jeg, det er vigtigt for os, at de aktiviteter, som nu også inddrager skolebørn, vore skolebørn i Københavns Kommune kommer til Gøglerskolen i det hus, hvor der for ikke så længe siden var brand. Hvis I går ud og kigger på de elektriske installationer, så kan jeg godt love jer for, at faren ikke er overstået endnu. Den varmekilde, de har, som er en brændeovn derude, er farlig, hvis man bringer børn derind.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Nu ligger det således, at Socialdemokraterne ikke mener, vi skal sætte det hus i stand, det bliver for dyrt. Men vi vil gerne være med til at gå ud og finde egnede lokaliteter til de aktiviteter, der er i huset. Dermed ikke sagt, at vi vil stemme for Enhedslistens ændringsforslag. Vi mener, det står i selve indstillingen, og det vil vi holde fast i.

Bente Møller (Ø): Jeg havde ellers ikke tænkt mig at blande mig i denne debat, men jeg var tilfældigvis medlem af Det Rådgivende Ungdomsudvalg, da Det Rådgivende Ungdomsudvalg var på besøg ude i Ungdomshuset på Jagtvej. Fra Venstre var det dengang Preben Bille-Brahe og, det er rigtigt, Jette Bergenholz Bautrup var formand for udvalget.

Vi var på en besigtigelse derude, vi mødte et par repræsentanter for KUC. Vi talte med de unge, vi blev vist rundt i lommelygtens skær. Vi kunne konstatere, at de selv havde udbedret et hul i gulvet efter branden, men vi forhandlede på intet tidspunkt med dem om en anden placering. Så det er i hvert fald ikke et initiativ, Det Rådgivende Ungdomsudvalg på noget tidspunkt har været indblandet i.

Da vi forlod Ungdomshuset på Jagtvej, kørte vi i taxa ind til det gamle ungdomshus i Magstræde/Rådhusstræde. Jeg tror, vi var i det, der hedder salon K, hvor vi fortsatte vores møde og fik kaffe og vand og øl og sandwich. Da var der nogle af os, der jokede, bl.a. mig, om, at de jo kunne få huset i Magstræde, fordi det var på det tidspunkt sat i stand for en formue og det tommeste hus, man kan forestille sig:

Da Mikkel Warming ville betro Enhedslistens BR-gruppe, at han havde lyst til at komme over til os i stedet for at fortsætte med at være SF'er, og vi skulle finde et tomt værtshus, gik vi ned i det tidligere ungdomshus i Rådhusstræde/Magstræde, fordi det er simpelt hen det eneste sted, hvor man kan være sikker på en torsdag aften at få et helt værtshus for sig selv.

Der har ikke fra Ungdomsudvalgets side på noget tidspunkt været nogen forhandlinger om anden placering. Om KUC har haft det, om forvaltningen har haft det, kan jeg ikke udtale mig om, men Jette Bergenholz Bautrup var desværre utroværdig fra talerstolen. Jeg skal ikke gøre mig klog på, om det skyldes, at hendes hjerte i virkeligheden banker for en bevarelse af Ungdomshuset, men da det ikke ligger på Amager, er det ikke så legalt at tage et særstandpunkt.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 3. runde, og det er Morten Kabell – frafalder, så er det Lars Hutters.

Lars Hutters (L): Det har været en lang debat, og den lange debat har ikke ændret, hvad jeg tror stort set alle både journalister og borgerrepræsentanter har forventet, den beslutning, der om lidt bliver truffet i Borgerrepræsentationen.

Det ligger også nu klart, at Socialdemokratiet ikke, til trods for at de har ytret stor sympati for de aktiviteter, der er i Ungdomshuset, vil stemme for SF's og Enhedslistens mere subsidiære ændringsforslag om, at man udflytter aktiviteterne samlet. Det er jo Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, der bestemmer flertallet her i Borgerrepræsentationen.

Det Radikale Venstre gjorde meget ud af, Inger Marie Bruun-Vierø i sit første indlæg, at lægge vægten på de værdier, der samlet er omkring miljøet i Ungdomshuset, omkring selvgørelsen, omkring engagementet i det civile samfund, omkring vækstlaget, der er nød-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

vendigt, hvis vi skal have en anden type af samfund, hvor man tager mere ansvar for sig selv. Det synes jeg var utrolig flot.

Der er rent faktisk en lille forskel i den måde, der blev argumenteret på fra Det Radikale Venstres og fra Socialdemokratiets side.

Den sidste omgang har været et spørgsmål om troværdighed. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre sætter i aften en meget stor politisk veksler ind på deres politiske troværdighed i fremtiden. Når de om lidt leverer flertallet for at lukke Ungdomshuset, er det så troværdigt, at der kommer et alternativ, at disse unge mennesker, som vi har så stor brug for i fremtiden, får et alternativt sted at være?

Ikke mindst Det Radikale Venstre får et meget stort ansvar for at holde Socialdemokratiet fast på det, som Det Radikale Venstre gerne ser i denne sag, det tvivler jeg nemlig ikke på. Men der er meget store meldinger, der har været flere socialdemokrater oppe i aften.

Jeg bemærkede beklageligvis et indlæg fra Jette Bautrup, der talte om, nå ja, man kunne have nogle af aktiviteterne, øvelokaler, i øvrigt sammen med sportsfolk. Det er en soleklar dokumentation for, hvis det sker, at hvis man ikke overholder det, man i aften har lovet, at hvis man lukker Ungdomshuset, så flytter man ud med de gode aktiviteter.

Jeg nævner det kun, fordi jeg har jo ikke nogen som helst illusioner, men jeg kan ikke fordrage, hvis man løber fra de politiske løfter, man giver i en sag. Det mener jeg ikke nogen skal have lov til. Der vil jeg godt sige, at Det Radikale Venstre har et centnertungt politisk ansvar over for Socialdemokraterne, at de ikke skal få det.

Men jeg lagde også mærke til, at Inger Marie Bruun-Vierø i sit første indlæg sagde, at det her kommer man tilbage til i forbindelse med budgettet. Så selv om jeg er ked af, at beslutningen bliver truffet, så er der en politisk proces, der kommer til at forløbe, og der vil jeg stå sammen med Det Radikale Venstre om, at det, man har givet løfter om, skal opfyldes.

Kaja Jacobsen og Martin Günter (F) samt Morten Kabell og Mikkel Warming (Ø) stillede følgende ændringsforslag: ”

Borgerrepræsentationen beslutter at

de nuværende brugere og aktiviteter i Ungdomshuset kan fortsætte

Ungdomshuset på Jagtvej sættes i stand til et råhus

der afsættes 2 mio. kr. over 2 år til dette formål (som indeholder KUC's råhusmodel minus facaden plus udbedring af svamp samt nye toiletter)

opsigelsesfristen udvides fra 3 måneder til et år

Ungdomshusets brugere opfordres til at søge ekstern finansiering til reoveringen

Subsidært

Borgerrepræsentationen beslutter at

de nuværende brugere og aktiviteter i Ungdomshuset kan fortsætte

svampeskade i Ungdomshuset udbedres

der afsættes 50.000 kr. til dette formål

opsigelsesfristen udvides fra 3 måneder til 1 år

Ungdomshusets brugere opfordres til at søge ekstern finansiering til reoveringen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Mere subsidiært

Borgerrepræsentationen beslutter at der foretages en samlet udflytning af Ungdomshusets aktiviteter
Ungdomshuset opsiges ikke, før der er fundet genhusning til aktiviteterne

Mest subsidiært

Borgerrepræsentationen beslutter at Ungdomshuset ikke opsiges, før der er fundet genhusning til aktiviteterne.”

Ændringsforslag 1) blev forkastet med 35 stemmer imod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B, P og D.

Ændringsforslag 2) blev forkastet med 35 stemmer imod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B, P og D.

Ændringsforslag 3) blev forkastet med 35 stemmer imod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B, P og D.

Ændringsforslag 4) blev forkastet med 35 stemmer imod 15.

For stemte: F, Ø og L.

Imod stemte: A, O, V, C, B, P og D.

7 medlemmer af forsamlingen (Per Bregengaard (Ø), Bente Møller (Ø), Jens Kjær Christensen (Ø), Mikkel Warming (Ø), Marie Jeppesen (Ø), Rikke Fog-Møller (Ø) og Morten Kabell (Ø)) begærede i henhold til Borgerrepræsentationens Forretningsorden § 10 afstemningen om indstillingen foretaget ved navneopråb.

Indstillingen blev godkendt med 34 stemmer imod 15.

For stemte: Leslie Arentoft (V), Jette Bergenholz Baurup (A), A. Benhaddou (D), Winnie Berndtson (A), Preben Bille-Brahe (V), Inger Marie Bruun-Vierø (B), Lubna Elahi (A), Lars Engberg (A), Louise Frevert (O), Bente Frost (V), H. Thustrup Hansen (C), Preben Møller Hansen (P), Grete Henius (C), Ole Hentzen (C), Lars Rimfalk Jensen (B), Naser Khader (B), Winnie Larsen-Jensen (A), Gunhild Legaard (O), Mette Pentz Madsen (V), Peter Martinussen (A), Hanne Nielsen (A), Poul Nielsen (O), Johannes Nymark (A), Birthe Nødgaard (O), Sif Holst Pedersen (A), Bo Hindkjær Pedersen (O), Aage Pedersen (O), Tine Peters (V), Manja Sand (A), Karen Schmidt (A), Helle Sjelle (C), Peter Skaarup (O), Karin Storgaard (A) og Taner Yilmaz (A).

Imod stemte: Per Bregengaard (Ø), Jens Kjær Christensen (Ø), Rikke Fog-Møller (Ø), Martin Günter (F), Hellen Hedemann (F), Lars Hutters (L), Else Iversen (F), Kaja Jacobsen (F), Marie Jeppesen (Ø), Jens Johansen (F), Morten Kabell (Ø), Bo Asmus Kjeldgaard (F), Bente

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Møller (Ø), Mikkel Warming (Ø) og Charlotte Wieth-Klitgaard (F).
Undlod at stemme: Mona Heiberg (A).

17) 187/99

Indstilling om tillægsbevilling på 7,2 mio. kr. til dækning af udgifterne ved valg til Europa-Parlamentsvalget den 10. juni 1999, samt at beløbet anvises på konto 6.51.3 Økonomisk Forvaltning, puljen til engangsudgifter samt uforudsete eller ikke endeligt fastlagte investeringsudgifter. (Kultur- og Fritidsudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

18) 188/99

Indstilling om, at redegørelsen for Københavns Kommunes udgifter til afholdelse af valg og afstemninger tages til efterretning. (Kultur- og Fritidsudvalget)

Bente Møller (Ø): Når jeg har bedt om ordet, så er det ikke så meget for at kommentere priserne på maden, men fordi jeg tog en sag op på gruppeformandsmødet og blev anmodet om at sige det her i salen.

Jeg synes, det er meget uheldigt, at Kultur- og Fritidsforvaltningen har centraliseret hele proceduren omkring valgbehandlingen, omkring udpegning af tilforordnede, uden at det har været diskuteret i Valgudvalget, og uden at man har orienteret de politiske partier herinde.

Der er mange af os, kunne jeg konstatere på gruppeformandsmødet, hvis ikke alle, der har hørt forskellige røster i vores bagland og har haft problemer med det.

Det er en meget dårlig måde at arbejde på, og det er vi faktisk ikke vant til.

Lars Hutters (L): Afstemningerne er det mest centrale i vores demokrati og i vores folkestyre. Jeg er dybt imponeret, og det tror jeg, vi alle er, over den fantastisk flotte måde, afstemningerne bliver gennemført på.

Det sker jo ved, som vi alle sammen ved, at partierne stiller med en lang række af deres partimedlemmer, som troligt på selve valgdagen står der fra kl. 7 om morgenen til langt ud på aftenen og sørger for, at resultatet foreligger, så vi endnu en gang kan bekræfte vores meget hensigtsmæssige folkestyre.

Det har hidtil været aflønnet på den måde, at der bliver givet et relativt beskedent beløb til de enkelte, som er tilforordnede, og så bliver der skabt en mulighed for, et miljø, hvor de tilforordnede naturligvis får mulighed for at få noget at spise og får kaffe osv.

Det vil man nu forringe. Man synes, at denne centrale del af folkestyret har været for dyr. Nu vil man forringe de vilkår, som de hundredvis af tilforordnede har haft tidligere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Jeg synes, man skal bemærke, at netop i forbindelse med valget til EU-Parlamentet har der været en meget stor diskussion i Folketinget, om man skulle afvente selve resultatet af afstemningen til om mandagen, fordi det var billigere at få talt det reelt op, for det er som bekendt embedsmændene, der tæller op, og de skal selvfølgelig have deres timeløn. Det skulle altså ikke være om søndagen, som det er i den øvrige del af Europa, men det skulle være om mandagen, for det var billigst.

Men Folketinget henstillede til den ansvarlige minister, at det skulle naturligvis gennemføres, og så er det altså blevet, hvad er det, man taler om? 10 mill. kr. dyrere.

Jeg trækker det frem, fordi vi kunne jo også bare lade embedsmændene være dem, der passede valgstederne. Så var det jo mindst 10 gange så højt et beløb, man skulle betale, hvis man skulle have valgene gennemført.

Egentlig er det jo en fantastisk gestus, som mange af de tilforordnede giver for at få gennemført den her flotte del, afstemningerne i vores folkestyre, og det belønner man nu ved, at man tager de små ting fra dem, en god middag eller chokolade eller hvad det er, man vil fjerne i form af denne nedskæring.

Jeg er dybt skuffet over det, og jeg vil ikke under nogen omstændigheder medvirke til det, det vil jeg ikke. Jeg synes ikke, man kan være det bekendt.

Jeg kan også godt være bekymret for, at hvis man fortsætter den vej, så er der utrolig mange, der siger: Hvorfor skulle vi dog det? De værdsætter det jo ikke engang. De siger jo ikke engang pænt tak til os ved at give os en ordentlig middag og give os nogle gode omstændigheder.

Så jeg vil have denne her til afstemning, og jeg vil stemme imod. Hvis der er flertal for det i Borgerrepræsentationen, hvad jeg selvfølgelig kan frygte, så vil jeg godt have videreført den notering, jeg har fra Økonomiudvalget, hvor jeg skriver:

»SOL stemmer imod, idet nedskæringen i økonomien forringer vilkårene for de borgere, som fra kl. 7 morgen til midnat frivilligt er en garanti for valgets gennemførelse – det mest centrale i demokratiet.«

Borgmester H. Thustrup Hansen: Jeg vil for god ordens skyld lige nævne, at den indstilling eller beslutning, vi ser på her, bygger på Kultur- og Fritidsudvalgets behandling af sagen den 25. marts. Hvis man ser nøje efter – det er især til Lars Hutters, det jeg siger her – i første spalte, ser man, at der står næsten fornedet:

»Udvalget pålagde forvaltningen at fremkomme med forslag til fastsættelse af konkrete beløbsrammer for udgifter til bispisning på det enkelte valgsted.«

Dette gjorde, at vi fik en ny sagsbehandling den 29. april i Kultur- og Fritidsudvalget. Ved denne behandling blev der rent faktisk flertal for, at beløbet ikke bliver 300 kr., men bliver 400 kr. Jeg kan sige, at det var et næsten enigt udvalg. Jeg var den eneste, der stemte imod og gerne ville have fastholdt de 300 kr. Det øvrige udvalg var enigt om, at det skulle være 400 kr.

Så det bliver altså resultatet af den yderligere behandling, der fandt sted den 29. april foranlediget af, at forvaltningen skulle vende tilbage senere. Så det kan jo være, at det formilder Lars Hutters.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Jeg kan i hvert fald sige, at de 400 kr. ligger flot i overkanten af, hvad tilforordnede får rundt omkring i landet, hvad man kan konstatere ved at se det gode statistiske materiale, der er indsamlet.

Det er ikke sådan, at vi specielt er onde ved de tilforordnede her vælgere i København. Vi prøver bare stille og roligt at passe på borgernes penge på samme måde, som man gør i det øvrige land.

Må jeg så sige til Bente Møller – hvis hun er her: Lad være med at angribe forvaltningen. Altså det, der skete i Kultur- og Fritidsudvalget, og det, der skete i det centrale valgudvalg, vi har, er, at vi har bedt om en centralisering, vi har altså bedt om at få en lille smule ensartede regler for de forskellige valgsteder. Vi har bedt dem om det.

Jeg kan ikke gøre for, at Bente Møller nu har fundet ud af noget andet på et gruppeformandsmøde. Så kan man jo behandle alle sager på gruppeformandsmødet, hvis det er der, beslutningerne skal træffes. De kritiske røster, Bente Møller kom med her, genkender jeg ikke fra Kultur- og Fritidsudvalget, og jeg genkender det heller ikke fra det centrale valgudvalg.

Men nu er jeg altså blevet klar over det, og nu vil jeg da prøve på at få indhentet oplysninger om, hvad det er, der er sket i dag på gruppeformandsmødet, hvor man åbenbart i det kvarter, man har at drøfte sager i, før borgerrepræsentationsmødet starter, er i stand til at vurdere alle de ting, som de i udvalgene har som sagområde.

Jeg skal nok undersøge, hvad det er man er så utilfreds med. Men jeg vil gerne sige: Lad være med at kritisere forvaltningen. Forvaltningen gør rent faktisk det, de er blevet bedt om, både af det centrale valgudvalg og af Kultur- og Fritidsudvalget.

Din sidemand, Jens Kjær, kan bekræfte, at alt, hvad jeg siger her, er korrekt. Han er nemlig medlem af Kultur- og Fritidsudvalget.

Jens Johansen (F): Jeg har også hørt kritik i stil med den, der rejses af Bente Møller, af en beslutning truffet af Valgudvalget, ikke ved et møde, men ved en skriftlig votering, som ikke var en votering, efter indstilling fra sekretariatet.

Jeg vil opfordre Valgudvalgets formand til, at vi på mødet i forbindelse med opgørelsen af valgene til Europa-Parlamentet drøfter de spørgsmål, som er rejst i denne forbindelse. Fordi jeg tror, at det er af større vigtighed for de berørte partier, som skal levere tilforordnede, end det umiddelbart fremgår af det sagsmateriale, som har været udsendt, og de forhold, som er belyst i det, Valgudvalget har behandlet.

Så altså herfra skal lyde en opfordring til, at vi får det spørgsmål på dagsordenen. Det er noget helt andet end det, der her så er sagen, der er til behandling.

Bente Møller (Ø): Jeg vil bare være sikker på, at borgmester Thustrup Hansen forstår, hvad det var jeg kritiserede.

Det var ikke oplægget til, at der skal være treholdsskift, det var ikke oplægget til ens priser på mad. Det er det, som så vidt jeg ved ikke har været diskuteret hverken i Valgudvalget eller i Kulturudvalget, at tilforordnede er noget, der bliver klaret centralt, at tilforordnede bliver udpeget for 4 år ad gangen, jeg har kritiseret.

Jeg har især kritiseret, at vi ikke blev orienteret om det. Jeg er blevet ringet ned af min valgbestyrelse, af utilfredse kredsformænd, ikke fra mit eget parti, men fra andre. Jeg synes,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

det er et problem, at i starten vidste jeg ikke engang, hvad det var de spurgte om, fordi valgstyrene ikke var orienteret. Jeg var heller ikke orienteret som gruppeformand herinde. Der var heller ingen, der kunne hjælpe mig i mit bagland, og det synes jeg var et problem.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg kan da bare give tilsagn om til Jens Johansen, at naturligvis tager vi det op på det centrale valgudvalgs næste møde, hvis der er nogle problemer der.

Men kommunikation er jo en svær sag, Bente Møller. Nu kan du bare se: Du sidder ved siden af en mand, som er medlem af KFU, som ikke har rejst den sag overhovedet i KFU. Så kan du se, hvor svært det egentlig er.

Indstillingen blev godkendt med 47 stemmer imod 1.

For stemte: A, F, Ø, O, V, C, B, P og D.

Imod stemte: L.

Lars Hutters (L) ønskede i henhold til § 14, stk. 2 i Borgerrepræsentationens forretningsorden tilført beslutningsprotokollen, at SOL stemmer imod, idet nedskæringen i økonomien forringer vilkårene for de borgere, som fra kl. 7 morgen til midnat frivilligt er en garanti for valgets gennemførelse – det mest centrale i demokratiet.

19) 190/99

Indstilling om tiltrædelse af indstilling fra Folkeoplysningsudvalget om et samarbejdsprojekt med Malmø Kommunes Fritidsforvaltning på folkeoplysningsområdet med følgende bemærkning: Det bør fremgå af aftalen med Malmø, at aftalen indgås under forbehold for, at den fornødne medfinansiering bringes på plads og under forbehold for kommende års bevillinger, om en udviklingspulje for flygtninge og indvandrere, om en udviklingspulje for børn og unge som opfølgning på Idrætspolitisk Redegørelse, samt om en overgangspulje til aktivitetstilskud i 1999 til kredse på Hovedområde 2.

(Kultur- og Fritidsudvalget)

Mona Heiberg (A): Midt i indstillingen fra Folkeoplysningsudvalget om etablering af 3 udviklingspuljer til aktiviteter for børn og unge, som Borgerrepræsentationen i aften skal tage stilling til, bevæger folkeoplysningen i København sig ind på helt nye områder. Med disse puljer er det hensigten over de næste 3 år at styrke indsatsen for børn og unge med yderligere 13 mill. kr. til aktiviteter, som kan forøge kultur- og fritidstilbuddene på folkeoplysningsområdet.

Målet med puljerne er ... (*Uro i salen*) jeg taler bare lidt højere ... at få 30.000 flere børn og unge aktiveret inden for foreningslivet i København, og der afsættes 9 mill. kr. over 3 år, at få alle foreninger med børn og unge inddraget i arbejdet med integration af flygtninge og indvandrere, og der afsættes 3 mill. kr. over 3 år, at 75 pct. af børn og unge i foreningerne i København inddrages i kontakter på tværs af Øresund, og der afsættes 1 mill. kr. over 3 år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Grundlaget for at kunne etablere disse udviklingspuljer er det omfattende analysearbejde, Folkeoplysningsudvalget iværksatte på foreningsområdet i 1996. Indtil da havde udvalget primært varetaget opgaverne med at godkende den tilskudsberettigede folkeoplysningsvirksomhed på baggrund af ansøgninger fra kredsene og at fordele tilskud og lokaler.

Men i 1996 blev der i FOS etableret en konsulentfunktion på hovedområde 2 med henblik på at styrke udvalgets arbejde med rådgivning og vejledning til kredsene og dermed støtte en målrettet udvikling på folkeoplysningsområdet.

I efteråret 1996 ... (*Uro i salen*). Det er ellers ret mange penge, vi giver ud til børn og unge, så det er ret så vigtigt. Men i efteråret 1996 iværksatte udvalget foreningsanalysen som led i en evaluering af den hidtidige praksis vedrørende tilskudsfordelingen. Udvalget ønskede med analysen at vurdere, om de tilskud, der blev givet, også blev brugt optimalt til gavn for børn og unge.

Som resultat af analyse er der nu frigjort midler på kontoen for lokaletilskud, som kan bruges til at skabe flere aktiviteter for børn og unge. Med de 13 mill. kr. over de næste 3 år vil vi give børn og unge-arbejdet i foreningslivet i København et markant løft, som der er stort behov og brug for.

Som det fremgår af den idrætspolitiske redegørelse, er udbuddet af aktiviteter til børn og unge væsentligt lavere i København end i resten af landet. Andelen af drenge i alderen 15-17 år, der er aktive i en idrætsforening, er på landsplan 86 pct., i København 66 pct.

Hos pigerne står det endnu dårligere til, hvor tallet på landsplan er 66 pct., mens kun 33 pct. af pigerne i København er aktive i idrætsforeninger.

Sammenlignes kommunernes udgifter til folkeoplysningsområdet, ligger tilskuddet til aktiviteter for børn og unge i København på 55 pct. af landsgennemsnittet og kun 42 pct. af det, man giver i Århus.

En af de væsentligste grunde til de dårlige resultater i København er de manglende faciliteter, som der tales så meget om. Vi har nu gennem aftaler med KI og KUC samt ændrede principper for fordelingen af offentlige lokaler gennem FOS sat en udvikling i gang, der kan skaffe flere faciliteter til børn og unge.

Men en anden væsentlig barriere for at få flere aktiveret er det begrænsede aktivitetstilskud til børn og unge. Selv om vi skaffer flere facilitetstimer, vil foreningen ikke kunne optage flere børn og unge, uden at der sker en tilsvarende forøgelse af aktivitetstilskuddet. Denne forøgelse skal kunne opfylde følgende vilkår:

Flere ledere og trænere i foreningen er en forudsætning for at kunne aktivere flere børn og unge. For at kunne tiltrække nye ledere og trænere skal der ekstra penge til til en lederuddannelse og til honorar for at kunne fastholde ledere og trænere. Flere børn og unge skal bruge flere materialer m.v.

Dette er baggrunden for, at Folkeoplysningsudvalget har skabt mulighed for en omfordeling af tilskudsmidlerne inden for udvalgets eksisterende budgetramme, som kan finansiere udviklingspuljerne.

Efter den 3-årige udviklingsperiode forudsættes det, at de samlede årlige puljemidler på 4,4 mill. kr. overføres til den almindelige tilskudsramme.

I 1999 er der registreret 57.000 aktive børn og unge i foreningslivet på hovedområde 2, som skal dele rammen til aktivitetstilskud i Budget 99 på godt 17 mill. kr. Det giver så i gen-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

nemsnit 300 kr. pr. deltager. Det er altså i 1999. Dette vurderer Folkeoplysningsudvalget som et minimum for at kunne opretholde det nuværende aktivitetsniveau.

Derfor har vi i forslaget til budget 2000 indarbejdet en målsætning om, at dette niveau skal fastholdes for at kunne bevare tilgangen af nye børn og unge i foreningslivet. Med yderligere 30.000 i år 2001 vil det betyde en forøgelse af rammen på godt 4 mill. kr.

Udviklingspuljen skal først og fremmest bruges som igangsætningsstøtte til de foreninger, der kan iværksætte udvidede aktivitetstilbud til børn og unge. Forudsætningen for at få del i støtten er, at foreningen skal fastholde den øgede aktivitet også efter udviklingsperioden.

Der har været stor interesse fra mange foreninger for disse udviklingspuljer, og der er flere projekter, som er parat til at blive sat i gang.

På en 2-dages-konference, hvortil vi drager af sted i morgen og på lørdag, drøfter udvalget de nærmere retningslinjer for anvendelse af puljerne, som vi forventer at vedtage på et udvalgsmøde mandag. Så snart Kultur- og Fritidsudvalget herefter har godkendt retningslinjerne, så kan de mange initiativer sættes i værk.

Med den store interesse, der har været fra foreningerne, forventer udvalget, at vi allerede i 1999 kan få en stor tilgang af børn og unge, og at der nu vil kunne igangsættes projekter for de opstillede puljemidler i 1999, selv om vi først kommer i gang nu.

Jeg skal selvfølgelig derfor varmt anbefale, at vi stemmer for de »at«'er, der er 5 styk, der er ridset op i indstillingen. Det vil Den Socialdemokratiske Gruppe også gøre.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg vil sige, at Mona Heiberg overskred sin taletid med 3 minutter.

Jens Kjær Christensen (Ø): Jeg skal spare forsamlingen for en længere tale ... (*Afbrydelser*). Jeg vidste det, jeg vidste det. Efter at have hørt på Mona Heibergs oplæsning, så var jeg ved at blive lidt sådan hendøsende. Nå, ikke fordi indholdet var forkert, men fordi det var så omfangsrigt og detaljeret, så næppe nogen i salen husker ét af tallene. Men det betyder ikke, at det ikke var rigtigt.

Det er en glimrende indstilling, der ligger her, bortset fra at et af punkterne, punkt E, jo ikke ser ud, som om det nyder fremme. Nu ved jeg, at Thustrup Hansen, der kommer op bagefter, vil sige et par velvalgte ord i den anledning, og jeg synes, det er glimrende også at bevilge pengene her til Bevægelseshuset.

Det betyder så, at alle 5 »at«'er kan vedtages. Det vil være et fremskridt. Nu har vi gået og arbejdet med det her igennem lang tid, og det skal igennem endnu en mølle, før det overhovedet er vedtaget, og før man overhovedet kan komme i gang med det, så er det næsten blevet efter sommerferien. Så det er bare med at skynde sig lidt.

Men ordet er Thustrup Hansens, jaet til punkt E.

Leslie Arentoft (V): Det lyder meget pænt, det vi fik fremlagt fra Mona Heibergs side her om intentionerne bag anvendelsen af de her lokaletilskudsmidler.

Det, der er den reelle årsag til, at de her forslag kommer, er, at vi kan forudsige, at der også de kommende år vil være det her overskud på lokaletilskudskontoen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Det, der generer mig ved denne måde at bruge pengene på, er, at man ikke kan tåle, at penge bare står løst, til ingen verdens nytte. Så vil man hellere sætte sig på dem og sige, at det her skal vi altså lave.

Jeg kan støtte en del af de her forslag, og jeg kan støtte de forslag, der er konkrete. Eksempelvis er den første fuldstændig konkret. Vi ved helt ned i detaljer, hvad det er man ønsker at bruge pengene på.

Hvis vi tager de 2 andre, punkt B og punkt C, så er den første pulje, udviklingspulje til flygtninge og indvandrere, totalt intetsigende. Vi aner ikke, hvad vi skal bruge de penge til, og vi taler trods alt om 3 mill. kr. fordelt over 3 år.

Det, der står i indstillingen, er, at vi skal fremme, vi skal fremme, vi skal inddrage. Og så står der i notatet, at det gælder om at tilskynde og et øget fokus. Der står intet konkret om, hvad vi skal anvende de her penge til.

I den situation synes jeg, det er forkert, at man bare siger: Nu afsætter vi pengene, og så finder vi senere ud af, hvordan vi bruger de penge. Det må være sådan, at behovet kommer først, og så finder vi pengene. Det kan ikke være sådan, at vi finder pengene, og så går vi ud og leder efter nogle behov, der måtte ligge der.

Det samme kan man sige om det næste punkt, punkt C, og den er jo endnu mere udvandet. Der kom nogle planer fra Mona Heiberg, jeg har ikke fået dem forelagt hverken i Kulturudvalget eller i Folkeoplysningsudvalget, hvor jeg også sidder, jeg har oven i købet spurgt til dem. Der er intet konkret i de to punkter, og derfor skal jeg begære delt afstemning om de her punkter.

Igen under punkt C: Det er at styrke, det er at skabe, det er at fremme. Der står intet konkret om, hvad vi bruger 9 mill. kr. til.

Postulatet er, at det gælder om at aktivere de unge. Jamen der er jo ikke nogen steder, vi kan aktivere dem. Var det ikke en meget bedre idé at bruge alle de her mange millioner kroner til at skabe de faciliteter, som vi mangler i Københavns Kommune? Det er der, skoen trykker.

Jeg synes, det er lidt ringe, at vi har så svært ved at finde midler til at skabe idrætsfaciliteter for vores unge mennesker, og så har vi altså penge til at lave en eller anden kampagne, jeg ved ikke, hvordan den skal udformes, der fortæller børnene, at nu skal de altså begynde at dyrke den her idræt, som vi ikke har haller til i øvrigt. Det er ikke en rigtig prioritering af de midler, vi har at gøre godt med.

Derfor delt afstemning. Og så må jeg sige om det sidste punkt, punkt E, at det er rigtigt, at vi har fået nogle nye informationer, der gør, at det punkt kan Venstre også tilslutte sig.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg vil bare sige til formanden, at når en udvalgsformand beder om at få ordet først, så er det, fordi der skal siges noget, der knytter sig til udvalgsbehandlingen taget som helhed. Den pågældende er ikke ordfører. Så hvis det var Helle Sjelle, der havde bedt om ordet, så var det rigtigt at putte ned i rækkefølgen.

Men det, jeg har at sige her, er faktisk noget af det, som alle de andre også har måttet gå ind på, nemlig spørgsmålet om det 5. »at«. O.k., der er, som også Mona Heiberg sagde, jo 5 »at«er i indstillingen. Der er enighed om det 1. »at«, mens man kan se af indstillingen, at der har været en livlig diskussion i Kultur- og Fritidsudvalget om de øvrige 4 »at«er.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Der hvor det var mig magtpåliggende at komme op og sige noget, er om det 5. »at«, fordi der er rent faktisk situationen så stærkt forandret, at det er nødvendigt at gøre opmærksom på det.

Det er nemlig sådan, at et flertal i Kultur- og Fritidsudvalget på sit møde den 18. marts afviste Folkeoplysningsudvalgets indstilling om at yde Boldklubben Fremad Valby et etableringsstøt på 1 mill. kr. til anlæg af et såkaldt »Bevægelseshus«. Afvisningen skete dengang også med min stemme.

Men der foreligger nye oplysninger, der på afgørende vis ændrer det grundlag, som vi afviste ansøgningen på. Boldklubbens såkaldte Bevægelseshus imødekommer nemlig 2 meget centrale behov i det københavnske idrætsliv.

For det første får vi en ny idrætsfacilitet i København, der baserer sig på det koncept, man i den idrætspolitiske redegørelse, som BR med stort flertal tilsluttede sig sidste efterår, besluttede at give højeste prioritet, nemlig fleksible mindre anlæg primært rettet mod børn og unge.

For det andet får vi en løsning på det udestående problem, der består i at skaffe de aftalte faciliteter til Valby Multihal, som nu hedder Klub Danmark Hallen.

For så vidt angår det første behov, fleksible anlæg til børn og unge, har Fremad Valby som klub allerede fået etableret et stort og nyskabende ungdomsarbejde, der består i, at man som fodboldklub ønsker at skabe en bred vifte af idrætsstilbud til børn og unge.

I fodboldregi var klubben den første, der havde børneaktiviteter i Valby Multihal. Her var man i stand til at aktivere ikke mindre end ca. 100 børn på en gang. Man har bl.a. fået etableret udendørs minigolf og cykelcrossbaner i terrænet omkring fodboldarealerne i Valby Idrætspark.

Det er med henblik på at kunne tilbyde et endnu større, men hårdt tiltrængt udbud, at Fremad Valby i forbindelse med etablering af nyt klubhus ønsker at skabe forskellige indendørs aktiviteter for børn og unge, herunder basketball.

Hvad angår det andet uløste behov, så vil Bevægelseshuset kunne løse BR's uløste problem omkring faciliteterne til Valby Multihal. Det forholder sig nemlig sådan, at der endnu ikke er etableret tidssvarende omklædnings- og toiletfaciliteter ved Multihallen.

Samtidig har KI, Københavns Idrætsanlæg, godkendt et efter min bedste opfattelse yderst vedkommende projekt om at tilvejebringe overnatningsfaciliteter ved Valby Idrætspark, således at det også i København vil være muligt at arrangere træningslejre.

Begge disse projekter vil kunne blive realiseret med etablering af dette såkaldte Bevægelseshus, som jo fører ens tanker i en helt anden retning.

Der udestår således et bindende tilsagn fra Lokale- og Anlægsfonden om at ville bidrage med en restfinansiering på 1,8 mill. kr. til toilet- og omklædningsfaciliteter, hvis der kan tilvejebringes den kommunale medfinansiering på 1 mill. kr. til dette såkaldte bevægelseshus som indstillet af Folkeoplysningsudvalget.

For en samlet anlægssum på 1 mill. kr. kan Københavns Kommune således få etableret de nye og meget vedkommende indendørsaktiviteter i Fremad Valbys regi, samtidig med at problemet med de manglende omklædnings- og toiletforhold vil kunne løses.

At der herudover skabes et fornuftigt rum for overnatning i forbindelse med større træningssamlinger i København, gør bestemt ikke sagen mindre interessant.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Så med disse ord skal jeg anbefale medlemmerne at stemme for den del af det store samarbejdsprojekt med Malmø, der omhandler en engangsbevilling til Fremad Valby til etablering af et såkaldt Bevægelseshus for børn og unge. Jeg gentager endnu en gang, at det er det 5. »at«.

Vi havde lejlighed til i dag på Kultur- og Fritidsudvalgets møde at drøfte disse nye oplysninger, hvad der egentlig er ideen med Bevægelseshuset. Det er rigtigt, som Leslie Arentoft og også Jens Kjær sagde, og jeg tror faktisk, vi kan vedtage i enstemmighed at gå ind for denne hal, som løser så mange problemer for os.

Lars Rimfalk Jensen (B): Det var sådan en behagelig overraskelse pludselig at komme op. Efter at man havde regnet med, at man skulle have stået op og talt dunder til både Venstre og Konservative, er det behageligt nu at vide, at det 5. »at« bliver vedtaget, og jeg tror med total støtte fra hele Borgerrepræsentationen. Så derfor vil jeg ikke stå og prøve at bruge al for meget argumentation på at få Venstre og Konservative overtalt.

Jeg vil blot sige til Leslie, at jeg synes nok, det havde været i orden, at man måske havde ændret det inden, fordi når vi hører, at man siger, man ikke har nogen steder at lade de unge komme hen, så burde man jo netop have støttet det koncept, der faktisk lå her, netop at der var et sted, hvor man kunne sende de unge hen.

Jeg synes også, det er på tide, at Københavns seriøst gør noget ved tilbud til unge. Alt for ofte oplever vi, at når vi ser tabeller, hvor man sammenligner ungdomsaktiviteter og ungdomsfaciliteter og sådan noget med andre byer i resten af landet, så står København nederst, og det gælder både, hvad vi kan tilbyde de unge, og det gælder aktiviteterne til de unge.

Så jeg synes, det er på tide, at vi nu skaber det første lille nøk på vejen, og derfor synes jeg, at hele det koncept, der nu ligger foran os, viser en vej, der gør, at vi måske i København kan begynde at give flere tilbud og få flere unge til at gå i gang, så vi ikke har alle de københavnske unge til bare at sidde hjemme på stenbroen og kigge ud igennem vinduerne.

A. Benhaddou (D): Jeg skal heller ikke holde et langt foredrag, men kun sige, at jeg på samme måde som Leslie Arentoft fra Venstre og kultur- og fritidsborgmesteren også har ændret holdning med hensyn til det 5. »at« og vil stemme for indstillingens 5. »at«, idet jeg også føler, at der er kommet nye oplysninger, der gør, at der i hvert fald på et væsentligt område kommer nogle faciliteter, der har været behov for, toilet- og omklædningsfaciliteter for Multi-hallens brugere. Så jeg ændrer også holdning til det 5. »at«.

Mona Heiberg (A): Det er en lille bemærkning til hr. Leslie Arentoft.

Altså vi har fået en indstilling på 27 sider, og hvis man prøver på at slå op på side 17, hvor der står indstilling C, som omhandler det pågældende, så kan man se en indstilling, et resumé, en sagsbeskrivelse med en baggrund og formål.

Hvis hr. Leslie Arentoft er i tvivl, så vil jeg bede den pågældende om at læse indstillingen i hvert fald. Der står samtlige oplysninger, som er efterlyst.

Jeg tror, det for alle er helt naturligt, at vi stemmer om de fem »at«'er separat, så der er ikke nogen, der er imod en delt afstemning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

2. næstformand (**Bente Frost**): Jeg tror, man er ved at udarbejde et ændringsforslag til punkt E, som vi skal have med i afstemningen.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg er enig i, at det godt kan være, det bliver lidt upræcist, hvad det egentlig er, vi tager stilling til under det 5. »at«. Men jeg kan formulere det på følgende vis:

»Der ydes et tilskud til boldklubben Fremad Valby på 1 mill. kr. som etableringstilskud til anlæg af et bevægelseshus.«

Der blev begæret delt afstemning.

Indstilling A blev godkendt med 49 stemmer. Ingen stemte imod.

For stemte: A, F, Ø, O, V, C, B, P, L og D.

Indstilling B blev godkendt med 34 stemmer imod 16.

for stemte: A, F, Ø, B, P, L og D.

Imod stemte: O, V og C.

Indstilling C blev godkendt med 34 stemmer imod 16.

For stemte: A, F, Ø, B, P, L og D.

Imod stemte: O, V og C.

Indstilling D blev godkendt med 46 stemmer imod 4.

For stemte: A, F, Ø, O, V, B, P, L og D.

Imod stemte: C.

H, Thustrup Hansen (C) stillede følgende forslag (reformulering af indstilling E): "Boldklubben Fremad Valby ydes et etableringstilskud på 1 mio. kr. i 1999 til anlæg af "Bevægelseshus" i Valby. Tilskuddet finansieres af Kultur- og Fritidsudvalgets konto 3.74.1., lokaletilskud. Anlægget godkendes som tilskudsberettiget anlæg under folkeoplysningsloven."

Forslaget blev godkendt med 50 stemmer. Ingen stemte imod.

For stemte: A, F, Ø, O, V, C, B, P, L og D.

20) 177/99

Indstilling om godkendelse af procedure ved mistanke om seksuelle overgreb på børn og unge, herunder forebyggelse af overgreb.

(Uddannelses- og Ungdomsudvalget og Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget - standsningsret)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Hanne Nielsen (A): Denne sag har været behandlet ganske grundigt på indtil flere møder i henholdsvis Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og Uddannelses- og Ungdomsudvalget og også på et par fællesmøder for begge udvalg, så derfor vil jeg nøjes med denne kommentar.

Det er udmærket, at vi har haft disse drøftelser, så der nu ligger tydelige procedurer for ansættelser i kommunens institutioner. Vi støtter, at der ikke er ens procedurer for Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens institutioner og Uddannelses- og Ungdomsforvaltningens institutioner.

Jeg skal derfor afslutningsvis sige, at vi ikke kan støtte det af SF fremsatte ændringsforslag og ligeledes det af Dansk Folkeparti fremsatte forslag, og vi bakker derfor op om de beslutninger, der er truffet i udvalgene.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Jeg vil så sige, at faktisk før vores ændringsforslag er fremsat skal vi trække det igen. Det betyder dog ikke, at vi ændrer holdning. Vi vil bare i stedet for rejse det i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Der skal nemlig ikke være nogen slinger i valsen omkring vores holdning: Vi ønsker, at den procedure omkring indhentning af straffeattester, som er vedtaget i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, skal være gældende i begge forvaltninger.

Indhenter man straffeattester pr. automatik som fast gældende procedure, som vi skimter i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens indstilling eller tydeliggjort i Dansk Folkepartis ændringsforslag, for alle personalekategorier på dag- og døgninstitutioner samt inden for dagplejen, får man så den ønskede effekt, som er beskrevet i indstillingen, at man hindrer, at personer, der ikke er gavnlige for vores børn, ikke søger ansættelse? Eller giver en generel indhentning en falsk tryghed, som synes at være U & U-forvaltningens holdning, ligeledes beskrevet i indstillingen. Det kan der muligvis godt blive en diskussion om.

Vi mener dog, at en automatik gør sløv. Vi vil hellere have en dybtgående og grundig ansættelsessamtale og en konkret vurdering i det enkelte tilfælde af, hvorvidt indhentelse af straffeattest er nødvendig. Fordi hvad der ikke kan være diskussion om, er, at kommer der en generel indhentning, så mistænkeliggør vi en hel gruppe ansatte, der dagligt gør et kæmpearbejde for bedst muligt at passe vores børn. I forvejen har de rædselsfulde sager, der har været om overgreb på børn, betydet, at seminarierne dårligt kan tiltrække mandlige ansøgere.

Vi mener, at vi skal holde fast i, hvad der er grunden til, at vi ønsker de her procedurer. Det er, at vi skal sikre vores børn bedst muligt. Jamen så må vi også sikre os det bedst mulige rekrutteringsgrundlag for ansatte i institutionerne, og det gør vi altså ikke ved at kriminalisere hele området. Nej, det gør vi ved at sikre et godt grundlag og ved at udvælge ved en grundig og dybtgående ansættelsessamtale.

Louise Frevert (O): Jeg er indigneret, men jeg er ikke overrasket over Økonomiudvalgets indstilling i denne sag. Den siger i al sin enkelhed til de enkelte udvalg: Gør hvad I vil, træf helt forskellige beslutninger, hvis I synes om det, bare det er i overensstemmelse med gældende lov og ret.

Ja, selvfølgelig skal det være i overensstemmelse med gældende ret – hvad ellers? Men jeg ved, at borgerne i København har meget, meget svært ved at forstå, at der skal gælde for-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

skellige regelsæt, alt afhængigt af om daginstitutionen er placeret under Familie- og Arbejds-markedsudvalget eller under Uddannelses- og Ungdomsudvalget.

Helt galt bliver det, når nogle fritidshjem placeret i en integreret institution under Familie- og Arbejds-markedsudvalget bruger ét regelsæt, og fritidshjem under Uddannelses- og Ungdomsudvalget bruger et andet regelsæt.

Hvis Økonomiudvalget tog sin koordinerende opgave alvorligt, skar igennem og fastsatte ét og kun ét regelsæt, var det meget nemmere for den almindelige borger og som regel også for os at forstå.

Jeg tænker selvfølgelig på muligheden for at indhente straffeattest ved ansættelse af pædagoger og andre medarbejdere, der vil have daglig omgang med børn.

Vi har i København og i nogle omegnskommuner haft dybt tragiske sager, hvor medarbejdere har udsat børn i deres varetægt for seksuelle overgreb. Jeg tror, ingen kan forestille sig den skade, børnene lider, og den angst, forældrene får. Alt hvad der kan gøres for at forhindre sådanne situationer, skal selvfølgelig gøres.

Et af de forebyggende træk er at indhente straffeattester. Selvfølgelig vil de ikke fuldstændig kunne fjerne risikoen for, at en pædagog eller en anden forgriber sig på børn, men kunne det bare forhindre ét tilfælde, er det uansvarligt ikke at indføre en regel om indhentelse af straffeattest.

Det kan godt være, det er uinteressant for nogle, men det er interessant at høre om det her for andre.

Jeg er fuldstændig uenig med det flertal i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, der mener, at det giver en falsk tryghed ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Lige et øjeblik. Jeg tror faktisk, Louise Frevert gerne ville have lov at høre, hvad hun selv siger, så jeg tror, vi skal prøve at dæmpe os lidt rundt omkring, så Louise Frevert får den chance.

Louise Frevert (O): Det kan jeg godt. Jeg kan bare tale lidt højere. Så kan det være, man bedre kan trænge igennem.

Jeg er fuldstændig uenig med det flertal i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, der mener, at det giver en falsk tryghed, en opfattelse de samme politikere ikke har i Familie- og Arbejds-markedsudvalget. Det er en logik, der går over min forstand. Tænk på, at det faktisk kan være dit barn, der bliver det næste offer.

Jeg stillede også forslag om at udarbejde en vejledning, der skulle indeholde spørgsmål, der ved ansættelsessamtalen kunne være med til at få frem, om der var faresignaler, men det blev nedstemt. Jeg forstår det ikke. Alle måder og metoder, der kan mindske risiko for seksuelle overgreb mod børn, må da for søren forsøges. Men nej.

Det er ganske utroligt, at nogle kan sidde og lave morskab på denne bekostning, fordi det er en ganske, ganske alvorlig og tragisk sag, og de, der har børn, der er blevet misbrugt, synes, det er ganske skrækkeligt. Jeg kan slet ikke forstå, at folk ikke hører efter, hvad der bliver sagt. Jeg kan heller ikke forstå, at folk ikke kan tage denne sag alvorligt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Bortset fra dette er jeg tilfreds med, at der nu bliver udsendt retningslinjer om, hvordan en leder og en forvaltning skal agere, hvis det ulykkelige skulle ske, og ikke mindst oplysning om, hvordan man kan hjælpe barnet og dets forældre ...

2. næstformand (**Bente Frost**): Må vi lige få ro dernede med næstformanden og tidligere formand. Det må virkelig kunne lade sig gøre at få lidt ro i salen, tak.

Louise Frevert (O): Det er nok fordi mange af dem, der sidder og snakker ved sådan en alvorlig behandling af dette emne, ikke har børn og ikke er klar over, at det som sagt måske kunne være deres barn, der blev det næste. Vi andre, der har mange børn, føler måske ikke ligefrem, vi er i farezonen, men vi kan godt se, at det er et stort problem.

Det er også derfor man må appellere til jer om at stemme for det forslag, som vi har fremsat, og som er blevet omdelt, fordi vi har faktisk et medansvar herinde i Borgerrepræsentationen. Det kunne godt være, at det ville signalere til både borgerne og andre, at vi tog vores situation alvorligt. Det kan jeg ikke se, at man ville gøre på andre måder.

Jeg synes, det er kedeligt, at der ikke bliver gjort mere ved denne sag, og jeg er meget betænkelig ved, at I, kære kolleger, sidder og småsnakker og synes, det bare er helt skævt, at man står og tager en sag så alvorligt som denne her. I burde skamme jer.

2. næstformand (**Bente Frost**): Javel.

Marie Jeppesen (Ø): I Enhedslisten har vi som sådan ikke noget imod, at der er ens ansættelsesprocedure for de her 2 udvalg, men vi er imod, at der indhentes straffeattest for dem, der skal ansættes. Vi frygter, at det kan blive en sovepude.

Hvis vedkommende ikke har en ren straffeattest ved ansættelsens start, kan vedkommende så heller ikke finde ud af, at man ikke skal opføre sig uterligt eller det, der er værre, over for børn. Måske har vedkommende udvist denne adfærd tidligere, måske er det ikke kendt, at vedkommende har lavet sådan noget og er derfor heller ikke straffet, og hvad gavn gør en straffeattest så?

Selvfølgelig mener vi ikke, at pædofile eller ekstremt voldelige skal være sammen med børn i en jobsituation, men vi regner også med, at institutionerne kan opsnappe de her problemer, uden at der indhentes straffeattester.

I pædagogfaget er der stor mangel på mandlige ansatte og på mandlige ansøgere, især inden for daginstitutionsområdet, og vi tror ikke, at det vil være fremmende for antallet af mandlige ansøgere til disse job, hvis de på forhånd mistænkeliggøres.

Enhedslisten vil opretholde SF's ændringsforslag.

Så ser vi her, at Dansk Folkeparti opfordrer til at indhente rene straffeattester. Vi vil da gerne, at man i Folketinget fra Dansk Folkepartis side kunne indstille, at man kun udsteder rene straffeattester.

2. næstformand (**Bente Frost**): Vi kan da sige, at i Venstre har vi også diskuteret dette spørgsmål utrolig meget, og bølgerne har gået højt ligesom i andre partier.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Vi ville meget gerne have haft ens procedure i de 2 udvalg, det synes vi havde været praktisk, da institutionerne sådan set ligesom henvender sig til de samme ansøgere.

Men vi hælder nok mest til den procedure, man har valgt i Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen, hvor man kun indhenter straffeattest, hvis man konkret mener, at der er behov for det, men at man til gengæld gør mere ud af ansættelserne, går i gang med at snakke med de tidligere arbejdsgivere osv.

Så det vil være Venstres indstilling. Vi mener ikke, at straffeattesten er nogen garanti for, at man kan undgå de ulykkelige historier. Vi tror på, at medarbejderne og forældrene i samarbejde skal lære at tyde børnenes signaler på et tidligere tidspunkt, så man kan undgå de meget alvorlige sager. Så vi går altså ikke ind for straffeattester.

Så er det borgmester Winnie Larsen-Jensen ... hun frafalder. Så er det 2. runde nu, Charlotte Wieth-Klitgaard ... hun frafalder også. Så er det Louise Frevert.

Louise Frevert (O): Når man er her igennem lang tid, er der mere og mere, der undrer. Nu skal det ikke være nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti ikke er vildt begejstrede for bydelsforsøgene, men dem ude på Nørrebro har rent faktisk taget konsekvensen, hvad jeg også synes, at BR-kommunen burde gøre.

Der står i det her blad, at BUPL, Forbundet for Pædagoger & Klubfolk, har taget konsekvensen, og at de går ind for straffeattest. Det har vi også talt om i vores udvalg.

Men det er ganske utroligt, at et bydelsforsøg skal være foregangsmand, sådan så man laver de retningslinjer og vedtager, at man vil bruge en straffeattest som kriterium for at ansætte medarbejdere. Se, det kan I jo tænke lidt over, men at det skal være kriteriet, synes jeg er ganske utroligt.

Hvis I skal se jer selv i øjnene i morgen tidlig og have en god samvittighed, hvis I skal sove roligt i nat, så kan jeg kun appellere om, at I stemmer for vores forslag, fordi det er det eneste rigtige overhovedet at gøre.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja tak, det vil vi overveje.

Borgmester **Per Bregengaard**: Man kan jo have megen sympati for Louise Freverts intentioner om at få nedbragt antallet af de her handlinger. Men det er jo, som om Louise Frevert bilder sig ind, at jo flere spørgsmål, man udarbejder på forhånd, og som skal gælde i alle ansættelsessamtaler, jo flere skemaer, udvalgene og forvaltningerne kan levere, jo bedre bliver de her samtaler.

Det tror jeg altså ikke meget på, fordi hvis man laver sådan meget forhåndsstruktureret samtale, detaljeret bestemmer, hvad der skal spørges om, så er jeg bange for, at det netop kommer til at fungere som en sovepude, at man ikke går alvorligt ind i ansættelsessamtalen, at det kommer til at fungere som sådan en formel procedure.

Derfor tror jeg, det er bedre, det, der er lagt frem, og det er sådan set i den sammenhæng fælles for udvalgene, at man får nogle retningslinjer, som man skal arbejde efter, og også for, hvordan man kan spørge ind til forskellige ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Men hver ansættelsessamtale er jo en unik ting, som afhænger af de parter, der sidder og taler sammen. Derfor synes jeg ikke, at man skal lægge det i skema på forhånd. Jeg tror, at det vil svække ansættelsessamtalen, og at det vil svække de intentioner, som Louise Frevert har.

Hun stiller jo spørgsmålet, at hvis bare man kan redde én, hvis alle hendes procedurer bliver gennemført, så tjener det sagen på en god måde. Men man kan jo også vende det om og sige, jamen hvis man bare kan frelse én ved ikke at indføre de procedurer, som Louise Frevert tror er de bedste, ja, så tjener det jo lige så vel sagens formål på en god måde.

Så intentionerne er vi enige i, men jeg tror ikke på de metoder, som Louise Frevert står her og plæderer meget intenst for.

Naser Khader (B): Hver gang vi hører om en konkret pædofilskandale, er der meget ståhej, men det er sjældent, der sker noget i mellemtiden. Man er bange for al form for særregistrering, ja selv af straffede pædofile. Man vil gerne beskytte børnene, men det skal ske uden begrænsninger.

De pædofile er en del af samfundet og kan ikke trylles væk. Man må huske på, at man ikke kan genkende pædofile på udseendet. Derfor kræver det mange initiativer at komme problemet til livs. Jeg tror ikke engang, at man nogen sinde kommer det til livs.

Men vi støtter i Det Radikale Venstre begrænsninger. Vi støtter bl.a., at man indhenter straffeattester. Vi havde gerne set, at der var overensstemmelse mellem Uddannelses- og Ungdomsforvaltningens procedurer og Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens procedurer.

Men alligevel støtter vi Økonomiforvaltningens indstilling og stemmer imod SF's ændringsforslag. Vi kan heller ikke støtte Louises skemaprocedure.

2. næstformand (**Bente Frost**): Der er sket en fejl i vores elektroniske system, så vi har sprunget Hanne Nielsen over, værsgo.

Hanne Nielsen (A): Fru Louise Frevert. Det er altså lidt imponerende, at du ikke kan forstå, at vi i udvalget ikke kunne stemme for det af dig fremsatte forslag om en ansættelsesprocedure. Det må jo enten bero på en dårlig høreelse eller at man ikke lytter til de argumenter, der bliver fremført i udvalget. Det synes jeg det kunne klæde fru Louise Frevert at gøre sig til vane, i stedet for at stå her og råbe op om, at man ikke kan forstå, at vi er så slemme.

Argumenterne fra vores side gik meget på, at vi synes, at det er godt, at procedurerne er strammet op. Og jeg er meget enig med Charlotte Wieth-Klitgaard i, at det beror jo også meget på de ansættelsessamtaler, det rum, den plads, der bliver givet, ved, at man får snakket hyppigt om denne problematik, at forældrene bliver trygge ved, at de kan gå til en leder, hvis de har en mistanke, at det her i det hele taget er noget, man drøfter ude i institutionerne, at det ikke er et tabuemne, men det er legalt at tale om det, hvis man har den mindste mistanke, og så der også er helt klare procedurer for, hvordan man så håndterer det, hvis det opstår.

Men jeg synes, at fru Charlotte Wieth-Klitgaard og fru Hellen Hedemann skylder at fortælle os, hvorfor man har ændret sin holdning fra udvalgets afstemning.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja tak, det får vi så lejlighed til nu, vi går over til 3. runde.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Charlotte Wieth-Klitgaard (F): Det må Hanne Nielsen så vente i spænding med, til den kommer i udvalg igen, fordi vi støtter Økonomiudvalgets henstilling her, fordi vi mener, den slags sager bør afgøres i udvalget.

Vi ønsker så i øvrigt, at Enhedslistens ændringsforslag skal behandles i udvalget, og ved forhandlingernes afslutning skal vi så have afstemning om, at det skal behandles i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Louise Frevert (O): Det undrer mig. Jeg forstår godt, at borgerne ikke forstår en pind af, hvad der foregår herinde og hvad der bliver sagt og hvad folk siger.

Se, hvis man nu havde læst det ændringsforslag, vi er kommet med i dag fra Dansk Folkeparti, ville man se, at der overhovedet ikke har været noget med spørgeskemaer af nogen som helst art. Jeg har ikke på noget tidspunkt talt om spørgeskemaer her, jeg har talt om strafteatter, og det har ikke noget med det andet at gøre ... jamen ikke som et ændringsforslag. Så det er to fuldstændig, vidt forskellige ting.

Jeg har haft et ændringsforslag, der er fremsat, og det synes jeg, man skal forholde sig til, eftersom det andet er en afsluttet affære, som vi overhovedet ikke har mere at diskutere om.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, så ved jeg ikke, om Hanne Nielsen er kommet på ved en fejltagelse, eller om Hanne Nielsen ønsker ordet ... frafalder.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg må sige, at jeg forstår ikke en dyt af det, Charlotte Wieth-Klitgaard står heroppe og siger.

Denne indstilling, som Økonomiudvalget også har bakket op om, at udvalgene har drøftet det her hver for sig, vi har drøftet det i fællesskab, vi har oven i købet praktiseret de afstemninger, som er gengivet i indstillingen, i fællesskab, og sagt, at det vel er en del af det nye udvalgsstyre, at udvalgene har en vis suverænitæt i forhold til, hvad det er for en virkelighed, hvad det er vi gerne vil, hvad det er vi gerne vil praktisere.

Så stiller Charlotte Wieth-Klitgaard sig op her og underkender åbenbart sine partifæller i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og siger, at nu vil vi godt have det tilbage.

Jeg må sige som formand for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, som medlem af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, at det kan jeg ikke se nogen grund til. Vi har haft en meget, meget grundig diskussion både hver for sig og i fællesskab om: Sløver det her opmærksomheden, skærper det opmærksomheden, hvad er det, vi vil?

Vi vil skærpe opmærksomheden på, at de her typer mennesker vil vi ikke have ansat. Vi vil skærpe vores medarbejders opmærksomhed i forhold til hinanden. Vi vil skærpe opmærksomheden på den gode medarbejdersamtale i forhold til hverdagen og i forhold til ansættelsen. Vi vil skærpe opmærksomheden på alle mulige måder, hvordan vi beskytter vores børn imod de her mennesker med nogle hæslige tendenser, som vi ikke kan fordrage.

Vi er nået frem til 2 forskellige konklusioner, men vi valgte i fællesskab, da vi holdt et fælles udvalgsmøde, at sige, det var fair nok. De to afstemninger mellem de 2 udvalg foregik inden for 20 sekunder. Så ved jeg ikke, hvorfor Charlotte Wieth-Klitgaard pludselig går hen og underkender sine partimedlemmer i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

Den procedure, som Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget blev enige om, minus Louise Frevert og Aage Pedersen, var, at vi gør, som vi plejer, som vi i øvrigt også gjorde, som vi plejede, dengang fritidshjemmene lå under Social- og Sundhedsforvaltningen.

Jeg har også været borgmester for fritidshjemmene, jeg synes, det er fair nok, at udvalgene har en suverænitet. Jeg ved godt, hvad jeg personlig synes. Jeg synes, det er godt nok også at tage denne ekstra procedure med ind. Men det må aldrig nogen sinde, som Per Bregengaard også sagde, svække opmærksomheden om den gode ansættelsessamtale, den gode adfærd i hverdagen, den skærpede opmærksomhed kollegerne imellem og på alle mulige måder sige, at det her vil vi ikke tolerere, det vil vi ikke acceptere.

Jeg synes også man på den anden side skal acceptere, at udvalgene har en vis suverænitet, og derfor kan jeg kun fastholde, at den indstilling, der ligger fra Økonomiudvalget, kan jeg fortsat tilslutte mig.

2. næstformand (**Bente Frost**): Ja, jeg må jo sige set fra Venstres side, at jeg har lidt svært ved at genkende det utrolig klare indtryk, man fik, af, hvad udvalgene mente på det fællesmøde, vi havde.

Jeg må da indrømme, at jeg synes, det vil være en god idé, hvis man tog sagerne én gang til for Prins Knud i udvalgene og fik sat ordentligt ned på papir, hvad man vil i det udvalg, og hvad man ikke vil i det udvalg.

Så jeg må indrømme, at jeg foreslår fra Venstre, at vi sender den tilbage til udvalget ... (*Afbrydelse*). Ja, jeg har den ikke stående her på min tavle, men værsgo, Winnie Larsen-Jensen.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Nu må jeg erindre den fg. formand om, at hun faktisk ikke var til stede på det udvalgsmøde, hvor vi konkluderede. Vi har holdt 2 fællesmøder om det her, og på det møde, hvor vi konkluderede, og hvor vi stemte, var Bente Frost ikke til stede, og der tog vi den én gang til for Prins Knud.

Derfor er jeg fortsat meget, meget afklaret, og min partifælle Hanne Nielsen, som også var til stede, er også fortsat meget, meget afklaret. Der er ingen grund til at sende den sag tilbage til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Vi har diskuteret det her på alle mulige måder, og jeg synes ikke, der er nogen grund til at bruge mere tid i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget med henblik på det her. Jeg tror godt, vi ved, hvad det er vi har besluttet og indstillet.

2. næstformand (**Bente Frost**): Nu er vi kommet til at gøre en fejl ved at give borgmester Winnie Larsen-Jensen ordet uden for rækkefølgen. Så bliver vi nok også nødt til at gøre det med Louise Frevert for en kort ... (*Afbrydelse*). Ja, men vi er igennem talerrækken. Det er det, der er problemet.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (O): Jeg synes, det er en glimrende idé at få den én gang til både for Prins Erik, Prins Knud og Prins Valdemar, så jeg vil gerne have den direkte udvalghenvist.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

2. næstformand (**Bente Frost**): Må jeg have lov at spørge Louise Frevert: Er det en direkte henvisning til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, eller er det tilbage til begge udvalg? (*Louise Frevert*: Til begge udvalg). Vi skal så lige have teknikken til at fungere.

Marie Jeppesen (Ø) stillede følgende ændringsforslag: "I forbindelse med ansættelser i institutioner under Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget skal proceduren med hensyn til straffeattester følge proceduren i Uddannelses- og Ungdomsudvalget."

Louise Frevert (O) stillede følgende ændringsforslag: "Det er mest hensigtsmæssigt, at forvaltningerne i Københavns Kommune har fælles procedure, og det pålægges derfor forvaltningerne at indhente rene straffeattester i alle ansættelsessager for medarbejdere, der skal have daglig kontakt med børn og unge i overensstemmelse med den praksis Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har."

Louise Frevert (O) stillede under forhandlingerne forslag om direkte tilbagevisning af sagen med de stillede ændringsforslag til Uddannelses- og Ungdomsudvalget og til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Forslaget blev forkastet med 42 stemmer imod 8.

For stemte: O og L.

Imod stemte: A, F, Ø, V, C, B, P og D.

Charlotte Wieth-Klitgaard (F) stillede forslag om, at indstillingen fra Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og ændringsforslaget fra Ø blev tilbagevist til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Forslaget blev godkendt med 26 stemmer imod 24.

For stemte: F, Ø med undtagelse af Per Bregengaard), O, V og L.

Imod stemte: A, Per Bregengaard (Ø), C, B, P og D.

Ændringsforslaget fra O blev forkastet med 41 stemmer imod 7.

For stemte: O.

Imod stemte: A, F, Ø, V, C (med undtagelse af H. Thustrup Hansen), B, P, L og D.

Undlod at stemme: H. Thustrup Hansen (C).

Indstillingen fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget blev godkendt med 42 stemmer imod 7.

For stemte: A, F, Ø, V, C, B, L og D.

Imod stemte: O.

21) 184/99

Indstilling om kapitalbevilling på 861.000 kr. i forbindelse med indgåelse af aftale om leje af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

*feriekolonien Boserup og etablering af en udflyttergruppe på 22 børnehavebørn tilknyttet den integrerede institution, Rosenvængets Alle 18.
(Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget)*

Indstillingen blev godkendt.

22) 181/99

Godkendelse i henhold til Lov om Kommunernes Styrelse § 15, stk. 2, om, at Mona Heibergs orlov fra den 1. juni 1999 til den 30. juni 1999 ændres til perioden fra den 10. juni 1999 til den 10. juli 1999.

Ændringen blev godkendt.

Udenfor dagsordenen

1) 201/99

Meddelelse fra den store valggruppe om, at Jens Kjær Christensen udtræder som medlem af Lokalradionævnet for Københavns Kommune, samt at Manja Sand indtræder som nyt medlem af nævnet.

Meddelelsen blev taget til efterretning.

Udenfor dagsordenen

2) 202/99

Anmodning fra Morten Kabell om tilladelse til at udtræde som medlem af R98's repræsentantskab, samt meddelelse fra Enhedslistens Gruppe om, at Mikkel Warming indtræder som nyt medlem af repræsentantskabet.

Anmodningen blev imødekommet og meddelelsen taget til efterretning.

Dørene lukkedes kl. 23.15

Følgende sager blev behandlet for lukkede døre:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 6. maj 1999

23) 185/99

Indstilling om salg af en ejendom .
(Økonomiudvalget)

Indstillingen blev godkendt.

24) 193/99

Indstilling om råden over vejareal.
(Bygge- og Teknikudvalget)

Ole Hentzen (C) stillede følgende ændringsforslag: "Uopsigelsesperioden i det 4. "at" i indstillingen ændres til 3 år, og sagen tilbagevises til Bygge- og Teknikudvalget med henblik på aftalens tilretning/genforhandling."

Forslaget blev godkendt.

Mødet sluttede kl. 23.16